M.S. pergamino L.º con 126 hojas.

Tractatus de Sacramentis in genere. authore Andrea de Luque.

Rotulata

Luque de Sacramentis

Tractatus de Sacramentis in genere,

Opus Christo Optimo Maximo, eiusque
nomini duplici electo vasi
D. Paulo Apostolo, et Apostolico Patri Nostro
D. Ignatio de Loyola
Societatis Iesu Institutori
libenter Sacrat.

Anno Dni
1692.

Authore R. admodum P. Andrea
de Luque Cordubensi
Societatis Iesu Theolog.

Praelocutio ad Auditores.

Moralis Theologiae, A.A. q. Pranatis accepi vobis, Pra-
natenses optimi redditurus venio, eo q libentiori aio, quo ma-
gis credo, me, q vester sum, nemini in litteris quascunque profectus,
q vester fuit, [illegible] ab Athensi gentu, cui me commodastis, restituisse
restitui. Doleo tn, q itaque hoc tm mo absque curam, et [illegible]
dio accipiatis: ego n. [illegible] valetudine redeo, et q. dictis variis inter-
rupta curis haud mediocrem patiuntur iacturam: affulget tn hic uni-
ca solatij spes, q. qualiacunque hic maneant, a vobis ipsis petunt, et
exornant. Tenuistis n. studiorum vim, ne dimittatis [illegible]
politi sermonibus meis curis q vra [illegible] utilitate.

Praeceptores Moralis alterius diu anceps fui, qm
vobis explanarem mg; cupiebam n. utiliores discernere, et praxi ac-
commodatiores exponere: quo desiderio ductus, et [illegible]
inspectis mg de Sacramentis in Genere explandis elegi. Illam vobis
offero ea q potui cura, et breviter digestam. Utinam vobis feliciter ce-
dat eventus, et ad exigui huius laboris initium nunc vra nascantur
studia. Ad rem go.

I.us De Sacramentis

Disp. Unica
De noe, Csã, et qrietatibus Sacramti in coi.
Q. 1a
De nae, et Csa Sacramti

1 Sacramtũ a sacro deductũ varias huit apud Latinos ssignaoes videndas ex pfesso apud P. Suarez hic pfaoe ad q3. 60. Coit in Scriptra Sacra accipit p re a hoibus occulta, et eorũ captũ superante: in quo sensu dicitur Sacramtũ atque Sacrũ secretũ, qd alio noe mysteriũ appellat a Graecis. Et certe sive Sacramtũ sumat p re ipsa supnali, q tanq in Sacrario celat in mente, voloe, aut pvid. Dei: sive p qs (res mo sint, mo sta) q eiusmi secretũ, seu mystiũ, tanq re supnalẽ occultã sigfant, aut cõtinent; acceptio ista Sacramti lata e adhuc.

2 Contractius ppte et rigorosius accipit ab Eccla, theolis, et Ptrib p signo rei supnalis latentis, p q ho sacrat, et initiat Deo. In quo sensu D. Ths. 1. 2. q. 102. art. 5. dit, Sacramta pprie dicant illa, q adhibeant Dei cultoribus ad qdã ssecraoẽ, p q deputabant qdãmo ad cultũ Dei. Unde Sacramtũ in hac sua dstiõe ssecraoe, et qd supnale occultũ csefeat, et ordinaoe aliq ad hoiũ sanctificaoẽ; q ordinaoẽ cũ ex se n heat id, qd Sacramtũ dr, ex institutione eius ppria emendicat.

3 Varie definit Sacramtũ a theolis et Cathcis pptr varias parolas, quarũ sstũ dubitant ee de roe Sacramti. A nobis a cũ Eximio N. Dre tom. 3. d. 1. s. 4. ita definit Sacramtũ: E sacra aut sensilis cyremonia hoes aliquo mo sanctifans, et csĩ aig sanctitatis ex stabili Dei institne sifans. Caeremonia sacra ad aliud sifandũ instituta

even-

erent, ē signū ad placitū, atq. adeo Sacramentū, q. enim ē, signū ad placitū ē. Est praeterea signū sacrū, tū qa ē [illegible], et cultui Dei seruiens, qlis ex sua rōe ē ceremonia sacra, tū et qa aliquo mō sacrat Dei cultores. Est et qd sensibile seu qd aliquo mō male, et perceptibile sensibus. Ac demū cedens in spualis bonū utilitatē, eorū [illegible] in [illegible], a statuū Dei institutae [illegible]. [illegible] a iure, egregie [illegible] [illegible] Sacrament. spalem [illegible] examinandū mō ē.

Dubium 2ᵃ

An Sacramentū sit sacrū signū ex sua rōe?

Pro decisione qd dico, hic dubitari in genere nō nisi Sacramentū ee signū: qd dubitatū ē, an sit sacrū signū? Et ratio hoc dubitatur, qa cū ex ipsa voce Sacramentū videtur ee aliqd sacrū: et ex alia vero, et accepti[one] talis vocis importat ee signū, coex [illegible] debet Sacramentū ee signū sacrū. Quod ab dubitatū ē, vide aut quo ex capite Sacramentū sit signū sacrū? Anne sit tale sit, qa res pro illis [illegible] sit sacra, an ex ipsius [illegible] sacret, aut sacrū faciat. Qd aliis [illegible] an Sacramentū sit ex sua rōe sacrū signū ex ipsa rōe [illegible] ipsa sanctitē, ac etiā ex capite [illegible].

Ad decisionem suppo sanctitē, et sanctificae alia ee internā spualē, et consistere in gratia, sanctitas, et sanctificatio simpliciter [illegible]; alia vero ē sanctificatio externa [illegible], et [illegible] qd [illegible] sanctitas, et sanctificatio [illegible] [illegible] [illegible] in veteri testamento, extenditur ad hoēs, et ad [illegible]; et qa [illegible] sacris ceremoniis [illegible] Deo, et cultui eius sanctificari dicuntur [illegible],

3º [illegible] ad hoc [illegible] sa. [illegible] rōe Sacramentū ee, [illegible] [illegible], [illegible] ac [illegible] sanctitē; [illegible] hanc, [illegible] aliq [illegible] aut [illegible]. [illegible] ipse [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] docet de rōe Sacramentū ee [illegible], et [illegible] sanctitē. [illegible] in 4. d. 1. et Hugo [illegible]. in [illegible]-

mā Sacr. tit. 1. c. 1. 3a ra ē, de rōe Sacramti ee ut sigfet sanctitē, n͂ u͂ ut
aliq̃ cferat eff. [illegible]. Ita Ther. eod. cap. 2. dub. q. Sacramtū p̄ hec uba
sola signū rei sacræ definivit, solūq; cōnē requisivit ad Sacramtū.
Sta nra rel. ad mentē N. C. D. n. 2. d. 1. ut: n͂ ē de rōe Sacramti
ut cferat interiorē, d̃ p̄ffā sanctē; et ideo necesse n͂ ē, qd sacramtū ex hoc cape-
ret sacrū signū. Pta rel.: qa in lege veteri fuere vera sacramta, d̃ signa, seu
p̄ffā sanctē n͂ cferebant: qa hoc n͂ ē de rōe Sacramti. Coa cstat; mīa eḡ
ex eo qd sola Sacramta novæ legis, ut p̄ fiora, cferant grām ex ope opera-
to. Pe ii Sacramta antiqua cferebant grām, n͂ ut Sacramta, seu ex vi sui
intrin: d̃ ex ope operato, d̃ ex ope operantis, ministrantis ult, seu suscipientis
eā cferebant. Et q̃sis de Circumcisione gralr dicat ut suā delere Originale peccū et
grām collare; oppoitū tn̄ probabilius, d̃ securius est; ut contrariis ex infra
dicendis.
[illegible] Nunc v. nrā discursui ples ex [illegible] scribit, [illegible]
Aug. lib. 19. c. Faust. cap. 11. ubi [illegible] nra Sacramta cū veteribus
[illegible] de nris [illegible]: in [illegible] a [illegible]. [illegible] ee vera Sacra-
menta qo [illegible] [illegible] earū [illegible] ex [illegible] eius S. D. 1. 17,
regula generali statuit; n͂ posse hoes in aliqd nn vera. Religione c-
[illegible] ni aliquo [illegible] Sacramtorum [illegible] qo ii [illegible] [illegible] na-
ti neqt fuisse in veteri ere vera Religio D., ē signaculis, d̃ mo ho-
mi accommodato, [illegible] nari neqt fuisse in ea vera, [illegible] S-
acramta [illegible] [illegible] Flor. [illegible] Eug. [illegible] in decr. ad [illegible] ad
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] ait: Sacramta novæ legis multū a Sacra-
mentis differunt antiquæ legis: illa n. n͂ causabant grām, d̃ eā sō p̄ passi-
onē [illegible] dandā ee figurabant etc.
[illegible] Deinde in [illegible] in [illegible] Sacerdotū

esu agni Paschalis, q. sacrae caeremoniae erant, continebant, et occulta-
bant supernalia mysteria; non tamen instituta erant propter illud visibile, quod in
eis gerebatur, nec ut indicarent aliquam efficaciam in recipiente, ut de se
patet: ergo instituta erant propter altiora mysteria. Et ita erant vera mys-
teria, et non vera Sacramenta: et potuit in lege veteri inveniri
vera Sacramenta in caeremoniis assignatis, et aliis constituta ad sig-
nificandum: et vere in eis reperta fuit aliqua efficacia conferendi sanctitatem interi-
orem.

10 Contra vero est: de ratione Sacramenti est, ut significet veram, et perfectam
aliquam sanctitatem. Et consequenter istarum probari potest authoritate Divi Thomae in littera vi-
omnis, ubi Sacramenta vetera vocat simpliciter Sacramenta, eo quod significarent gratiam
per Christum dandam. Potest etiam probari authoritate D. Aug. in expositione Psalmi
73: et est D. Th. art. 2 ad 3 dicentis: ratio Sacramenti in hoc consistit,
quod hunc sanctitatis perfectae significet.

11 Sed ratio insuper probat: quia in lege Christi multae sunt caeremo-
niae sacrae ad aliquam sanctificationem fidelium institutae, et Sacramenta non sunt; unde
nulla alia convenientius ratio excludi potest a ratione Sacramenti, nisi quia non sig-
nificant sanctitatem perfectam: ergo significatio eiusmodi sanctitatis est de ratione Sacramenti ve-
ri, et rigorosi. Patet maior in Sacramentalibus, et in professione religi-
osa, quae caeremoniae sacrae sunt, et aliquam sanctificationem hominibus conferunt, quin re-
putentur, aut sint Sacramenta. Minor suadetur: quia si aliae rationes excluderent,
maxime quia sunt dispositiones ad perfectam sanctificationem: aut quia ab Ecclesia dicuntur
sunt institutae; et hae rationes nullae sunt: ergo.

12 Prima minor quoad primam partem: quia etiam vetera Sacramenta erant dis-
positiones quaedam imperfectae ad perfectam sanctificationem: ergo ex hoc capite non bene exclu-
duntur Sacramentalia a ratione Sacramenti. Quoad 2. partem probatur eadem minor: quia

Nec obstat, ut Sacralia sint Sacramenta, quod sint exemptiones ab Ecclesia tantum institutae, sed aliunde eis competit quod est de ratione Sacramenti: Nec obstat, in aliis positionibus rescribat argumentum nostrum: quia nulla convenientia ratione potest manere, quod Ecclesia instituerit potest Sacramentum verum, nisi quia non est Author gratiae, per Sacramentum significandae; solum non Authoritatis gratiae est, ex signum instituere: ergo nulla convenientia ratione excludunt Sacralia a ratione Sacramenti, quae ex ratione non significandi gratiam: est ratione significatio gratiae est de ratione Sacramenti.

13 Tertio demum probatur eadem sententia ex proprietate nominis Sacramentum: quia nomen hoc generali accommodatum est ad significanda illa signa, quae significando arcanum aliquid, et latent mysterium, instituta sunt aliquo modo ad nostram sanctificationem; dum si sola externam, et imperfectam sanctificationem significarent, nihil magnum, et arcanum in se continerent: ergo significant perfectam, et internam sanctificationem. — Confirmatur: quia Sacramentum dicit habitudinem ad sanctitatem: ergo ad sanctitatem univoce convenientem omnibus Sacramentis, et haec est sola interna sanctitas consistens in gratia; sanctitas enim imperfecta, et externa non una, sed multiplex, et analogice solum est sanctitas: ergo ad solam internam, et perfectam sanctitatem dicit habitudinem Sacramentum ex ratione sua. Sed habitudo ad sanctitatem perfectam univoce convenientem omnibus Sacramentis nequit esse alia, aut fundari in alio quam in ratione signi: ergo.

14 Tertia sententia sit: de ratione Sacramenti est, quod aliquo modo sanctificet homines, reddendo eis perfectam, vel imperfectam sanctitatem. Sententia ista probatur intelligitur ex proprietate ipsius nominis Sacramentum; quia sicut vestimentum dicitur, quo vestimur, ornamentum quo ornamur: ita Sacramentum satis convenienter dicitur quo sacramur, aut sanctificamur: ergo attenta proprietate ipsius nominis de ratione Sacramenti est conferre aliquam sanctitatem vel perfectam saltem, et externam.

15 Ex Doctore ad intentum eadem sententia. Nam intentionis ut describeretur eius sanctificationis quae habeant antiqua Sacramenta, per circumcisionem non imm-

tabant hoes, et in populum Dei signabant: per eorum Sacerdotes dedicabant ad cultum Dei, et ad obeundum hoc munus quodammodo sanctificabant: similiter per esum agni Paschalis disponebant homines ad aliquam sanctificationem tunc obtinendam. Et in lege Ev. idem videre licet in singulis eius Sacramentis: omnia n. significant, et conferunt gratiam, et internam sanctitatem, et quatenus ceremoniae sacrae sunt, quae exterius applicant hominibus, conferunt, et refundunt in eos externam aliquam sanctificationem: ergo ad indolem spectat Sacramenti ex sua rationem sanctificationis aliquam, saltem imperfectam, conferre hominibus.

16 Ex. deniq: quia finis intrinsecus Sacramentorum, et institutionis eorum est nostra sanctificatio: ergo de ratione Sacramenti est conferre nobis aliquam sanctificationem; et non perfectam, ut constat ex dictis: ergo imperfectam saltem, et externam. Omnia pendent ex 1. ante; hoc autem insuper ostendit mihi, inquit, quia id constat ex usu Sacramentorum ortu ex providentia Dei, qui accommodans se homini, et humili voluit, quod homines per corpora, per visibiles, et corporeas ceremonias convenientes ad suam sanctificationem disponerent. Insuper constat idem ante ex discrimine Sacramenti a Sacrificio; huius n. ut distinguitur a Sacramento intrinsecus finis est honor, et cultus Dei: et eapropter licet eadem Christi passio significet in Eucharistia quatenus Sacrificio, et quatenus Sacramento; tamen ad Eucharistiam quatenus Sacrificio significat ut oblata placans Deum, eique summum honorem exhibens; at eadem quatenus Sacramentum significat ut applicata nobis per aliquam sanctificationem ab ea manantem: ergo finis intrinsecus est.

Sect. 1.

Argumenta oppositi respondentur.

17 Dices 1. et ultimum res per eam factam obiecimus 1. circumcisionem, et esum agni Paschalis, licet fuerunt signum rei sacrae, tamen adhuc multi licet ut fuerint Sacramenta: quia non fuerunt conferre cuiusmodi. Et ante, quia sunt in

lege veteri manna, et transitus maris rubri erant signum rei sacrae; significabat enim illud gratiam dandam per Christum, et hoc sanctitatem conferendam per baptismum. Et in lege nova ea, quae dicuntur Sacralia, sunt signa rei sacrae, quin tamen sint vera Sacramenta: ergo haec universio est. Patet: Sacrificium ut tale non est Sacramentum; et tamen ut Sacrificium habet sacrum significatum, seu est signum rei sacrae: ergo quod aliquid significet rem sacram non probat esse Sacramentum; et contra ex vero Sacramento concedendo non est circumcisio, nec esus agni Paschalis, qui rationem Sacrificii habuit.

18 Multa tangit argumentum istud, quae per partes reddendum est. Ideo ergo concedo ans, et nando cons: quia nec circumcisioni, nec alicui alteri rei, aut caeremoniae concedimus nos rationem veri Sacramenti ex parte rationis significandi aliquid sacrum: imo damus multa signa rei sacrae tam in veteri, quam in nova lege, quae non sint Sacramenta, a nobis ipsis affirmandum est, ideo rationem signi sacri assumimus per genere in definitione Sacramenti. Circumcisio ergo, et esus agni Paschalis excedunt a nostris Sacramentis, quia praeter rationem signi sacri competebant eis omnia, quae ad rationem Sacramenti petuntur in definitione.

19 Ad probationes antecedentis, concedo non fuisse Sacramenta manna, et illum transitum: quia deficiebat eis ratio caeremoniae sacrae institutae ad res illas sacras significandas: et etiam quia non conferebant immediate saltem sanctitates tanquam signa practica. — Sacralia etiam non sunt Sacramenta; quia licet caeremoniae sacrae sint, et signa alicuius sanctitatis, non tamen institutae, et efficaces.

20 Ad id, quod addit de Sacrificio rei, dicendum per ambas rationes in eadem re, quae non connectant, et neutra convertat cum altera. Ideo itaque Sacrificium ut tale non est Sacramentum; quamvis conveniat cum isto in esse signi sacri, seu caeremoniae Religiosae rem sacram significantis: differt tamen ab illo tam ex parte rei significantis: quia lege quatenus Sacrificium instituit, et

re-

refert imate ad cultu Dei: et quatus Sacram.tum refert imate ad ipsos Dei cultores, quos disponit, et sanctificat ad ipsum colendum. Differunt ptr. ex parte rei significatae: quia hec, attenta per se intra roe Sacrificij, est id, quod excella, et cultus ei exhibitus aut exhibendus; attenta vero intra roe Sacram.ti est sanctificao cultorum Dei.

21 Ad exemplum allatum agni Paschalis dico, Sacrificium, et Sacram.tum simul fuisse tanquam figuras Eucharistiae nrae; mactabatur n. in cultu Dei, sub qua roe erat sacrificium: et comedebatur certo quodam ritu tanquam cibus Deo sacer, et ita probabile est, fuisse Sacram.tum; per talia n. ceremonias disponebant hoes ad aliquam sanctificaonem in ea lege obtinendam. Ignarae eos in prima scdm maiorem, et disquem minorem; et in illo sacrificium habet sacrum significaonem exercendo quia Deum, ideo minorem; exercendo quia hoes, non minorem. Ad coas inde deductas satis constat ex dictis.

22 Dices 3.o obicies: Vetera Sacram.ta per nos vera Sacram.ta fuere; et nisi iis gratiam non significabant: ergo non oia Sacram.ta vera gratiam et per se sanctitatem significant: et conter huius significao non est de roe Sacram.ti. Ex minore; quia si gratiam significarent ea conferrent gratiam, et ex iis Sacram.ti hoc n. ex sua roe est signum practicum, et demonstrativum gratiam; sed per nos gratiam non conferebant vetera Sacram.ta: ergo nec eam significabant. Dices si Sacramentum significaret gratiam, quam non conferret, non recte distingueret ab aliis signis, quae quasi speculative iis, et per se sanctitatem significant: ergo si gratiam non conferat, non eam significat.

23 Resp. nego maiorem, nanctio minorem. Ad huius probaonem nego maiorem, et probaonem illius distinguo. Non n. est de roe Sacram.ti in com. de quo nunc agit, ad significet gratiam, quam in ipso fert. satis est, ut significet sacram dando aliquo pre. Unde non est necesse, ut Sacramentum ex iis sanctitatem significet, quam conferat.

pot. n. ɔferre ingr[illegible] ẽ sig[illegible]re pg. Et qvis oa, ẽ singula Sacramda
nov. legis [illegible] practica, ẽ demonstrativa grãe sint; hoc tn eis ɔpetit
ex. roe speculã, [illegible] a ex roe practicã Sacram; hoc n. ex suo gexe
distinguitur a signo demonstrativo, ẽ promissivo, seu prognostico grãe, q, si in
novis Sacramtis dat, in veteribus pmittit.

24 Ad ɔtrarios ne ant. qa si ea signa grã n ɔferunt
externa saltē ɔnctitat, sufficienter ex hoc cap. discriminant a Sacram,
qa ex sua roe aliqd ɔferat. Nec novu videri debet, qd Sacram ɔferat
unu, ẽ aliud dandu sigrfet: sicut in nris Sacramtis dat gra, et sigra
danda gloria. Adde, qd si nec signum practici, ẽ demonstrativi sanctitatis
admittat, ut [illegible] [illegible] ɔferat, tamen signu ẽ Sacram, ex
suo genere [illegible].

25 Obies [illegible] ɔ eadẽ def. Eucha n sigrfat grã: qa sigrfat
grã, ẽ sanctitat. pg n ẽ de roe Sacram. Ex ant; qa Eucha sigrfat
Chrm Dnm, q sub speciebus panis, ẽ vini venit, ẽ ɔtinet. R. dist. ne
antis, Eucha n sigrfat grã grãe, ẽ formate, ɔdo ant; n sigrfat grã
mate seclusa, ne ant. Pbat antis vera e: qa Xrus Dnus ẽ qd grãe,
ẽ formate sigrfat ab Eucha: ẽ qa reparat pr mdm cibi, ẽ potius reficien-
tis aias nras, sacrametu pot pter eadẽ sigrfao ad nram sanctitat, q exclu-
sive ɔferat, ẽ sigra Eucha q ad sui applicat. Obic [illegible] obserud
ẽ, Eucha differre ab aliis Sacramtis nove legis in hoc, qd sit Sacram
permanens [illegible] toty sui ẽ ante eius usu: secus ẽ reliqua Sacramta,
q transeuntia .s. ẽ in usu ɔsistunt.

26. Observãdu insup ẽ, pr Sacramta quoe pla sigrfant, si ex
iis oibus una integra sanctifao nra ɔpleat. Ita pr Sacramta novæ legis
sigrfant tria: ut (ahis D. Thō. Stara aat. 3.) ipsa ca sanctificatis nræ, q

q. ē passio Chri: et tm nec sanctificationis, q. inchoat in gratia et hic: et ultimus finis sanctificationis nrae, q. ē vita aeterna. Unde Sacramentum et ē signum rememorativum eius, qd praecessit, scilicet passio Chri, et demonstrativum eius, qd in nobis efficit a Chri passione, scilicet gratia, et prognosticum sive praenuntiativum gloriae. (Dixi Sacramentum novae legis: quia veteris Sacramenta nec praesentem gratiam, nec futuram gloriam semper significarunt, quod non oportet, ut univoce conveniant cum novis.

2) Obiicies ult. contra 3am scil. Si Sacramentum ex natura sua esset institutum ad sanctificandum nos, etiam matrimonium eiusmodi esset; sed eiusmodi non est: ergo Sacramentum ex sua natura non est institutum ad nos sanctificandum. Pba mina est, maior innabilis; et minor facile probatur quia Matrimonium est tm contractus humanus et moralis, aut civilis, et certe non est Sacramentum; et minus non Sacramentum potest sacrare, aut sanctificare homines; ergo eiusmodi est Matrimonium. Resp. Distinguo maiorem, [illegible] [illegible] disting. maiorem: matrimonium prout est a sua natura est tm contractus humanus, et civilis, concedo maiorem; prout elevatum est a Deo, nego maiorem. Itaque quod de se erat humanus tm, et civilis contractus, per Dei elevationem fit etiam caeremonia sacra quia contrahentes non solum fiunt coniuges, sed sancti coniuges, ut est ex vi Sacramenti; et non efficit solo vinculum mutuae obligationis, sed efficit etiam vinculum mutuae charitatis. Unde per elevationem Dei quod sacrum est, et non pure civile, aut humanum, [illegible] [illegible] ut homines sanctificet.

Q. 3a

Quia ratione debeat Sacramentum esse sensibile?

28. Deus, qui in Sacramento assumit ad significandum gratiam, aliquid non sensibile, et materiale debet esse ex eo, quod [illegible] cum D. Tho. hic art. 4. Huius autem ratio est, quia cum Sacramentis, prout de eo nunc agimus, sit signum

signum seu signum practicum hominum cognitum, quod actu ingerit, debet oportere
xere sibus corporibus, et esse aliquo modo sensibilis, et materialis. Et hoc in-
ductione facta per omnia sacramenta tam novae, quam antiquae legis; et huic suffra-
gantur etiam rationes iam supra.

2a. Quia a corporea, per visibilia in invisibilia contemplanda fuimus manudu-
cimur: ideo valde conveniens fuit ut ipsa sanctitas invisibilis, et interna
poneretur in rebus sensibilibus, et materialibus, in quibus ponitur exterior, et sensibilis
cultus religionis. Firmat consequentiam hanc authoritas S. Dion. cap. 1.
"de coelesti hierarchia ubi ait: nec enim aliter fieri erat in fragmentis nostris
"lucere illum radium, nisi clarorum varietate velaminum, quae ad superiora ferar-
"mur ... et his, quae nobis familiaria sunt, gradatim paterna nos monta-
"nis vere accommodante ...

3a. Quia cum homines natura ducti in unum populum, aut
rempublicam congregant, ita quod Deus, et Christus suaviter, ac sapienter disponen-
do omnia in unum Ecclesiae corpus visibile, et ad Dei cultum ordinatum conveniunt;
et ad hoc necesse fuit, ut signa sensibilia instituerent, quae toti Ecclesiae essent co-
munia: aliqua enim adunarent homines in eisdem ritibus colendi Deum, nec ex iis co-
rum unus populus ageret: ideo necesse fuit, ut eiusmodi signa sensibilia in-
stituerentur per tota Ecclesia visibili. Patet exemplum illi D. Chrys. Hom. 32.
in Gen. ubi ait quod Deus voluit peculiarem sibi populum congregare, de-
disse illi proprias, ac definitas caeremonias, quibus ipsum coleret.

4a. Quia conveniens fuit, quod homo qui anima et corpore con-
stat, mente, et corpore colat Deum, et utrumque omnibus se ei submittat: ideo co-
nveniens fuit, ut cultus Dei ab hominibus per Sacramenta exhibendus ponere-
tur etiam in rebus corporeis, et sensibilibus, quibus dum subijciunt se homines, Deo sub-
mittantur. Praeterea homo corpore, et anima Deum offendit: ideo conveniens fuit, ut

aux

ais curao, et sanctao per res corporeas, quae corpora subjiciant se factas sacramentalis, aut significet: et coepit vemens fuit, ut Sacramenta quovis tempore instituta sensibilia forent. Audiat Ampenus tract. de Sacr. agens: corporibus e tbo, atque Deixio signata, siliaque medicam ad curaaz et destinata s.

32 . Colligit ex dictis relative ad nos homines debere esse sensile ob rones praedictas; absque ta et melbe lag in implat et ternales et insensiles assumant in Sacramentis. Quia tunc non esent signa suma, seu accommodati hoib. ad cogn. ea, quae per sacram. a nobis cognuint et operant. — Colligit 2°: sufficere, ut aliquid sit sacramentis, quod sit aliquo mo sensile, et maale, si sit imate, et per se, ut aqua in Baptismo; Cmate, et per aliud, ut interior contritio in paenit., quae sensibilis fit per externa signa doloris. Unde si qua ordinant inter tecorum Sacramenta, sufficit, quod eorum cunque sensile sit per se, et aliud, alia sensibilia fiant per ipsa. Exemplum sit Christus Dnus, et species panis et vini asticentes sub Euchi; hoc n. totum absque dx sensile, aut visile, et Christus mo, quo ibi e, non sit per se visilis, sed per species.

33 Hac occat. ne sciendum est: esse tria dignum a Theis in Sacram. novae legis, ut res tm, Sacramentum tm, res, et Sacramentum sul. Res tm dr, quod in Sacram. signat, et non signat. Sacram e gratia. Sacram tm dr quod signat, et non signat. Sacram si vba absolution in paenit. Res et Sacramentum sul dr, quod signat, et notat: Christus ve in Eucha, quia abtis arcanao signat, et refecti spiritalis aiarum signat. Hoc supposito coex ad dicta asserunt: Scot ex his sublimi hoc ee oio insensile id, quod in Sacram. e res tm: gratia sacramentalis. Cum dicunt debere ee aliquo mo sensile, docent ob rones

factas id, qd ē Sacram.ty tm, vt abluo, vnctio ett. De eo a, qd i-
cram.ty, d res sulē apparent et nō ssare, qd in se insensile sit,
dyma sensile fiat p aliud, a quo sigfat. Hoc accidit in characte-
re invisili p abluoz, aut vnct, sensily manifestato.

34 Demu, vt abstineamus ab alys qstiob, dicdy ē Sacra-
mty via sigfare gra, vt hoc beat ex D. imposie, d n ex se. Ratio
ro ē: qa nulla res sensilis het ex se, d na suā sigfare gra de p-
senti, t de futuro dandq; d se Sacramy sigfat gra affex alisuo ex
qdlicbs mis; qa nully Sacramy ex se, d na suā, t ex D. imposie
gra sigfat: d coex n signy nale eius, d ad placity ē. Imo solus Dei
ē signy sensile gra influere, vt infra dicemus.

35 Qd si dicas, Sacram.ta sigfare gra simitud, q hent cy
re repata: illud Aug. Epist. 23. Sacram.ta qdq simitudj hent ea-
ry rery, q/ sunt Sacram.ta, q si n hexent, oio Sacram.ta n sent:
go n ad placity, d nalia signa si gra. R. nando coq, cuius falsi-
tas satis demonstrat ex illo Aug. dto qdq similitudy, vt n nale, d ppor-
tionis, aut anogie illexit.

36 Imo nec tam hent oia, d singula, q Sacramy
si, aut stituunt, vt videre ē in humis vbis assumptis, d eleuatis ad Sa-
craily sfaos. Ad summ si ea simitud pacat, aut anogis ex se hent ares
ille nales q inc rcam. informere solent, vt in Bapt. abluo corpis cy
aia abluē: d in Euch. refectio corpis cy refect. mentis. Sed quamq
ille aoes ppois, aut anōg ex se heant cy effectu Sacralis, quos
reparant; eos tn ro. te n sfant, m roe instituos, aut impos ois [illegible] to
ros imate facta.

37 Hec a D. imposio, t p se, d mathe log. n [illegible]

te stabilis, et permanens, ut signum per ipsum constitutum sit absolute signum; ut tum constituat signum ad corporum usum hominum deserviens, stabilis, et permanens debet esse, ut et tempore cuiuslibet alius communis signum. Pro Sacramentis I. hoc est spiritualis res adeo, ut eorum institutio fixa sit: quia ubi ss induunt comes Religionis; hoc est permanens, et fixa est in singulis circumstantiis, et Ecclesiae statibus, ut induceret constat: ergo institutio Sacramentorum stabilis, et fixa debet esse. Expectata ex hac sola ratione excludi posse a ratione Sacramenti contra Chari Luc. c. 7: remittuntur tibi peccata tua ad sanctos [illegible] destinata: aut illa est Joannis 20: quia Christus insufflans Apostolis dixit accipite Spiritum Sanctum: hunc, et eius gratiae effectum inducens in eorum animas; hoc n. contra ex placito Dei gratiam conferunt, quin in fierent Sacramenta: ergo [illegible] conferre gratiam, aut sanctitatis ex Dei institutione, requiritur in Sacramentis, ut sit fixa, et durabilis sit, per eo ubi tenere, quo placet Deo spiritualibus eis ceremoniis colu uniformiter a fidelibus.

Q. 4.

De divina Sacramentorum, et eorum causis.

38 Sacramentum in communi definitum est, et explicatum in singulis eius partibus. Modo accedendo propius ad nostra Sacramenta, dico 2do: Sacramentum novae Legis est Sacra, ac sensibilis ceremonia ex stabili Dei institutione gratiae significans, et conferens. Quae definitio, si conferatur cum alia, satis demonstrat differentiam nostrorum a veteribus Sacramentis; haec enim gratiam non causabant, et significabant duntaxat. Unde conferre practice gratiam, seu ea quae est ex parte Sacramenti significare, et efficere, nostris Sacramentis tantummodo convenit.

39 Haec in divina efficientia gratiae quae conferant, ita convenit Sacramentis novae Legis, ut licet singulis communis sit, non tamen eis specialiter aequaliter, et [illegible] ex ratione communi, et generica Sacramenti novae Legis. Cuius ratio est: quia

nova Sacramenta habent ut conferant gratiam ex ipsa sui institutione: et Christus
Dominus noster fecit aliquas institutiones Sacramentorum in ordine ad singulares species gratiarum Bap-
tismi scilicet, Confirmationis etc. Unde quod haec Sacramenta conferant gratiam, quam
signant, hoc convenit eis ex ratione generica Sacramentorum novae Legis; et ex ratione spe-
cifica, et ex peculiari institutione, quatenus singula instituta sunt ad aliquam gratiam con-
ferendam.

10. Differunt ergo inter se Sacramenta ista ex fine, aut ex suis insti-
tutionibus, quae dignoscuntur etiam ex analogia vitae spiritualis cum corporali: nam per Bap-
tismum spiritualiter nascimur Deo: per Confirmationem solidamur: per Eucharistiam nutrimur: per Poenitentiam sa-
namur, seu sanitati per peccata amissae restituimur: per extremam unctionem in-
firmitatibus seu peccatorum reliquiis sublatis integram sanitatem obtinemus: per ordinem mi-
nistri idonei efficimur: et denique per matrimonium genus humanum et fideles ad Ec-
clesiam propagamus.

11. Causa Sacramentorum alia est finalis, alia efficiens. De illa dicemus
postea; modo de ista, quae vel propria, vel remota est. Propria efficiens causa Sacramentorum est
gratia, quae Sacramenta instituta applicat hominibus aut illis homini in particulari, et haec
proprie Ministerium Sacramentorum appellatur. Causa efficiens remota Sacramentorum est eorum
auctor, sive institutor; nam [illegible], et [illegible], quae ex [illegible], aut
voluntate dependent, quod dicitur eorum causa efficiens, quae ea instituit, aut eis vires
imposuit. Unde cum Sacramenta quaedam illa sint, res artificiales sunt, et sig-
na ad producendam gratiam, quod eorum propria causa efficiens tam propria quam remota erit eorum auc-
tor, et institutor.

12. [illegible] a lege, quae moralis est, et dicitur physica, in tri-
bus consistit: in promotione scilicet gratiae status: in designatione signorum rerum
aut novae remissionis in forma gratiae [illegible] accepti [illegible]
[illegible] fuerit ad [illegible] sanctitatem aut [illegible] gratiam. [illegible]

Eorum

Dey, qoe ee eg essent. pxials, et remote Sacram.orum, ng ei sibi o-
rere pot. t; et pxiale essentia pdicta qa Sacram.ta; siqd. ipse sibusi
Authoz. arg. ab oi alio indegens, et impotens cogi ad eius pmios, aut
ebiuos sud. sis, l illis rebus, aut adj. sensibil. ut de segt. Dfus go
Deus e f. seu remota, et pxialis ca essent. Sacram.orum et eoex eorj
f. Authoz, et Institutoz.

§3 Cui serit. baud refragat, qd alius qbj Dey ex eius tn omissio Sacram.ta instituere poit. In quo casu pxialis, et ? Autor, et ca Sacram.orum erit Deus; qd. eius omiss. heat, ca ?, et instralis erit. Ita sbiqire credo in Sacram.ta legis ng ad delendy pecy orgonale; impiy n. ox credere ti fuisse remuy a Deo institutu g ttt parvulis, quot decerere in Lege ng; quâ tn durante, nully a Deo ostat designaty fuisse ingmy sue qui tale remuy applaret parvulis. Vnde verosilius tit omissise Dey hoibus designare talis signi, et Sacram.ti, et hoc pgtia eq instralz, et f fuisse pdictis institutoi.

§4 In Lege d scripta nulle ostat omissise Dey facultj instituendi Sacram.ta; d ipsy ea instituisse designando se eas determatas res sensibiles, quas decernebat fore signa sue grae. In Lege g grae omissig fuisse à Deo hominis Christi Dni facultas instituendi Sacram.ta, tg certy e, ac e certy instituta fuisse a Xpo ut hoc sepig Sacram.ta nrae legis.

§5 Christus go Dnus quat. ho Authoz fuit Sacram.orum, n so qa sngue eo eius latere fluxere, seu qd idg e, qa eorj instituos et opaos grafi suae nobis eo pdigno pmeruit; d et ia qa omes hypostaliq hominis cu Deo huit potests excellt., ob q Leges ferre, grg dare, aut dando pmittere; et coex Sacram.ta instituere potuit. Aulli autem omissise Dey, aut

Q.us de Sacram.tis

suo delegasse Chri facultas instituendi Sacram.ta constat; tum aliis, ex argumentis, qq decuit, et conveniens fuit sibi ipso Chri Dni reservare, quibus in-stitui.

46 V. qa igit est Eccla capit conveniebat fundam.ta Eccle ponere, univ-mi Sacram.ta. 2.° qa vinculis ita detinebant fideles, ne ponerent sua sqz in suo aliquo hoc. 3.° ne multiplicarent Sacram.ta, et inde orirent divisiones, aut schismata. — Hinc dubitant alij: an Sacra antiqua, qa a solo Deo instituta, priora sint novis a Chri Dno institutis? Sed resp.a eis in istas institue fuerit Deus ca principalis, non e cur illa habeant digniora istis. At qp ergo non e prior, aut dignior gra collata p Chri, et Sacra ea. p Deus se solo largit.

47) Ca finalis Sacrorum e hoy sanctas, seu illa interna sit gris offert p nova Sacram.ta; seu legalis, et externa, qlis offerebat p antiqua. Qd a predicta sanctas sit ca finalis Sacrory, constat, tum ex eorum defin.e, tum ex eorum discrimine a sacrificio et tali, et ipse innuimus. Addi et pot. finis dign. verae Relig.nis ab alijs sectis: qa et ipsi discimus ab his p Sacram.ta potissimum secernit vera Religio. Quaeq, ob quas fuerit Deus, aut Chrus Dnus predictos fines in Sacrory institue videri pot. apud Lg. Tillinthy. hic c. 2. n. 31.

§ 5.

De Sacrorum nove Legis n. dignite, maa, et fa.

48 Septz ee, nec pla, nec pauciora Sacram.ta nove Legis de fide constat. Sunt a hpe Bapt.mus Confirmao, Poenit.a Euch.a Extre-ma Unctio, Ordo, et Matrimonij. Hac serie tradunt ab Eccla ob analogia, q proximus q.e ante; n a ob dignits, qua alia ab alijs excedunt: nq si hpe indicare velit, numera.da e V. Euch.a, ut continens

in

in se fontem oium aliorum: Ordo deinde, quia ad Euchm refertur; postea Confirmatio Baptismum supponens, et Fidei robur adjiciens: Baptismus deinde, Extrema Unctio, Poenitentia et Matrimonium.

49 Aliorum Sacramentorum necessitas ex fine sue institutionis desumpta, non est paris in singulis quoad salutem consequendam: nam eorum alia necessaria sunt singulis hominibus, ut Baptismus, qui in re necessarius est parvulis, et in voto saltem adultis competit, et supposito peccato actuali, necessaria etiam est in re, vel in voto singulis peccatoribus. Praeterea Eucharistia necessaria est adultis, saltem necessitate praecepti ex cap. ... dubium autem est, an etiam necessitate medii necessaria sit saltem in voto. Sed de his ista diximus in materia de Euchar. Similiter dubitatur de Confirmatione, et de Extrema Unctione quoad eorum necessitatem de praecepto, cujus dubitationis decisio suis locis reservatur. Demum Ordo, et Matrimonium non singulis hominibus, sed toti Ecclesiae necessaria sunt. Videatur D. Thom. 3. p. q. 55. art. 4.

50 Ex his Sacramentis constare ... aliqua physica, et moralia omnibus inconfesso est: siquidem partes quae ea componunt nulla physica unione, sed morali copulantur: et neque omnes partes sunt permanentes, sed manent ex parte transeuntes. Attamen quia compositum morale consideratur ad modum compositi physici, in quo materia supponitur indeterminata, forma autem determinat eam, et ita constituit compositum physicum talis, vel talis speciei, parumper etiam philosophandum est in nostris Sacramentis de illorum compositione.

51 Illa itaque Sacramentorum pars dicitur, quae per eorum formam determinatur ad Sacramentum talis, vel talis speciei constituendum. Hinc communiter res in Sacramentis adhibitae dicuntur eorum materia, verba autem eorum forma: quia per ista determinantur illae ad hoc, aut illud speciale Sacramentum juxta illud Aug. in cap. detrahe q. 1.: accedit verbum ad elementum, et fit Sacramentum. Sed idem docuit Flor[entinum]

Florent. in decr. de Sacram.tis allegato s.a dy ait oia Sacram.ta tri-
bus pfici rebus vbis tanq ma, vbis tanq fra.

52 Noe a rerum hic ii illius res pcie, et ii re malei, et sensi-
les; nq et hic in aliis Sacram.tis pcie repriant; in genit.s, et Matri-
mio hi va pcie, et angice inveniunt: nq in Penit.a ma ii aus p-
nitentis a vbis, aut nutibus manifestant: et in Matrimio e mutua
traditio corpy vbis ep, aut nutibus declarata. Quare noe rerum illi-
dy e id, quo posito, nondy e pleta sigfao Sacram.ti seu gd pmens, si-
ve transiens, sive gd aliud sit. Et pariter noe vborum illigdy e id, gd
pplet, seu pfit sigfaog; sive nutus, sive voces, aut Scripti sint.

53 Duplex tn ma distinguit coiy in Sacram.tis alia vlt pxa,
et alia remota: Hec a. ea res e ec.a q aus, seu ceremonia sacra exer-
cet. Talis e aqua in Bapt.mo chrysma in Pfirmaoe, et sic de ali-
is. Proxa r. ma e vsus rez remotz, et aus sacri cultus exercitus
ad pstuendy Sacram.ty. Ita in exeplis allatis vsus aque, seu ablutio e
ma pxa Bapt.mi et vsus Chrysmatis seu vnctio e ma pxa Pfir-
maois, et sic d. aliis.

54 Sg itaq ma remota Sacram.torum, q horum fra deter-
tz, is a Chro Dno: et eo mo, quo ab ipso determinate fuerunt, ii namque
ab pfic.da Sacram.ta: gd utiqz certitudine Fidei pstat, et roe desump-
ta ex D. Th. q. 60. art. 4: qa vlt hec Sacram.ta ii signa efficacia,
et practica gre ex D.a institue: go vt ea vi heant, necesse, vt in ijs
pfic.dis servet D.a instiio: et coex gd applet ea ma, et fra, et eo mo, quo
decreverit Chrus Dnus.

55 Advertdy in e, hanc determaog ma, et fre ii fuisse
equalr factg a Chro Do in oibus Sacram.tis: nq in aliqg facta fuit

in

in gere, ut in Poenit.a cuius ma e ofensio dolorosa seu ꝓ obj, seu ꝓ attritiō, q. sunt deorsum spes. doloris. In alijs v. detracta fuit in spe phy-ca, ut aqua nalis in Bapt.mo et olei in unct.ne In alijs v. detracta fuit in spe morali, ut Panis, et vini in Euch.a quat. induunt rōs unius act.oris fiery quoad refic.dio. Similia discurr.dy e de fuis. q. melius fiet, cu de singul. Sacram.tis agat in parti.

56 Hucusq dicta quasi proemy sunt ad ea, q. dic.da ma-nent de Sacram.tis in qq cu seorsi considerari. point eorum institio, ef-ficacia, Minister, et usus, seu receptio, tot part.a disp.bus dif.ties oc-currentes breuit expediemus.

Disp. 1.

De maa, et fma Sacram.orum novae legis.

Sect. 1.

An Physica maa, et fma constituant hæc sacram.ta?

Sacram.ta phci rebus tanq ma, et vbis tanq fma definiuntur e à alio Theol.rū; et cu n sit idq illis phci, atq ex eis tanq ptibus essalibus othui ut pt in fma Ministri, qua ibidq assrat Diuq phci, et Sacram.ta qn tn sit pars eorum dubitamus ppt, an oia Sacram.ta componant tanq ex ptibus essalibus ex eis mijs, et fuis, qq certu e phci? Magist. Soto vari in locis, que segt nex Suar. tom. 7. in 3. p. q. 3. a. 1. d. 6, universalr nat. fma Sacram.ti ee pts essalq illius. Ita iudicat de illo A. Suarez. Sed Carz-rechius meo videri explat mentq Mag. Soto, asser.do sunt to conten-dere, Sacram.ty ut ophy p accens potissi supponi p maa, ut alij potissy suppit p subto albedinis, qn part.a neget fmas Sacrorum ee ptes essales, qq componant. Vnde Sacram.ta ex.a Soto othuent in recto ex

maa, in obliquo v. ex fia.

2 Dices, v. ex variis Sacrorum variae eis statuit fras, et maas ee, aut n ee essales Sacramti. Ptor cum P. Suarez hic d. 2. sect. 2. et P. Vazq. d. 129 cap. 3. statuimus: Sacramta oia, q. subsunt in vsu, et ace qua pterita; n pmanent, glia si oia pq. Euch. alibi essale ex maa et fia qq pficiunt, et eas fq in recto pfeaxe, et q ijs suppoi. Px, qa illud e para essalis Sacramti, in quo pxe, et immate e sfao rei sacrae sanctificantis nos; et hec sfao pxe, et imate e tq in ma, q in fia, et n in sola ma, nec in sola fia: go tq ma, q fia horum Sacrorum si ptes essales ipsorum. Coa e bona, et maa ex eo stat, qd nullo meliori funto pot dici de aliquo ee pq essale Sacramti, q ex roe subst pxi relaois denoantis Sacramtij, q n e alia, q sfao rei sacrae sanctificantis nos.

3 Alia eis pt, qa maa fq pxe ac fia assumpta e a Chro Dno ad sfando grg sfer nobis in his Sacramtis, e nec sola maa, nec sola fia fuit ad assumpta e: go sfao rei sacrae sanctificantis nos eis pxe e in maa, atq in fia horum Sacrorum. Px ans: qa si dubites de fia, hec cum sta sint exprimis q maa sigfantis grg, aphora si q maa ad eg sfaoz hendq ex D. instituoe: sigdq ex hoc eodq cap. dicunt coh fia rerum, q maa si: go fia pa pxe, ac maa assumpta e a Chro Dno ad sfando grg etc. — Si a dubites de sola maa, o e, et gr ad huic ans pdictis: qa si ppq aliqd denaxet hoc mag, maxe, qa pthor sfao grg stat ex pte fij; l qa so mate, meante hs fia, sigfet, aut assumpta sit ad grg sfandq: et horum n stat, et D. funto caret: go in his Sacramtis maa pxe assumpta e a Chro Dno ad sfandq grg.

4 Maa quoad pts stat: hu, qa maa pertio horum ac sfan-

standy nō tollit, qd res minus proxime sit qua assumant ey vbis

ad. sig. standy: ey hoc pendeat a volte Dei, qua interveniente parr insti-
tuoe assumunt res, & vba in signy eius sig. Constat et a parite: qa

maa proxtio aiq sensibus ru corporis, aut maq, q instat in ordine ad

funct. es vita correntes, nō tollit, qd maa, eq essale atq aia constit-
ant corpus nale sensitivy: ad simila, & a fixtione in nro casu. Ey

et qa potior, aut exquisita sfao sig residens in vbis nō tollit qd Sacra-
m. sq. per pfiant rebus tanq maa, atq pfiunt vbis tanq fra: gone

q tollit, qd sq. l assumant res, atq vba in signy sig. pfecta.

Z. parte eius maai parando: qa maa de qua hic lo-
quimur e maa pxa Sacrory: qo e pxy subty sfaois sacralis: & coex

nō maty. Pxy, vt est subty mati eiusmi sfaois, nam exat, vt

in se reciperet subty imaty sfaois sacralis, l elius sfaret: hic n. alia-

bis nō manet fundy ad mediaos intenty; & nil eory recidit. sigds

maa, & fra Sacrory morale nō. copulant, & una nō sfat alteq: ad

maa hory Sacrory e pxy, & imaiy subty sfaois sacralis, e. Dny

i. fanto asserit.

6 Deniq rebus, & vbis applant a Dijs noia maq, & fq,
vt indicet qd sit de substa aut essa Sacrory; nō n. vr potuisse in-

alius sing inveniri, aut accommodari vocaos illy: qo vbi nō adeis

grare inveniens aut vrgens ro, qua constringamur opposity asserere, te-
nendu e maas, & fras, qa pfiunt Sacra, ee vtes essales eq. l, &

in recto ordinentes illa. Sed p Sacrami, q. constituent in esse nō da-
tr eiusmi inveniens aut vrgens ro: qo ten. e ordin eq. l, e contra-
rio tanq ex ptibus essalibus ex maa, e fra, qb sensuda pfiunt.

Stio luct. a lucrosij exceptis ade spali radijs

prop. proxiy, et spãls. mny extendi, stanti, et efficiendi, quq habet: nq ita eius fra. ssilitas in vsu, q transeunt, vt in aliys Sacrãtis; eius. Sa maa proa. Sa suetit in vsu, aut aoe aliquã transeunte, q e rei pmens, in quo differt a rebus Sacrãtis. Dryst. in Eucha. id, cui prae srenit sfa rei saere sfantis nos e maa srecrata, nepe spes panis, et vini stinentes sub se cpus, et sanguine Christi: nq hq pra stant gaq refectis spualis, q e gra huius Sacramti; vba a, q dicunt fra sfant prae cpus, et sanguinq Christi sub eis speebus, et remote so gaq refectis spualis. Inde si vba q ss fra in reliqs Sacramti efficiunt prae gaq eis correnta: vba, q ss fra in Eucha, efficiunt signy prae gaq correnti ei: q e alia, e maxia dria huius Sacramti a reliqs.

8 Quibus de eis dicendy cu P. Suarez, et aliys: Eucha ita pfic vni, vt hui in sthesi essala, e in recto. Et ro e: qa transactis vbis, ad huc pmet toty illud ad Sacramtu Eucha e: go eiusmi vba nec pbala si Sacramtu. Probat hqe ro, vba sservatis in ptinere in recto ad esa Euchq: an ii ptineant in Oblique tanq fra intra illius; an vt sint fra pure extra, et efficiens, q e decidr in maa de Eucha. Interq tn tradimus Q. pti huius dimmeli.

9 Obies in exo P. Gran. vbi s. Quoty acciale artificiosy coit suppit p maa, seu subto; d. Sacramty e spoty acciale artificiosy: go suppit p ma, seu subto. Ex maa ab inducti: qa alby suppit p subto hente albedl, statua lignea p maa, et sic de aliys: go simili Sacramty suppi debet p maa, seu subto illius: et rcer sola maa cuiusq Sacramti illud sthuit in recto. Ita: qa baptismus dici solet ablutio, Confirmaa vnctio, Sacramty Poenity solet dici Confessio, Eucha dicuntr spes Sacrales; q oes dnoes desumunt a maa horq Sacramtory:

go

qo signu ē, q illa suppi Sacram^ti.

10 Placet rere hunc arg^{to} dist^e maior: opus accid^{ale} artificis suppit p mat^a 2^a, seu subto adeq^{to} fig accidalis, dici maior; p mat^a 1^a, aut subto inadeq^{to} eiusm fig, no maior, & ita mai dist^{io} ē coem dist^{ne} maris. Ad huius ybaos admitto q me expla & me allata: qa in 1° albi suppit directe q subto adeq^{to}, & yro albed^{io}, seu ista dile, seu indivisile in gla inadeqta sit. Similiter statua supit directe q adeq^{to}, & pro subto fig accidalis artificis, qd qdz ri ē sola mat 1^a, & iuncty ex hac, & fig lign^i, qd mat 2^a appellat respective ad fig artificialis. Et hoc ē idē qd d Sacram^{to} affirmaui: ng in eo subty pxy, & adeqty bens sfaoz Sacralz ē iuncty ex rebus, q dicunt mat, & vbis, q dicunt fig, & p hoc directe suppit Sacram^{ti}: inde a ri segr suppi directe p sola mat, seu p solis rebus, & p bis, & vbis.

11 Ad ozae res: qa alij ea noa applant Sacram^{ti}, ut attendat ad id, unde sumpta sit: & ita supunt iq p mat, iq p remota, iq p situ, iq p fig; altri si attendant ad id, ad quod sfandy imposita sit, ri solg mag Sacram^{ti} & fig, seu toty opsy directe sigfant, ac pinde p eo supunt.

Q. 2^a

An, & quae vba in Sacram^{ti} sint fig rerum?

12 Dstat ex q^{ne} anti, q ng Sacram^{ta} sstituant eisai ex mat, & fig. Dstat qt ex Dca Floren^{no}, & coi Scholasticorum, qa & singuli Sacram^{ta} qfici rebus tang mat & vbis tang fig. Sed qa adhuc ri explicuimus quo ex cap^e veniat rebus, qd se beant tang mat ut sbony, & bis qd se beant tang fig ut rerg, explandy qt^a erit in sai q. Ex & sequar loquor circulis ita Bap^{mo}, in quo res ē aqua

nali et haec verba ego te baptizo est forma illius. — Et suppono 1°: aquam ap-
titudinem habere naturalem ad abluendum corpus, et inde probatur quoque, ut impo-
nat ad abluendam animam mediante gratia instante. — Similiter suppono praedicta verba ex
sola, et ... hominum impositione significare ablutionem, et proinde aptata existimavi ad hendum ali-
quid significandum, ac cuius reipsa fiat in anima ad indicandum hanc in corpore.
2°. Suppono 2°: aquam ... aptitudinem, quam ex se habet: et verba
praedicta ... significare, quam ab hominibus recepere, impositam de facto esse a Christo
Domino ad ... abluendum praedicte significandum. Quare praedicta verba duplicem significa-
tionem habent eius, quod efficiunt, aliam scilicet ... ex hominum impositione eis provenientem, et ali-
quam ... a Christo institutione eis sortitam. 1ª quasi speculativa et fallibilis est;
2ª vero practica et infallibilis, ea ... uti omnibus, sub ... decrevit De-
us praedicta ... in ... imponere, quod ... significant, ... ponat in
hoc. — Haec eadem practica et infallibilis significatio ... in ..., ut dixi, aqua.
Sed dubitat ab aliquo, an sit distincta ab ea, quae ... verbis, an vero eadem in-
divisibilis cum illa. Et ratio dubitandi ... : quia si est eadem, ... non posse
inesse duplici distincto subiecto; et si est divisibilis in duas partiales, ... ,
quod ea, quae convenit aquae, sit quasi materia, et ... illius, quae convenit verbis, ut
ita verificetur aquam tamquam materiam, ... verba tamquam formam.
1. Dico ... cum P. Vazq. d. 143. c. 2: ... significationem, quam aqua
et verba praedicta habent ex Christi institutione, esse unicam, non compositam ex duabus
significationibus tamquam ex partibus integrantibus altera ut forma, altera ut materia.
Et hoc ... probat ... servata ... et ... rei, et verba aliorum ... .
Probatur ... : ... instituta ... aqua, et verba in ... ut ...,
et non ... aliquos ... abluendi ... : ergo ... verba et aqua
significant ... ablutionem, ... et ... ex duabus partibus inte-
grantibus quarum alia ... aqua, et alia verbis. ... ea ...

to dict, qa separari à vbis institutu ee ad sfandu intrinq abluos: aliog se
sola sfaret eg. effis, et sacram[en]ti perficeret ad fluere: Coav. suadet: qa
q[uan]do duo sul instruunt ad eyds effis sfandu, sfao e vna, et simpx, et du-
px ptialis eet superflua, vt de se pt; go.

15 Suadet 2. ids dicty: qa si ppt aliqd admittda eet ea
dupx sigfao ptialis, l. eet, qa dupx e ptiale eius subti; l qa ita nari-
y eet ad explandy qua roe sta sint fza xu rexy, & nullo ex his
capitib, cogimur ad id admittd: go sigfao sacralis, q vbis, et aq in ex
Dna institoe sit dupx ptialis, e vna, et indivisibilis e. Ita mir quoad 1. pt:
qa sigfao sacralis n inseparat suo subto p 2j, et alij vniog, d p moralj
extraccat, et extra: go lt subto sacralis sigfaois dupx, et divisile sit,
si sabi e, vt illa eff sfao sit divisibilis, et dupx. Coa in cogne
indivisibili pla dicta denoante cogta, et alijs exquis quo faile addu-
ci poss.

16 Quoad 2j pt qa eadj mir: qa inltu ad id explandy e sup-
flua illa divisio sigfaois sacralis: go n tenemur illy admittere.
Coa bona e, et ane estabit ex n. seqte. Insup illa divisio in
ey fine admissa e implatoria: go illy fugere tenemur. Probaty
antis e: qa attenta Dna institoe p ey vltimo detrat aqua ad sfan-
dy effy spualis abluois, qd nihil vx innegale; & admissa ea di-
visine adhuc n maneret aqua vltimo detrata ad ey effy sfandy in
intrinsi Dj: go ea divisione admissa maneret, et n maneret aqua
vltimo detrata p Dj institoe ad sfandy effy spualis abluoi; qd im-
platoriy e. Ita mir: qa x^a adversios ptialis sfao sacralis currens
aque ex Dna institoe manet adhuc quasi maa detrabilis ab alia
sigfaoe carente vbis: go n meneret aqua vltimo detrata eet ...

17 Vba igit Bapsmi, et deinq alia, qa regulariter efficiunt cptexa Sacramta, eatq dicant fma rei rerq, qa hq de se indiferenter se, vt assumant ad hoc, l illud signandy, et earq indiciu deterat, et tollit a vbis, queatq hqc ex b-hoy imposit detrate signfant illq grq, q Sacramty efficit. Eo anogq huius desumit ex epoto nali, et physco, in quo ea paxs, q aliq epllet, et deterat ad vny epoty pr alio etruendy dr fma: vnde qa vba in Sacramtu ita eplent res sinulas, vt eas deterent ad tale, Ctale Sacramty etruendy, satis e, vt illarq fma dicant.

18 Seqt hinc: aliud e fmq Sacramti in ordie ad res, et aliud fmq Sacramti in ordie ad effy ipsius pexu: na fma rerq ss sola vba, res detrantia. fma vo enexa cq effu ppio Sacramti e nova signfao Sacralis res sul, et vba detrans ad ey effy. Unde in quolbt Sacramto nove Legis dat duax fma, signfao vlt sacralis betrq maa res sul, et vba, et hqe, q rei rerq se hent vt fma. Id ei inevemens ni e, cq signfao sacralis sit fma totalis, et vba fma ptialis alteri subordinata: qd idq admittdy e in moneta aurea, q cq epnat ex maa, et fma physca auri, e in hoc iunctq maa, et sucb fmq accialis denuo supvenientis. Unde, qdo dicimus, Sacramty eponi ex rebus tanq maa, et vbis tanq fma, intelligdy e de maali Sacramti, seu de eo, qd accipit Sacramti derios, et e veluti maa, et subty signfaois Sacralis, et hoc e, qd ex vbis, et rebus tanq ex maa, et fma eponit.

19 Ultimo advertdy e, n qlbt vba, qa efficiunt Sacramta, e fmq rerq, na aliqdo ss res, et maa Sacramti. Ut in Sacramto Poenitae, in quo ea vba, qa poenitens exponit pecca, et dolore internq manifestat, potius maa, q fma censent, cq a vbis absoluois deterent ad Sacramty etruendy. Conformiter qo ad ea, q diximus s. n. 17, dicendy omo e: eis.

18 ibi spectare nos fr., q aliae Sacram.ti ptes efficiunt, et dextant ad eff-
ij Sacram.ti ipsius significandi.

D. 3.a

An aliud ptr res, vtra et significatio Sacralis constituat Sacram.tum?

20 Scopus, quo tendit difficultas praesens est intentio Ministri, de qua investigamus, an ita perficiat Sacram.ta, vt ea est constituat. Quare sugg. ex doctrina Diui Th. et supe allegati, constitt. Sacram.tum perfici per Ministri cum intent. faci. qd facit Ecclia, convent. dicto est constituo Sacram.ti ex praedicta intent. tanq ex pte essali. Nativa saa ita aliter accepta fuit ab antiq. Theol. vt. nec Vazq: tom. 2. in 3. p. d. 129. c. 3. n. 39. namq. est dicat. Sacri non constare intione praedicta tanq essali pte.

21 Aliquis absurda sa. nus inventa pugnat a nro Lugo d. 2. de Sacris sec. 1. Vbi excepta Eucha de qua d. 1. sec. 5. n. 82. existimat non constitui ex intione Ministri, reliqua Sacra, q in vsu consistunt, constare et constitui tanq pte ex praedicta intione Ministri, affirmat. Et quai opinio haec nec infunda sit, nec improbabilis; eg.n. tuent et P. Arriaga d. 3. s. 2. et P. Sparza tom. 2. l. 10. q. 6. et nobiles Doct. in Ht. s. [illegible] sex. tn primi est antiquag, et com Theoloy sr., cui libenh subscribo.

22 N. quia intio Ministri nec est significatio Sacralis, nec eg het ex Dni institutione; et qd nec est significatio Sacralis, nec eg het ex Dna institutione, non constituit Sacram.tum: ergo intio Ministri non constituit illud. Cons. bene infert. Maior vero ex eo constat, qd Sacri adeqe suppty nil aliud essalr importat qm significatio fralis Sacralis, et subto eg hens ex Dna institutione; his n. duobus concurrentibus, et quibet alio desive ab.s.io stat integra, et adequata denoao Sacram.ti, non minus, q stat integra et adeqta denoao albi, concurrentibus albedine posita, et subto

eg Sente, quolibet alio ostive ablato. Probata go maior, minor quoad 1^a
p^s fale pbr: qa sfao sacralis so pvenit a caa influente Sacra,
& hoc n̄ ē Ministri, qua ministri ē: go eius intio n̄ ē, eb pbabilis, sg
fao Sacralis. Quoad 2^a p^s pa eadg maior: qa ea intio neq ē maa,
nec fra Sacram^ti: sigdg ab eo secernit ex mente Xpi; & go in Sa-
cram^to neq ē fra, nec maa n̄ het sfaog Sacralg ex 3^a intione:
go eg n̄ het intio Ministri.

23 V; qa ex eo, gd n̄ det Sacram^ti valor s^e in-
tioe Ministri, n̄ licet colligere hanc intiog obtuere Sacram^ty pbh-
ius ē ēe odiog, s^e qua n̄ stabit eius valor: go n̄ det spale aliud
funty, gd gdg n̄ adē, n̄ debet afferri, eg intiog obtuere Sacram^ty.
Cōa vr certa, & ans pt; qa si desiderent adversi vt mera odiog
s^e qua n̄ pdicta intiog, ignis iudicibus, n̄ stabit s^e ea valor Sacri:
qualiter similiter n̄ stabit uīg valor s^e ea intioe desiderata vt odi-
vi: go ex eo, gd n̄ det Sacram^ti valor s^e intioe ministri, n̄ licet col-
ligere; eg pbius obtivy. g odiog ee. s. qua n̄ stabit valor Sacram^ti.
Itaq attendo pse ad hoc, gd ē deficere Sacram^ty, eg verifat deficere
ocaoe obtivi deficientis, ali odiois, s^e qua n̄ natu regesse. & n̄ pbir: qa gd n̄
det valor Sacram^ti s^e intioe Ministri ē sufficiens funty ei asser^ty de
ista ei illius obtivg.

24 Hoc adeo certe existimo vt ex oppto seq manife vi-
deg, ces & singulas odiones, s^e gg n̄ stabunt tq opty substale physicy, q
acciale morale, ē illoru obtivas; sigdg eg s^e hiis n̄ stabunt pdic-
ta opta. Et coer ob stats xris recedendy exit, gg intiog Ministri Eu-
chi, & potests osecrandi cui g Sacram^ty Ordinis collato, q intioe Mi-
nistri pvenit, & dignits Sacerdotalg, inauditg q ipsi ab Episcopo col-

ca-

cato ingredi d̄ftuor horu Sacrorum Eucharistiae, et Paenitentiae: si adhuc horum daretur ne-
gari staret s- iis requisitis. Quod hoc non est dicendum ab adversariis: ergo eodem iure neg-
andum est eius intentionem Ministri constituere Sacramentum.

25 Dices tamen pro adversariis: his sumptis nil convinci de-
ipsis. Ad 1. quia eo ad summum probatur, Sacramentum materiale, et subiective ipsum
non constitui intentione Ministri, quod ipsi suggerunt: aut etiam non constitui ea intentione
ipsum formaliter inadequate, pro formali dicit significatione completive in intentione Quod vero pro
Sacramento formaliter adequate sumpto, seu pro tota denominatione Sacramenti non constitui ea in-
tentione; quia indicant, quod licet intentio Ministri non sit ipsa Sacramentalis significatio, est tamen
applicatio, et quaedam unio huius formalis significationis cum materiali, et subiectivo Sacra-
menti: et proinde in tota denominatione eius includi intentionem, quaedam unio physi-
ca, et realis includitur etiam in tota denominatione corporis physici. Hoc in-
super 2. quia est omnino frequens de quo loquitur argumentum de huiusmodi superpositive ad formam to-
talis denominationis Sacramenti; secus de intentione Ministri: ac proinde quod haec deficit,
non deficit utique Sacramentum, et formalis deficit formalis denominatio.

26 Quod verum est, et rationi factae instaurat enervando hanc
responsionem: quia intentio Ministri vel est applicatio significationis Sacramentalis in actu ad
materiale Sacramenti, vel significationis formalis in actu primo; et neutrius est applicatio: ergo
neque ex hoc capite intrat constitutionem Sacramenti reduplicative sumpti, et de tota
eius denominatione. Probatur minor quoad primam partem: quia significatio Sacramentalis in actu est ipsa
quae intentio, seu actus Dei voluntatis, quo Deus libere decrevit conferre gratiam
suis, aut illis rebus sensibilibus sacris, et religiose adhibitis a suo
Ministro; et hic actus a nullo alio, quam a Deo, a quo adaequate est elicitus,
et intrinsece regitur applicatus; alioquin Deus eo huius actionis est institu-
tor Sacrorum; eorundem est institutor esset Minister eo sua intentione
applicans Dei voluntati ad res: ergo intentio Ministri non est applicatio significationis Sacra-

bis in aut.l. ad mat.le Sacram.ti

27 Ratio hujus Collri, qm ex adjunctis in sui pbam sumdet, ipsumq a parite religionum sanctarum ex placitis, in qa vltas imponentis se ipsa applat eis detratis rebus, q in signa assumunt, et quorum e signao in aut l: qo ids accidet in vlte Dei imponente res sensiles ad signanda gra — Suadet demum: qa p id ipsum, p qd ment gfiit, et detrats res signature gra, applat eis signao gra in aut; et p volte Dei, et eo solum ment desito et detrate res, q eligunt in signum gre: qo p hanc ipsam et eo solum applat rebus signao in aut l. gre. Cor e bona, et minor certa, alioq alia mat. sm gfita a Chro, poet adhiberi a Ministro, qd accedet nullus. Mator a innalis. Vx ex hoc fuerit: qa a illis Volte Di, quam gfiunt, et detrant res elects in signa gre, dituit penitus earum indolam ad ee sana indicta ad signanda gra, vt de se plr qo.

28 Hoc valet dicere: mat.le Sacram.ti in genere et summum, aut in spe gfitum, et detrahi fuisse a Chro Dno in signum Gra: n a hoc n. mat.le, d genus eius detrae relictis, aut omissis fuisse ministro noe Chri eq pagent. — Dr 2a e l, qa si vltas Chri in institutione Sacram.ti, se ipsa applato e mat.li eorum in gere, aut in spe sumpto, se ipsa applabit et; aut salte mio alio decro huic mat.li quod vltimo dispositis exhibeat ad eq applaonem subeundum: qo intio ministri n e applao hujus n. mat.lis Sacramti ad rl signif. Gre. Cor intio e: qa si ea applaoder, aut Chri dictaxat vlt, vexius dicet, hoc n. Sacram.ti subivire vlt acceptus here imate a Chro D. ut sfiog gre. — 2a e V. qa si hoc n. mat.le sicut hoc n. Sacram.ti, ita hec n. intio Ministri ptinebit ad hoc n. Sacram.ti; et hec n. intio Ministri a Deo ide detrante quoad indua: qt hec n. applao, et quam vnio hujus n. mat-

bi ad vl. suffragia gratiae a Deo sit.

29 ... 3.º qa ut Minister noe, et authoritate Christi parat Sacramentum necessarium non est, quod eius intentio Sacramentum constituat modo dicto: quod non ita illud constituit. Ex ans: qa ut noe Christi parat Sacramentum sufficit quod sua noe adhibeat debitam mag. et formam ex aio serio, et reverentioso conficiendi Sacramentum Christi; ad hoc necessarium non est quod intentio Ministri constituat Sacramentum: quod Prob. mai. ... qa ut Minister parat Sacramentum noe Christi sufficit quod non sua intentione disponat elementa materiale Sacramenti ad subeundum vl. suffragia gratiae, et ministerialiter ad tres ad conficiendum reipsa Sacramentum; ad hoc non est necessarium, quod Ministri intentio constituat Sacramentum, ut patet in Eucharistia: ubi omnia, quae immediate diximus, inveniuntur, quin intentio Ministri, etiam in sua directione ingrediatur eius constitutionem: quod.

30 ... Qua intentio Ministri non sit forma applicationis subiecti sacramentalis ad practicam suffragationem gratiae in aut 2.º (quae est 2.ª pars ...) probatur minor huius argumenti, ex eo efficitur quod: quod multoties sit Sacramentum validum, et infructuosum ob varias causas, unde non pendere potest: et hoc nunquam posset contingere, si intentio Ministri esset applicatio subiecti sacramentalis ad practicam suffragationem gratiae in aut 2.º: quod non est eiusmodi applicatio. Cons. est bona, et maior est supposita. Probatur itaque minor: qa Sacramentum est validum, et infructuosum est esse etiam ... adequate constitutum ... denos Sacramenti quin practice, et aliter infert gratiam; si intentio Ministri esset applicatio, et unio subiecti sacramentalis ad aliquam suffragationem gratiae Sacramentum ... intentione constitutum nunquam posset stare sine illa forma, et sine de... ab illa proveniente suffragandi aliter gratiam: quod si intentio ministri esset.

Nec valet ... tunc ... denos ob defectum requisiti: qa ostendo hoc quod ... est impossibile fore, si intentio Ministri esset applicatio, seu unio subiecti ad suffragationem actualem gratiae. Et ratio est; qa defectus requisiti retardare potest formam, et ...

3.us de Sacramentis

fre ad subty, et à denos. prent à fra sel unita subto: itaq defec caloris requisiti ex q. mos ad tenendy fra ignis, et denos ab eâ prent retardare pot aos agentis naturalis productioni fra ignis, et unione illius ad materiaq; esterum si eo non obstante producatur forma ignis, et unio eius ad materiam, quis dicet, quod tunc ob indispositionem actualem materiae suspendendam denominationg essentiales proventuram à fra ignis ipsi unita? Ergo suspensio significandi practice et actualiter gratiq (que sgere potest ex defectu requisiti, stante nihilominus tota, et adequata constitutione Sacramti) nunq sgere pot, si Sacramty semp constituty per intios Alministri, eo ipso includeret semp applicationg, seu mos subs Sacralis ad aulz sgraos gre.

30 Hinc instaurat argty supra facty p nra sa; ga xa dicta intio Alministri nec est subty, nec est pars substi sacralis sgraois, nec est fralis sacralis sgrao, aut pars illius, nec est unio illius substi cy fra constit Sacramty; et qd constituit Sacramty aliquo ex his mis illud sstuit: go intio Alministri nullo mo constuit illud. Hoc est roboret amplius, et Dy. funty à calumnia nois date vindicemus.

Sect. 5a

Fa ulterius nra scli impugnare s-xie.

31 Suppo cy ex D intios Alministri ad valorq Sacramti requisitq et debere ce aulz, et sufficere stualz, que phyce preterita sit, et moralr so perseveret. Suppo insup tanc intios moralr co-icere sto Sacramty, q initiq, aut aos instauraig, qua Alministr authoritate, etroe Christi peragit Sacramty:

Tt

qa hic extrema, afficit, nulla interveniente vi phyca. =
Quibus suppositis, dico libenter Ministrum Sacramenti in re instrumenti.
Christi seu requiritur non eius constituit tanquam sua intentione, et tamen
eadem constituit actus Ministri in re instrumentarii, non tamen id sufficere,
ut Sacramentum constituat ea intentione.

33 Est in 1.º Sacramenta novae legis non
constituit ea intentione, quod irregularitas, et Ministro, aut intentio afferret
a sola ea voluntate, ut aliqua rumina contingere possit, sed non in
de potest intentione Sacramentorum fuisse ita dependenter a Ministro,
et eius intentione, ut irregularitas aliqua non possit afferri independenter ab
illo, aut sine eius interventione, supponendo physicis, et sacramentis extremo. =
Sed loquimur de Sacramentis, ut regularitas afferunt dependenter, et
interventu Ministri, et ut instrumentalis, et actus sui Ministerialis, et
instrumentalis, et arguitur sic:

34 Intentio Ministri aut constituit Sacramentum per
se ipsa physice, aut per denominationem, quam tribuit Ministro, et eius actioni; vel
neutro modo: ergo nullo. Maior quoad 1.am partem est certa in ex dictis: quia
si physice per se ipsa constitueret Sacramentum, requireret aliam intentionem ad
Sacramentalem constituendum contra suppositum factum: ergo intentio Ministri per physi-
cam suam entitatem non constituit Sacramentum. Quoad 2.am partem probatur per eadem
minor; quia minus ... ad Sacramentum per denominationem Ministri, quam
ei tribuit, non sufficit intentio, ut Sacramentum constituat: ergo neque hoc modo
illud constituit. Antecedens probatur: quia hic iam minus ... ad Eucharistiam non
sufficit ... adverbis, ut intentio Ministri constituat eam. Prae-
terea ... minus ... ad Eucharistiam non sufficit actio ... denominanti consecratas species panis, et vini constituentes Eucharistiam, ut eius

mi ad illud cstruat, et x.a adversos: qo nec ideo aiut illis meus
curradi ad lucrum superet interius. ut illud cstruat.

35 Dfamo: per panis, et vini quat. consecrat est

Nihil deest, aut hic desideratur.

35 Resp. spes panis et vini quatenus consecratae, et non aliter constituunt Euch.; si n. consecratae non essent, nec continerent Christum, nec gratiam spualem referrent significarent; et nihilominus hoc non sufficit, ut forma, quae denotans, et quae constituunt in esse consecratam constituat Euch.; quod licet ad ministrum concurrens sacramentum denotet, et constituat in esse initiatum et ministerialis ad eius initio tanquam a forma, hoc adhuc non sufficiet, ut initio hoc Sacramentum constituat.

Ratio autem paritatis est satis urgens ex mihi; si n. denotatio consecratarum naturae et inseparabilis comitans spes Eucharisticas, ut Christum contineant, et gratiam referentes significent, in eam adhuc non est, ut forma illius denotatio securrat modo sufficienti ad Euch. constituendam: quare denotatio ministerii naturae et inseparabilis comitans actus ministri significantis gratiam in eam exit, ut forma illius denotatio securrat modo sufficienti ad constituendum Sacramentum.

36 Certe nil potest servire in favorem eius, qui non faveat, et operetur l: quod dictum est denotatio proveniens a forma physica significata, et moralia ipsius operante. Forma dictionis est extra subiecto denotato excipe maximus, in quo initio consentiunt, quod minister eius sit, est mala talis Sacramenti, secundum eorum magis nulla n. infertur per inserendum: dictionis afferunt in obliquo: et dictionis rectae ita natura ad rationem Sacramenti, ut ab ea esse dependeat; et propter causa sit, ut illius det, ut indultu formale constitui: quod licet forma denotans consecratas spes Eucharisticas non constituit Euch., ita forma denotans initiatos aut ministeriales actus ministri non constituit Sacramentum.

37 Confirmatur insuper: Ministri non sunt constituti in esse initiati formaliter per initios praedictos, sed per idoneitatem, aut habilitatem ei ministerii provenientes tanquam a forma potentiali, sive a dignitate Sacerdotali, aut potestate ad consecrandum, sive a iurisdictione, aut potestate ad absolvendum; quibus licet non bonum deficiente, tamen forma, est deinde ea idoneitas aut habilitas dictorum ministrorum,

e coer. Xpi ministri sa in ee intentiones Christi; et nescius hoc fore vitales, a
qo fu inadvertenter provenit ea idoneitas ad conficiendum Sacramentum ex x^o adventitiis
circumstantiis, quae obiter transierunt, et in moraliter perseverant denoando:
ao ob parum non intio Ministri non conficit Sacramentum.

38 Rebus sic stantibus: ut aut sive requirant ex parte Ministri, se tenent convenientes ad intionem: quia ista, quae ultimo advenit, et determinat personam Ministri, et eius ad ee intentionem, et intrinsecam. Dico, quia ex eo, quod ultimus gradus caloris (dato tale ee ex natura sua) ultimo adveniat, et compleat dispositionem, et proxima aptitudo subiecti ad suscipiendum ignem, non sequitur, quod alii septem praesuppositi ad gradum non conducant cum ad hoc, quod proxima aptitudo, et dispositio subiecti, quod habilitabant, et integrant: ac similiter in nostro casu: et coexnullitate requisiti et sufficientis, et hic data doctrina.

39 Dicendum quo ex x^a ea, quae supra tota quae innuimus requiri quoad intionem Ministri ad valorem Sacramenti, ut huius materiale aptetur ad hic, et nunc subeundum cum sufficientia forma: quare est condicio dependens a qua, et non alio, peraget Sacramentum Christi, et vocat suscipiendum effectus eius, quando adscendat ad sphaeram conditionis Sacramenti. Sed si dico, si quando dabit gratia Sacramentalis propria, aut si manus, ultima dispositio subiecti, seu materialis Sacramenti satis explicat exemplo caloris ut octo, a quo est propria dispositio conveniens ad suscipiendum ignem et dico, si quia non dabit ignis, aut ac eius productio.

Sect. 2.

Argumentis oppositis satisfit.

40 Obiicies I. a contra nostram concl. Sacramentum in ee talis est ministrari ut sic tale: ad ministrum ut sic tale claudit essentialiter intionem Ministri: ergo Sacramentum in ee talis claudit essentialiter praedictam intionem. Conclusio est bona; suppositio mi-

xs e .ras maxe: qa Sacram^ti in ee talis ē opus Ministri in a[illegible] Mini-
stri Chri; d opus Ministri in ee talis ē ministri fact tale. Dec-
narando alt^re maxe: Sacram^ti n. fx in ee talis Ç[illegible] a ministro,
sn ministro. Unde, lt xx, d identice ministri s.s ex^a mu, quo xeque
tatxiu: feat fx tr, d in ee talis, ministri sn ē. — Explo hoc exemplo
ignitio. s. g in ee talis sb ē ao productiva ignis, lt xx in plus saā sit
sul calefactio. seu ao productiva Ministri, d gr. gus caloris, à quo deges
ignitio.

Lt. Eline ad gears maxis no adde maxe: s.n. vexa eet, ftō exclu-
derent Adversii a xoe ministerii fx talis Sacram^ti Eccles in quo va-
liditg xetaig sent oes sug xoes. Itag sn namus Sacram^ta, g sistunt
in vsu, d pagunt a Ministro Chri, includere fx, d tang g suiaos
Ministri abluos. og, xnct, plaos stoxy ett: nec pst namus eiuim
aves debere poni a Ministro sub intiōe efficiendi Sacram^ti Chri, d
opandi noē eius: nec namus denig, psitra intiōe sstiui Ministro g
sg Ministri in ee Ministri, aut intrāi Chri. d aos eius in ee mi-
nisti, aut aois intrans. Et namus. fsa sbvg Ministri, aut mi-
nisti ingredi fx sstios Sacram^ti fx sygdi, d so se bene Ç[illegible]suppi-
ve tang mexg sdios, lcxenty a quā d sn alig decxevexat Chrus
manexe in Sacram^ti aos sui Ministri. Unde denig so bane
defendo Sacram^ti ab intiōe Ministri, tans à sdioe, admitti intensos
xoss aliquae pxes xeduplive s posite, ē alig siles, g sonant.

Q. Cōex do que dico adhuc, lcg. ē Sacram^ti, g in
vsu sistunt, ita ee Sacram^ti, d ministri sui, vt intiōe Ministri g
suggire, d tang mexa sdio se xeat ad ea, vt si fx Sacram^ta seu d so
tg denog fxg Sacram^ti: sn a vt si ministri, ga sub hac sideraoe ea

cstuit, vnde eadem intiõe ratiõis ea aõis, q. Sacram. ẽ ministri ẽ sue, in qua ẽ fr ministri, ẽ cstuit sup. ẽ intrãalis eiusdem aõi in q. ẽ Sacram. Vtruq. tã spectare pot eadem intiõ, lt exma, q. affit, caa, stt, ẽ ao oxd. interioribus, ẽ exterioribus neq. serverent inter se: qa et moralr affiat, ẽ denoet ministrãls aoq. Ministri sufft, qd aliq. pcesserit phyce ex pte eq. aut Ministri.

43 Obies Q. Id ẽ cstivu, salte phale rei, quo pse ablato ph hypotesi l. impossib. reliqs oibus cstivis pmentibus, immate, ẽ fr aufeat res: atq. pmente mãa, pp ablue, ẽ fã, vz obis, ẽ Qa intiõe, pse dpente intiõe Ministri, no maneret ẽe Sacrale Bapmi: so ẽe Sacrale Bapmi cstuit, salte phalit, p intio Ministri. — Preo mã maiorem, nando mias, ẽ neg. Cn. q hypoti impoli illa tria manerent, ẽ pse deficeret intiõ Ministri, maneret qdem ẽe Sacrale Bapmi — Dices; si deficeret intiõ, maneret vtiq. Qa intiõ; n ẽ et applata, aut vnita maali huius Sacrami: q. vniõ, ẽ applao, cu essalis sit ẽe Sacrali Bapmi, hoc pro fx. ẽ imate deficeret, ea intiõe pse defiente.

44 Qa sane instantiq n so faciunt ea, q. dicta ss in q. ẽ ctoa an. 26; ẽ hoc: n fore ipoli hypoti, q adstruimus ad indaganda rerum cversa, si hypotsis foret manere vtcuq. intiõe Qa deficiente pse intiõe Ministri; hec n. hypotsis poli forte, ẽ naalis ẽ, pass q occurreni apud adversos: quare hypotsis adstruenda hec salte sit: qd defiente intiõe Ministri, maneat intiuo Qa applata salte, mio alio recto Dei, ad maale Bapmi. Qua hypoti adstructa, rogo adversos, an maneat Bapmus ẽ totu ẽ Sacrale ipsius, an n? Ci dicant l, reddemus intentu: qa ig intiõ Ministri n requi in gere cstivi debate, si qd aliud supplere pot eius defu. Ci v. ẽ asserent cta ẽ, qa vbi ceuxxunt

xunt

runt subiij capro, et forma ei sufficient applata, et unita, impo: e omo e re
dari sepeby, aut ex oposit?; q̃ totalis ei essalr, et metise corrent;
eiusmi ocurrus probij Baptm̃ daret in hypoti adstructa: go daret tunc
Baptmus q̃ ee totalei ipsius.

§5 Dices, et instabis adhuc. Opere deficiente intrinsece Ministri,
deficeret eius ao fx in ee Sacralis: go ea intrinsece opere deficiente, deficeret
fx ee Sacrale Baptm̃. Coa va bona, et ant pr: sa opere deficiente intrinsece
Ministri, deficeret eius ao fx in ee instraalis, et in ee instraaliy e fx
Sacralis: go intrinsece opere deficiente, deficeret ao Ministri in ee Sacralis.
Sa huius discursus bona e: et mar va certa, et pr nobis: go intri-
nsece opere deficiente deficeret ao Ministri fx in ee ao's orar subordinate
alteri: et in eadem hypoti deficeret pra Ministri fx in ee Ministri, aut
cas instralis: go. Pr insuper mir eiusq discursus: qa ao Ministri in
ee moralr ao's Pr. Cmi e fx Sacralis; et in ee instraalis e mo-
ralr ao Pri Cmi: sicq e ao duplis orar qualis e ministrali: occurren-
tis pre ad eo aoe: go ao Ministri in ee instraaliy e fx Sacralis; et co-
ex, ut in ee opois suppleri poit p alius eius defus; in ee in occurren-
tis Ministri, e ministeriy suppleri negt p aliud pertinens essalr ad
ee Sacrale.

§6 Reo ad hanc q̃ instrg nando ant.; ad eius probar, sia maior,
no minr. Aa huius probag ado maior, et no minr. Ado itaq aoz Mi-
nistri ee moralr ex Cbri: deinde ado, pra, qua pertinet ao e mo-
ralr ao Cbri pertinere essalr ad Sacram: na hec fa e ea instituo,
qua Cbrus designavit p maa pra Sacram. Ejus veritate rei vo-
lens bere ni signus ex, ut Ministr positivus ea aoe intendat confor-
mari ne cri seu facere, qd ipse instituit. Eius forma, qua eadq ao

moralr ao Ministri n. ptinet essalr ad Sacramti: hoc n. fra
e intio Ministri, qua vult cfformari intior cy pxralis in cfe
ctione Sacramti, & adimplere ille dicos, unde eius valor depet.

47 Dico ad pbaos ultime mans nabe, reo, aos Mi-
nistri pvie cnsideratg ee indiuis & se solo afficere, & reijcere
essalr cas ti, & q, quaxy pvie excisty, & mus e; moralr v. cside-
ratg ee diviug in das divias pas; aut mos, p suas afficit, & reijci
cag pxralg, & instrals Sacramti. Prexy vti e ministry. Eo hui a
mis, e fuis n stera cstuit aos Ministri fa in ei instrauig, & ille
dutaxat, q Ministry afficit, & cstuit in ee Ministri, cfundendo hine
denos instrauig, & ministralis in suo aos; hic e mus intio Ministri
e, q, lt arguat aliq fas, aut my seu narro. seuxente, & eas pnqei
aos denoante, aos Essalti moralr; p illy in n cstuit, nec ipsa ao,
ut instrauda e, & illy imponat. Unde in solum ultime sequelg
dico: q lt venos ministery, aut instrauig, arguat aoi pstar. fra ao
alio, q ab intioe Ministri stayo ti impertinens ee ad cstuo Sacramti.

48 Dico 3: in Sacramto matrimij intio Ministri, q
ss ipsi cstentes, ita requir ad eius valorg, ut illud cstuat: qo idq ac-
cidet in aliis Sacramtis, q in usu cststunt. — Et eso anteg nando
cog. Disparitas e: qa Matrimiy eso ea inflruc cnsilt in cstra
ctalido cstenti: hic a ut tales eso intioe seu interno eoxy cn-
stuit, ati adeo in eo ut traditio & acceptatio e, inveniunt maa,
& fra, q cstuunt Matrimiy, & hent rofaos Sacrals: in aliis a.
Sacramtis invenit id toty, qd cflati eso maa, & fra het rofaos
Sacrals absq recursu ad intios Ministri, & qot. n cstior &
dicois: xos in eis het. — Sed si xa alio opini assignet maa, e fra

Ma-

Ministrum in eius ad intentione obedientiam dictis, ferendum enim de illa est in Ministro idem iudicium, quod modo ferimus in aliis Sacramentis.

49. Obiicies 1.° D. Thomam in 4 dist. 6. q. 2. art. 1. ad 1, ubi ait in Sacramentis esse duplex intentio: una, quae ordinat ad perfectionem Sacramenti, et haec est essentialis Sacramento. Et ne ultima ... ita videntur inquirere ... de necessitate ... ordinationis intentionis, ut ... essentialis late ... ; obiiciunt nobis denuo ergo ... in 3. p. q. 64. art. 8. in corp. ubi ita ait: ea quae in Sacramentis aguntur, possunt diversimode agi: ... in Baptismo ... ordinari et ad munditiam corporalem, et ad sanitatem corporalem, et ad ludum, et ad multa alia huiusmodi: et ideo oportet, quod determinetur ad unum, id est ad Sacramentalem effectum per intentionem abluentis: ergo ex mente D. Thomae requiritur intentio Ministri, ut res, quae materia Sacramenti indifferens ... determinet ad unum seu ad effectum Sacramentalem; quae haec determinatio essentialis ... est Sacramento ... ad intentionem Ministri.

50. Respondeo intentionem ... essentialis ... videlicet ... finalis, et frequentissimae ... agit de obiectis, ... non. Haec ... testimonii: in eo ... nanda est ... illata, si loquatur de determinatione Sacramentali seu ... a ... Sacramenti; haec enim ... in ... ex eo ... reperienda ... si loquatur de determinatione dispositiva ... aut concomitante se habente ... ad rem, ... ad ... eo quod ... a sua ... in ... ex ea ... videat ... a. 64. ... 8. ... ubi ... ostendit quod dubia sit mens D. Thomae, ... intentio ... requiratur ... essentia Sacramenti.

51. ... D. Thomas ... intentionis ... Ministri quod ... Sacramentum ... ut nullus ... exem-

fiat: quia contrarii assentiunt, g. D. Tho. excipiunt. excludo predicto intentio a ministro Christi. Insuper noto D. Tho. ibi non de intentione ostendente ea que agunt, seu res; sed de intentione ostendente ea, que proferunt, seu verba. Et eo, quo aliquis intentio constituerit Sacramentum ea dicit esse, que sunt res, et verba detraxerit ad suum significatum. Denique noto, intentionem, de qua loquitur D. Thomas esse ea, que exprimitur eodem art. 8. ad 2. exterius ministrum, que verba que in Sacramentis dicunt, puta, cum dicit: Ego te baptizo in nomine Patris etc. Et de ista eadem intentione loquens item eodem art. ad 2. innuit, quod si desit ex parte Ministri, suppletur non ab Ecclesia, cuius persona est, cuius intentio exprimitur per verba sufficit ad perfectionem Sacramenti.

52 Verba D. Thomae referentis duas opiniones quoad defectum intentionis

suppléndi Ministri, et modo [illegible] igitur, hoc sic, quod prima opinio eligit: et ideo alii melius dicunt, quod Minister Sacramenti agit in persona totius Ecclesiae, cuius est Minister. In verbis autem, que profert, exprimit intentionem Ecclesiae, que sufficit ad perfectionem Sacramenti, nisi contrarium exterius exprimatur ex parte Ministri. Unde sic argumentor: intentio, quae per D. Thomam ex Adversariis est essentialis Sacramento deficere potest, et suppleri per intentionem Ecclesiae: ergo non est essentialis Sacramento, ut patet in simili essentialis: si enim hoc modo essentialis esset sine ea absolute dari non posset Sacramentum; ergo.

Q. 8.

Quomodo concurrere debeant materia, et forma Sacramenti, ut hec valida sint?

53 Diximus supra q. 1. Sacramenta componi ex rebus tanquam materia, et verbis tanquam forma: et hanc compositionem non physicam, sed artificialem, et moralem esse. Alius manifestare non restat, ut verba, et res physice plus componentibus Sacramenta sufficere eam unionem, et conexionem moralem, que dese fiat

et admitti antiquis, et dicto singulorum Sacramentorum. Quare Sacramenta
Poenitentiae, quae cum iudicio, et Sacramentum Matrimonii, quae in se sunt
valida si, quamvis longo tempore distent eorum forma, et materia: quia aut iudi-
ciales, et contractus humani talem distantiam admittunt. In Eucharistia vero quae
est Sacramentum, ad primum, postquam fuit talis secarunt eiusdem ut forma se-
cretae, et Sacramentum ut in requirant coexistentiam temporis, aut loci in rebus,
et eiusdem moralis, et sufficiat etiam ad eorum influxum in eiusdem operis.
54 Aliqui Sacramentum excepto tota distantia quae consistentis
desolvit ad efficax Sacramentum non requiri. In qua, ut sufficiat ut certum
eius coniunctionem materiae et formae requiri ad eorum valorem, quae sufficiat verificare
dubitat triginta non quae coniunctionem habeat, aut concurrentem, vel
post ille quae sufficiat ad eorum verificationem. Ubi sunt re ...
quae sequitur Glossa in cap. Debitalis quae petit omnino multatis in-
terim mag. et forma Sacramentorum ita ut haec invalida sint, si post
ablationem quae proferat aliqua parola forma.
55 Quae forma docet requiri quae alia physica coniunctio materiae
cum forma, sufficere tamen physicae: ita ut, ut aliqua pars formae sit vero
tota ea aliqua quae materiae. Quod si non contingat, et potius quod post tota
forma prolata incipiat ablutio, aut tactio, vel est quo tunc ait non va-
lere Sacramentum. Tenet hanc sequela Scot. in 4. dist. 6 q. 3. Navar-
rus in Manuali cap. 22. n. 7. Tolet. cap. 13. n. 4. lib. 2. dalii
quos quae favet Catholica Romana. lit. ... Fundamentum huius sententiae,
quae supposito quod requirat aliqua coniunctio materiae cum forma, ut resultet
verum Sacramentum ex eis tamquam coalescens, haec fieri non dat, si materia, et
forma non concurrant vel saltem per aliquod verum quod ita concurrere, et
coexistere vel debent. Pro forma Sacramenti, ego te baptizo.

aut ego te confirmo chrismate salutis loquendo de præsenti: quod si propriè, et
rigorosè sapit, nam id quod coexistat alteri, aut immediatè sequitur:
56 3.a adhuc sacramentum tenet: si validum fieri Sacramentum, si
immatè, aut paulo post finitam ablutionem, proferat forma, aut est
2.a Sequuntur hanc sententiam gravissimi DD. Soto, in 4. q. 1. dist. 3. Lessius,
ma, Vega, Diana, Rivaldo et Bonac. d. 1. q. 2. pun. 1. n. 23. Et
ex Antiquis eam tuentur Henr. cap. 20. Suarez. tom. 3. d. 2.
sec. 2. Vazq. 3. p. d. 148. n. 54. et 55. Valent. Coninck, Sanc.,
Castro Pala. et Laymann lib. 5. et tit. 2. cap. 4. n. 5. Fundamentum est,
quia Sacramentum est opus morale, non requirit moralem coniunctionem physicam;
et hæc verè datur, si baptizans, prolata forma, immatè, aut paulo post
abluit infantem: quod tunc dat verum, aut validum Sacramentum absque physica
illa coniunctione physica. Ultimum fundamentum est: quia moraliter loquendo verum censetur
loqui, qui dicens, ego te baptizo, immatè post, aut parva morula
interiectā abluit infantem: sicut verum censetur loqui, qui dicit, comedo pa-
nem istum, aut osculor istam crucem, si immatè post eos complevit illum
morem complexus: quod.

57 Ex his in 1.o ... nimis severa reijcienda est in
Scholio loco 1.a citato: quia est fere impossibilis, et nimis periculosa
moda illa simultas, quæ requirit ad valorem Sacramenti. Et ex eo constat,
quod prudentia humana vix possit discere, aut obtinere tam punctualem
simultatem. Et ex eo, quod multi frustrarent Sacramentum, si hæc
requisita deberent exigi, donec dicta simultas obtineretur. Unde pru-
dentibus concludo: non requisisse Christum Dominum pro valore Sacramenti omni-
mam illam simultatem mathematicam et physicam de qua punctis expositam.

58 Alterius in praxi quid fuerit ex parte nostra accedendum est

huic

huius sacr. et summopere curandum, ut in Sacramentis quanta sollicitudine potuerint
securitatem induant; et ita praecipit in Baptismo et Ordine, quod inveniendi sequenda est opinio. Stante ergo hac resolutione, Sotus ubi supra, et Tamburinus de Adm. mortis cap. 4. dub. 2. Clerc. et Lugo loco citato, et Rituale Romanum de forma Baptismi, ubi ait, caput baptizandi perfundat vino et eodem tempore, quo verba proferunt. Et Catechismus Romanus tit. de Baptismo, ubi monet, nec ante, nec post ablutionem, sed simul cum illa proferre formam.
59 Ratio huius resolutionis est: quia in praxi sequenda est, quae potest tutior et securior modus in Sacramentis conferendis: at haec securior modus praecipitur, ut patet: quia sic in praxi sequendus est, quae tenet potest. Dixi praecipue in Ordine et Baptismo, quia si quis non manet vere baptizatus non est capax aliorum Sacramentorum, et similiter nisi vere ordinatus sit, nec vere consecrat, nec vere Sacramenta confert. Quia Baptismus est inveniendi, ut gravia sint, et oriantur ex alia vel mixe, nempe frustratio in Sacramentis vitanda est: Et, stando in praxi resolutione dicta, quia hoc tempore certior est post Edictum Innocentii XI.
60 Cum hoc ita stat, quod si Sacramentum collatum fuerit secundum opinionem, scilicet ubi una aliqua pars formae cum alicua saltem ablutione aut unctione non est in Sacramentis, quia opinio haec est satis secura, et Sacramentum sic collatum satis certum, ut cum S. Maria docent supra citati ante. Quod si collatum fuerit Sacramentum illa morali simultate, ut dicit sufficere 3a pars, poterit sub conditione repeti; non tamen audeo dicere debere iterari ob magnam probabilitatem huius sacramenti, quae communiter habet, et vere moralis certa. Nihilominus Baptismus sic collatus repetendus omnino esset sub conditione, quia Baptizat, carere periculum: quia est magis medium ad salutem, et tunc non manet certa ad usque coenam.

Q. 5.

Quae nam mutatio materiae aut formae Sacramentorum praestat ut eorum valorem

61 Certum est Christum Dominum, ut Authorem Sacramentorum novae Legis materias et formas singulorum, saltem quo ad substantiam, determinasse: qua ipse dixerit, applicandas esse ad conficienda Sacramenta. Quae determinatio, cum sit iure Divino, nec Ecclesia sua authoritate, sed potestate variando materias, aut formas Sacramentorum. Et quod Ecclesia variare visa fuerit materiam Matrimonii, quod decreverit illud non valere sine praesentia Parochi, et testium; procul dubio illud non variavit: sed loco contractus non substituit aliud quam materiam Matrimonii, contractum qui sub eius potestate erat, stringere voluit sub iis conditionibus, decernendo nullum esse qui eis careret: at ad summum est variare remote contractus, et materiam Matrimonii.

62 Hoc dicto, quod satis habetur, variatio materiae aut formae Sacramentorum, aut est substantialis, aut accidentalis. Tunc autem daretur substantialis mutatio materiae, quando adhibetur, nec moraliter, nec physice, eiusdem rationis existimatur, et cum Ecclesiae convenit cum materia praescripta a Christo Domino: si autem conveniat, tunc mutatio erit accidentalis. Hinc ad baptismum adhibeatur aqua artificialis loco naturalis, variabitur substantialiter materia baptismi, et sic nullus erit: quia aqua artificialis nec est simpliciter aqua, nec habet usum aquae simpliciter dictae, et propterea manet extra determinationem a Christo factam, et ab Ecclesia usu et traditione declaratam. Si autem aqua naturalis mutetur de frigida in calidam, aut de clara in turbidam, mutatio tunc accidentalis tantum erit, et baptismus cum ipsa factus verus erit, et validus.

63 Substantialis mutatio formae tunc daretur, quando eius sensus variaretur; si autem non variet, accidentalis tantum erit. Ita A. Suarez loco citato cum S. Th. et pluribus aliis. Et ratio est, quia forma Sacramenti debet

mag

mag. ig̃fando: go du manet ide' sui, eadẽ ig̃fao orboy, quavis hec
mutent, manebit eadẽ fꝛã Sacꝛalis substãlis invaꝛiata: ẽ ɔ̃ã sim
maneat eadẽ ig̃fao substãlis, ñ manebit eadẽ essãlis fꝛã, nec tene-
bit Sacꝛamtũ. Hinc si in Bapmo dicas in noe Patꝛis, et Filij, et
Spus Sti vaꝛiat substãlis fꝛã Bapmi ꝑ mutaoẽ substãlis fꝛe; secus
si dicas in noe Filij, et Pꝛis, et Spus Sti ꝑ orboy tꝛansꝑositiõ, qa
tunc seꝛvat ide' substãlis sensus.

64 Alis ꝑpatlis; ceꝛty apud oes Cathos ẽ; qd si mutao
mag. aut fꝛe Sacꝛamtoꝛy sit substãlis, seu essãlis ñ ẽ ꝑpatibilis cũ eo-
ꝛy valoꝛe. Cuius ꝛo ẽ: qa ꝑ has mutaoes tollit veꝛa maã, aut
veꝛa fꝛa essãlis Sacꝛamtoꝛy; et ablao veꝛe mag. aut veꝛe, et essã-
lis fꝛe Sacꝛamtoꝛy ñ ẽ ꝑpatibilis cũ eoꝛy valoꝛe: go neq eiusmi mu-
taoes: et coꝛ, qꝛuꝫ iste dent, vt dabant inter Hęꝛeticos Pauliani-
tas in Bapmis, quos ꝯfeꝛebant, nullũ eꝛit Sacꝛamtũ. Alia discuꝛsus
facti eventũ ꝯstat in quolibt ꝯpto physico, cuius si maã, aut fꝛã
substãlis mutet, ñ manet substãlis, et essãlis ide'.

65 Si ã mutao facta in maã, aut fꝛã Sacꝛamtoꝛy sit
accidãlis tm, ceꝛty eẽ apud oes ẽ, ñ destꝛui Sacꝛamtũ, et veꝛy, ac
validũ maneꝛe. Ro ã ẽ: qa sola accidãlis mutao ñ vaꝛiat sub-
stãm ꝛei: go eẽ in Sacꝛamtis illã ñ obstante, maneꝛe poteꝛit sub-
sta Sacꝛamti, et coꝛ Sacꝛamtũ veꝛy, et validũ. Iste ã mutaoes,
vt bene dignoscant standũ ẽ in gꝛãoꝛi tꝛadioi Sctã Eccle, aut ab
Eccla Sti appꝛobatã; qa nepotiũ hoc maxe ꝑtinet ad fundamta fi-
dei, et moꝛy, in qq Eccla, ꝗ columna, et fundum veꝛitis ẽ, eꝛꝛaꝛe
ñ pot.

66 Hinc oppoꝛtune adveꝛtendũ ẽ: ꝑoe mag. aut fꝛe Sacꝛamti in

se mutari accidalr io, d nedsius substalē censeri mutarj illg respec-
tivè ad Sacram[ti]. Et hoc in aqua Elementari, q. maa ē Bap[tis]mi, si
liquida sit, d lavare poit, d ipsa gelu facta, q hoc mo n̄ ē maa
Bap[tis]mi, lt in se substalr sit eadē. Ro aūt ē, qa in designare mas sepe
attendit Chrus Dnus ad accia, sub qq deservire poterat ssuebuno
in orde ad aliquos effus nales, qq alios supnales pportialr coserere
voluit in Sacramtis.

67) Unde qa p Bap[tis]my voluit Chrus, qd ho lavaret, aut
mundaret intrie ab origali sorde, dexerit eius mas fore aqm sub
eo acci, sub quo lavare, d mundare pot à sordibus externis; hoc aūt
cy sit raritas aque, fit inde, ut respivè ad Bap[tis]my, substalr mutet,
si de rara transeat in densā. Idē parifornit dicendy ē de pane,
d massa respivè ad Euch[aristi]am: qa lt n̄ admittant substalē dexitē; tn,
qa massa sub statu accili coct[io]nis ē impta panis pot reficere cous,
ideo respivè ad Euch[aristi]am institutā ad refic[tio]nē aīg, ita ē detrate maa
sub eo acci, ut si absq eo ponat, substalr variet.

68 Modos variandi frā Sacralē explant Moralistē
his verxib,

Nil formē demas, nil ponas nil variabis.
Transmutare cave, corrumpere vba, morari.

ex qb 1[us] ē p ablaoē alicuius parlē: q si esalis sit, variaret
substalr frā; sin aūt accidalr. Unde si in frā secrais demas par-
lē eny, q n̄ reputat esalis, accialr variabit eiusmi frā; sub-
stalr vo. si demas aliq: qa relig esales sit. 2[us] ē p additē, q etiā
pot ee l substalis, si variet sy, l accialis, si servet. De quo se-
quens difficultas.

Dn

69 An q baptizat, cofirmat in noe Pr̃is, et Filij, et Spus Sti, et B. Mariæ, l aliorũ Sctorũ valide oficiat Sacramtũ? Nat Vazq. 3. p. d. 129. cap. 1. Fundũ ẽ: qa illud in noe dr̃ coz accept̃, qui ñ pendet ab intiõe pferentis denotat authoritã: ã ppterea eqvalr tueret B. V. atq Xtus, q ille baptizaret, aut cofirmaret. - Ops sentiunt D. Th. 3. p. q. 60. art. 8. et Suarez tom. 3. d. 2. sect. 5. et ples alij, si cofirmans aut baptizans intendat oferre Sacramtũ in noe, seu in virtute B. V., ñ minus q in noe Pr̃is, na tunc dat error cõmus vere fig. faciens hanc substalẽ variaõi.

70 Sed addunt nr̃i ðes, qd si Alumis ñ intendat p illa additã oferre Sacramtũ p inficeres B. V. aut aliorũ Sctorũ, valide oferet Sacramtũ, et fgr mutao erit ñ accidalis. Ro: apud hos Aut ẽ, qa illud in noe iudicant ẽe ambiguũ, subindeq detrari poe intiõe pferentis, qd meliẽ vẽ verũ. - Et qa hec additio pot fieri in fine, l in mio formulẽ, dicunt ppterea alij, qd si fiat in fine, valebit Sacramtũ. Ro, qa fra tunc hẽt suu prfim sensũ ante q fiat additio, et ñ impedit p hanc. Ast ponat in mio, ait P. Conink q. 60. n. 70 ñ valere Sacramtũ: qa vba interposita impediunt, ne fra poit vt hic, et nunc plata veri fui vbũ insti, eo qd illud in noe piacit dici de Matre, et Xto, ñ dat cõcy, vt intiõ pferentis efficere poit, qd vba eodẽ mo plata sẽsent audientib, authoritã in Pr̃e, et sola inficeres in Matre. Opposũ nr̃i ðes pbalr asserit Bonacina de Sacramtis d. 1. q. 2. punc. 1.

71 Nra resbuo sit cũ AA. pr̃is: validũ fore, et vere ñ ẽe itera Sacramtũ, qd sic cõdicta fra oferret, si in fine hui fieret additio pdicta. Funda huius resbuõis ẽ eade, q p rebet

2.a et 3.ae par in hoc convenientes. Que resolutio insuper roborat ex solutione fundi [illegible]: ad quod ret illud in noe ambiguum te ad significandum authoritatem, vel intentionem: et potest ut in aliis explis, hoc in hoc remitti in proferentis arbitrium, et intentionem suum, aut illius significationis [illegible].

22 Dixi, si additio ponatur in fine, quia hoc modo integra, et forma interrupta praefert Sacramentum forma ante additionem, et potest verosimile est Sacramentum ita factum tenere. — Si autem ponatur in medio, et sint tanta, ut verba essentialia formae moraliter distinguant, probabile iudico verum fieri Sacramentum, et hoc accidere in casu proposito, quo baptizans dicat, ego te baptizo in nomine P. et M. et Filii, et Spiritus Sancti: quia additio interposita brevis interruptio est non distinguens moraliter verba essentialia formae. Ita Bonacina loco citato, Fran. de Lugo q. 2. n. 29. et Marchantius tit. 1. cap. 2. q. 2. apud Dianam p. 2. tract. Sacramenti n. 5. Ad fundamentum 2.dum Contrariae dicendum est, quod si intentio proferentis efficere non potest, quod verba interposita significent solum intentionem Virginis, id ei efficere non poterit, si ponantur in fine post particulas eorum.

23 Semper tamen cavendum est, ne fiant similes additiones quia irreverentes fiunt, et cum periculo irritandi Sacramenta 3.o modo, et praeceptis Eccl. et dicet 3.a immate dicta. Qui sive in medio, seu in fine addit verba praedicta, ponit formam ambiguam loco certae; et haec variatio est substantialis; siquidem verba sine illa additione certa, et debentur significationem habent in communi et recepta hominum existimatione, quae non habent, et incertam, et ambiguam, si additio fiat: quod tunc variat substantialiter formam, et vere non efficit verum Sacramentum.

24 Observandum nunc: quia quoties modo fiat additio ponit formam certam: nam ponunt verba essentialia formae cum illa significatione, et sic, quam ferunt communis

ho-

hoy, d. Eccle vsu, et amplectit hic, et nunc Ministr Sacram. Qd, et
nil aliud requir, vt ponat fra certa, et substalr invariata. Ad a, qd ad-
dit neq e fra Sacram, nec hanc reddit exercite ambiguu genes
Ministry: nq bt aliqd fxe Dhy, vg illud in noe d se, et quasi in
au signato ambiguy sit; in au bz exercito, et q. pfert a Ministro,
n e ambiguy, d determinaty ad denot authorit Xpi, et intercess dy-
taxat B.V. – Qd a genes audientes ambigua maneat ex aliqua
parte fra sacralis, (n obest; (at summy reddit illicitg eiusm q
laoz ppt errorem aut scandaly.

35 Denig 3us mus mutd fig e p variaoz vnius idio-
matis in aliud, aut vnius vocis in alig synonimg, et hic fere
semp bet accralis. Aliog solo idiomate Hebraeo, quo vsus fuit Xpus
Dnus, teneremur oes Sti ad pferd verg fig Sacrale. – 4us mus
e p corruptl seu prarg plaoz fxe, sive id ignorant accidat, sive
p balbuentig, seu p mutaoz literary, q solecismus, aut barbaris-
mus grammalis sit. Quibus in casib, si seravet verus fg sus, saltz
q. pfert hic, et nunc, n variat substala fra, et tenet Sacramty.
Sic stat ex cap. Retulerunt de Sacrae dig. 4. Vbi dr: talbz,
q baptizavit in noe Patria, et Filia, stulisse very Sacramty.
Qd si mutet sus eo roe vnius literae mutatg, vt si diceres in
noe Mris, et Filij, mutas fxg erit substalis, et Sacramty nully.

36 5us mus e p transpositi, q ex dicta substalis erit,
si n retineat idg sus, accralis vo si seravet. Hinc q baptizans dicat
baptizo in te noe P. etc, nully officiet Sacramty: secus q dicat
baptizo te in noe Filij, et Sti — 6us demg e p interruptaoz, q
si tanta sit, vt vba n iungant sufficienty ad cpon vng oraoz,

erit substalis mutao fy, seu accalis: qd vtryq gaudenti iudio dicendu fe. Viry bii notabo qq si dicta: nepe vba fy ex sua D. Th. falius dis- stinuari p interpositu aliorz vborz, q p interpositu silentij: et falius si interruptio fiat intr syllabam, et syllabam, q intr fey, et fey. Unde si bap- tizans dicat, ego te bap- sistendo hic, vel miscendo alia vba, et prosequat tizo in noe Patris etc, quis distantia fuerit brevis, n efficeret Sacramtu. Ita Diana cu plib. vbi supra.

Qo 6a

An ex privato errore Mini cca mag, aut fy Sacramti irritetur hoc?

77 Ad decis qnis suppo tanq certu ex doctra Ssij Tricini: tria requi ad valorz Sacramti, nepe qd adhibeat debita maa, qd fa re- tineat essale sy, et qd Ministr habeat debitu intentu: quoru quolibt de- ficiente, defit Sacramti valor. Suppo 2o. qr istu n procedere de Mi- nistro, q bona fide p ignoray, aut balbutiq mutat accialr mag, aut fy Sacramti: nq de hoc sufficienter dixy e; s de Mini, q sci- enter mutaoz faciat in maa, aut fa Sacramtorum. Sup quo suppo 3o. mutaoz istu scienter factu a Mini. dupla stingere poe, vel ista ex indiscreta devotione, aut alio vano mo absq intentie indu- cendi noru ritu; l ex malitia, et cu intione noru ritu, et errorz introducendi. Quibus suppitis,

78 Qnis falsu affore ret l 1a docens irritari Sacramtu, qd Mini addit aliqd fy n nariy tanq nariy volens introdu- cere noru ritu errorz. Tenent hanc q S. Antonin. p. 3. titu. 14. c. 13. Ricard. in 4. dist. 3. art. 2. q. 3. qq. favere videnl Gabr. Maxil. et D. Th. 3. p. q. 60. art. 8. Fundy Pugnq hu- ius

huius sec., qa cum volite indicandi novy errorem n stat intentionem
f. intio fac. qd facit Eccla in administrare illius Sacramenti.
Oppoty nihilius facit ozia sa doceri, qpablis ee duas illas voluntatis
se de ry valore Sacram. Citant pro hac sa Dux. in 4. dist. 3 Lacc.
Leder. Layman lib. 5. tt. 1. c. 4. et Pala. tom. 3. tt. 18. d. 1. pun. 3. Com
vexilli ptineant se istis agia segg. xc.

79 Dico qo 1: q. Minister errans circa mag, aut fag Sacram,
n alis vult pficere hoc, q pj privaty siny erroris pzly, nul-
ly efficit Sacramy. Px; qa tune deficit intio debita Ministri:
go tune nully efficit Sacramy. Coa legite infert ex dicta §. 1.
huius q. Px ans: qa tune defit intent. pfcis instuoi Chri: go
deficit tune intent. debita Ministri. Pt coa; qa sola intio, q
pfcat Df instuoi e intio debita, et regsita ex p. te Ministri ad
pfecty Sacramy. Px ans: qa intio, q tune adest, pziat direc-
te, et repugnat oio instuoi Chri; hic n. volint pfici Bapmy erg
sub invocare tiuy psany equaliy: qa q. Arianus Minist. erg n
alis vult pficere Bapmy, q sub invocare Pris maiis filio in-
tioy het directe oppty, et repugnanty instuoi Chri: imo intioy
abte excludenty alis q cuy ei instuoi pfoemy, et coa defi in-
tioi regsity nully efficit Sacramy.

80 Hinc resolves, 1. nully effici Sacramy a
Ministro Graeco, q nolit, Ceulsi pfici, ni panis fermentatus
sit, de necessite Sacramti. Ro e: qa lt pferat vera fag s. ma-
q sufficienty, n vult pceerare, ni vnica, et nacua sit ea maa:
Q cy Talis n sit, facit transire in abitq volite n pceerandi.
Et nully efficit Sacramy a Ministro, q mag, l fag aliqd

stituit 1a et 2a, ex quorum nullius vi fiet tunc Sacramentum. Et sequella est: quia vi utriusque ex justitia 1a et 2a quia sumet, et inepta ad Sacramentum conficiendum; ergo neutrius vi fit Sacramentum in eo casu. Reo cum P. Suarez q. 64. d. 13. sect. 3. disting. ans: inter eas intentiones daret aliqua contrarietas positive, et ex talis, non ans; im positive, et materialiter talis, conc. ans. omitto ans. et non conc. cuius probationem. Ad probationem dicitur: quia in mente operantis non contrariat illi 2a intentio: nam cum idem sit quod Christus instituit, et quod Ecclesia Romana docet, qui intendit unum, nam vi ex ipsa intendit aliud: atque adeo positive, et ex, seu ex mente operantis non contrariant eae intentiones. Contrariant autem materialiter, seu in obiecto, quatenus operans intendit facere aliud ab eo, quod facit Ecclesia, quia errore deceptus existimat esse diversum quod facit Ecclesia ab eo, quod Christus instituit. Unde intentio 2a fundata in errore non est sufficiens excludere moralem intentionem, a qua et quae procedit, et informat exterior effectio Sacramenti.

An liceat uti materia, et forma dubia in collatione Sacramenti?

86 Materias, et formas a Christo Domino praescriptas Sacramentis pertinere ad eorum valorem a nemine catholico dubitatur. Sed quia contingere potest, quod collaturus Sacramentum dubitet de vera forma, aut materia a Christo Domino praescripta, discutiendum venit, an liceat ea uti? Pro decisione supponendum est 1. duplex dari dubium, aliud negativum, et nativum, quo mens haeret, et nec assentit, nec dissentit alterutri parti; et aliud late dictum, et positivum, quo alterius partis probabilis, et formidolosum assensum amplectitur.

87 Suppono 2. quod procedere extra casum necessitatis nunquam in

in necessitate extrema, vel gravi, certum omnino est, licitum esse ministrare Sacramenta sub dubio ejus natiuo esse mag, vel fig, aut ejus potestis de intioz: dummodo conferat sub conditione: et nullo alio certiori modo conferri posit. Et ratio est, quia necessitas petit, ut proximo subveniat remedio, quod adsit, et tunc melius est remedium aut Sacramentum dubium, quam nullum. Et [illegible] observatio illius conditionis vitat irreverentiam Sacramenti, et observatio [illegible] temeritatem Ministri: coeterum cum aus manet prudens, et pius.

86 Imo suppono quod liceat dubitanti ita ministrare Sacramenta adeo cum R. Salas, et pluribus aliis: teneri eum Sacramentum ministrare. Et ratio est: quia quoties sine dispendio possumus indigenti subvenire, tenemur ad id, saltem ex charitate, aut misericordia. Cuius ejus ratio est: quia in re tanti momenti, quanti est aeterna salus, tunc certissime amittenda, magni facienda est qualiscunque spes remedii; et multo melior est, ut diximus, status dubii, quam desperationis totalis. Quae cum ita sint prudentia, iustitia, et charitas petunt, quod Proximo applicet remedium, quod forbasse proderit, et nunquam obesse valebit. Unde deficiente aqua elementari, baptizandus est infans [illegible] moriturus vel lixivio, vel luto, aut iusculo, non valde spisso: vel in digito, vel in capillis, si alia eius pars non appareat.

87 Et quia locutus fui tantum de necessitate extrema, quam de gravi, dicendum mihi superest, gravitatem necessitatis prudenter esse pensandam ex circumstantiis occurrentibus: ad eam dignoscendam deservire poterit regula, quam tradit R. Suarez tom. 3. d. 16. sect. 4: quoties vult Sacramentum est omnino omittendum, vel isto periculo modo dispensandum, licitum erit uti tali materia, vel forma probabili. Et ratio est, quia tunc non [illegible] exponimur periculo, quam illud committimus, ut materia evitemus.

& deinde adē nobis huna xo, q̄ post ē pxiū orationis recty, ni-
miry; minus malū ē conficere Sacramty saltē pbabile, q̄ oio carere
Sacramto cui nulla fit iniuria, cū minister certam mo, quotiens
pot moraliter fieri.

90 At d citra necessitatem extremam, l grauem cū dub-
y cadere pōt, l ccā ea, q̄ si deruire ... ē nequeunt ab Ecclā
suppleri, quia si mat. ē fia à Chro pscripta; l ccā ea, q̄ Ecclā
supplere pōt, qlis ē iurisdictio, q̄ ccedit Ecclā l ad validitatem cō-
fessionis; l Matrimonii loquendo cū distinctione ē, et pōt.

91 Dico 1°: cū in his, q̄ pertinent ab institutione Christi,
quotiens opinio de valore Sacramti ē valde pbabilis, et cōiter recepta,
licebit illa in praxi sequi, quis opposita tutior videat; quare
licitū erit Sacramtū pœnitentiæ cū attritione cognita suscipere, quis tu-
tius sit illud suscipere cū pcedente contritione. Pro ē: qa in eu
pcentu ex nullo cap. tenet ad oppositum Sacerdos ministraturus
Sacramtū: ergo licitū ei erit ita ministrare Sacramtū. Con-
sequentia ē, et ant. pr: qa lt contritio sit certa mat. pœnitentiæ, at in-
certū ē, imo valde improbabile ex dextrate regni, ē n sufficere
attritionē: go ex hoc cap. n erit illicitum ministrare Sacramtū
pœnitentiæ sub attritione cognita.

92 Insuper eiusmi ministratio reddi nequit illicita ex
decreto Innocentii XI damnantis ut scandalosam pps asserentem
q̄ n ē illicitum in Sacramtis conferendis sequi opinionē pbabilē de valore
Sacramti relicta tutiore etc: qa in l. hic cogit Pontifex de
iis opinionibus inter quas eligere poet minister quoad ea, q̄ pti-
nent ad ipsum, seu quoad ea, quorū adhibitio pertinet spaliter ad ipsum;

nos d. locuti sumus de iis, quae pertinent ad ipsos suscipientes,
quia est dolor ab ipsis adhibendus; ad hos n. non extendit dam-
natio Pontificia allegatae propositionis, ut iacet, damnari; ac proinde si
non opponeret, quod ministrans poenitentis se accommodaret opinioni
suscipientis illius cum attritione contenta; tunc n. non tenetur eam sequi, quod propo-
nit poenitenti, ut eam sequatur.

93 Quaerunt ibidem loquens Pontifex de opinionibus,
quarum probabilitas hinc inde vertitur; et in nostro casu probabilitas opini-
onis asserentis sufficere attritionem contentam ad Sacramentum Poenitentiae non con-
vertitur, et maxima, et communiter recepta est, redditur praedicta opinio qua-
si moraliter certa, cum etiam contra opposita opinio fere improbabilis sit, et
ut talis communiter reiiciatur: ergo ex nullo capite tenetur Minister in nostro
casu probabilem opinionem relinquere, et tutiorem minus probabilem sequi.

94 Hoc licet ita sint, moneo tamen suscipientes
moribundos, et Sacerdotes ipsis assistentes, curare tunc contritionem,
non quia attritio eis tunc non sufficiat ad subeundum Sacramentum; sed quia
praeceptum Poenitentiae, ac charitas erga Deum videntur obligare eo praeser-
tim tempore ad praedictos suos actus eliciendos. Quoad hanc inte-
gram resolutionem videant P. Salas 1.2. tr. 8. d. 1. n. 57. et P. Franc.
de Lugo hic q. 4. cap. 1. et novissime P. Fuente Hurtado in sua Theo-
logia reformata dissert. 2. per totam.

95 Dico V. in iis, quae pendent ab intentione Christi, et
adhibenda materia sunt ab ipsis Ministris conferentibus Sacramenta, illicitum
est sequi opinionem probabilem de valore Sacramenti relicta tutiore. Decla-
ratio certa omnino est, cum contraria eius conclusio damnata sit ex decreto
Innocentii nuper allegato. Et licet plures gravissimae rationes sint quae oppositam

improbant doctrq. efficacior nobis eius improbatio e decreti Pontificii eis
innixi. Quo supposito

Addo: qd si occurrerent aliqs casus, in quo ex una
pte det mra, l fra Sacramti certa, et ex altera alia pbabilis, q casus
ppensus n fuisset inter eos, in qq cois Eccle mos, Pontificii, et aliorum
decreta, Ritualiaq recepta detraxerunt ante hoc Innocentii decretum, q
nq mra, aut fra ex eis debeat apponi, apponi e certa, relicta pro-
babili: qa l hic mus ministrandi n fuisset huiusq preventus ab Ec-
cla q eo paali casu, ig preventus e in edicti decreti indicentis mu
ministrandi, que securi possimus amplecti, et n s pecco pmittere.

97) Quoad ea v. q ex dispone Eccle requirunt ad valore
Sacramti, ptinentia ad ipsos ministrantes, dico 3°: pro Ministerii sti
opine pbali, et morala certa, relicta tutiore. Dcl. ita, ut iacet,
no opponit decreto Innocentii: qa in eo so dgnat electio a Dño
facta inter opins vna pbalr, et alig tutiore; nos v. loqmur de
duabus opinionibus, q morala certe sint, et una tutior alia:
atq adeo de electione, n qua opinio dubie pbalis p tutiore; d qua
opinio certe pbalis, et morala certa p tutiore eligat: et hec electio
minime pscribit pnali illa lege, et decreto. Unde hoc pre atten-
to

98 Non erit illicitu, qd Sacerdos approbatus in una Diocesi ofessiones
excipiat Penitentiu q alia ad eu accedunt gaudentes privilegio
Bulle Cruciate. Ita assertne e; qa stat eius veritas cu veritate
ppis o dicti- oppotp ppi damnate: qo huius damnare nullo mo pphen-
dit assertio nra: et vero licitu erit oferentibus Sacramta, sti opine p-
balis et morala certa, relicta tutiore circa ea, q ex dispone Eccle requirun-

t

t. ad valorē Sacram.ti. Diximus ex dictis sufficient. pt.

99 Pro 5. pprob. ēt licitū usū opin.is ... ē: qa si aliqd obstaret, maxe qd sequentib, illa opinio n. conferret Eccla iurisdict. requisitā ad absolvendū; et confert eius defectū supplendo ppter bonū publicū: go nil obstat; et coex licitus manet adhuc usus eius opin.is Diximus ibilus sola mix fulcienda ē tū DD. authoritate, tū roe. Et int. quā si omnis, et viginti AA maxe nota, quos citat, et refert N. Puente Hurtado cap. 7. dissertat. citatae n. 64. quorū authoritate securus, ac tutus ē in praxi usus pdictae opin.is, et Sacram.ti q valor ab eo depens.

100 Accedit pt.a ... rois pondus. Si in casu, quo versamur, Eccla n. conferret, seu suppleret iurisdict., q regr ex p. conferent. Sacram.tū, n. taceret videns introductā et continuatā usq̄ modo consuetud. confer. Sacram.ta ex.a opin.e pdictā; hanc n. si vellet facillime extirpare poet; et videmus tacere, et patient. ferre consuetud. adeo antiq. et tot libris pvulgatā, qn eā extirpet: go signū manifestū ē, eā tacite con approbare in favorē aiarū: et coex iurisdict. conferre Sacerdotib., q ea consuetud.e innixi conferunt Sacram.ta.

101 Cfr: supplem.tū iurisdict.nis in casu pdicto maxe spectat ad utilitatē publicā, et coe bonū aiarū; et huic bono, et utiliti nunq deē Eccla, q nil avidius exoptat, q salutē, et pfectū spualē aiarū: go in pdicto casu, et aliis similibus n. deē Eccla bono aiarū, eius ... defectū supplendo, a quo depet lucrū tanti boni: et coex tunc supplet iurisdict., q pot ex p. Moralibus. Insuper consuetudo immemorialis facit, ut Sacerdotes absolvant a peccis, et censuris, cū pbabr iudicant se habere iurisdict.: go qa consuetudo immemorialis (vi sua iurisdict. confert subiecto alioq capaci, l. irrefragabr pbat, eā ... an-

tea sessiq; increduli[?] ut temerarios semper fuisse Sacerdotes sic conferentes Sacram[enta].

102 Unde fiari potest hoc dilemma. Vel errant dicunt, vel errant ij, qui docent Sacerdotes approbatos in una Diocesi habere certo, ac securam potestatem absolvendi valide in alia eos, qui gaudent privilegio Bullae; si non datur medium inter haec extrema. Si primum: ergo Sacramentum sic collatum erit absque dubio validum, imo et licitum, attento ipso decreto Innocentij. Si secundum: ergo etiam valebit Sacramentum post errorem eorum invincibilem, et licitum de illius certa veritate: siquidem hoc[?] oppositorum probabiles ad summum sunt, et non sufficiant dedocere hoc[?] publicum errorem, nec enervare fundamentum, quod innititur: et consequenter valor Sacramenti certo subsistet, sive primum, sive secundum dicatur, poteritque licite deduci ad praxim, si aliunde hoc non vetet, qualiter non vetat huiusmodi.

103 Dices tamen contra praemissa illa. Unde permittit Sacramentum collatum [?] nunquam resolvitur valoris certitudo, nec certa est, nec secura, sed probabilis dumtaxat, et fortasse falsa: ergo est tunc manet Sacramentum probabilis expositum periculo nullitatis: et consequenter illicitum erit in his, quae pendent ab Ecclesia, cum opinione probabili reliqua tuliore, atque in alijs, quae immediate pendent ab institutione Christi. — Hoc nihil magis receptum, et antiqua, per errorem immemoriali consuetudine admissum, quod possent Sacerdotes simplices absolvere a venialibus, et mortalibus iam confessis; et nihilominus electio praedicti Sacerdotis separatim prohibet ei, qui beneficium Curatum habet ab Alexandro VII, [?] constat ex propositione 16 ab eodem damnata; et ulterius constat ex decreto facto, annuente Summo Pontifice a Congregatione Cardinalium Interpretum Concilij Tridentini die 12. Februarij anno 1679, quo iubentur Episcopi, et Ordinarijs ne permittant, ut venialium confessio fiat Simplici Sacerdoti non approbato ab ipsis:

go

go. eod. vare dicendu e, n' poe quaeq. ofeaie Sacramty ex opinone ali-
q: q. aixudict. supplemti fundat in ssuetud. e cra, et toleratalo
Eccla. et coex gria huius opinonis nec certa e, nec secura.

104 Ad obiez. resp. nando ant. et coq. Ad cuius se-
quela dico disparit ee elq: qa q deent imate a Chro, cu sint
iuxis D. nequeunt suppleri ab Eccla, nec prudenty iudicari ab
ipsa ee supplenda; secus d. ea, q iuxis Ecclesiastici u, et in qq ipsa
Eccla ita gnae, ut dny suum stilety in bony. aiaxy cedere
semp velit. Vnde ex adiexony poe ad sepmu sqx, n' poe illos
vti nxa opine sua reliiba; n' d. e 2. Ad ofueq. resp. sred.
dixzq. gnmq, et nando coq: qa cy pq innotescat Eccla illa, q
illa ssuetudo, et opinio, damnata hae, et n' illa tuntu fbet, ut
iudicemus eq toleraxe, qr iudicat licitq. Sicxhqmodo ex Decxo
vrb. allato. n' sequi. fore invalidy absolucq facta a sacerdote
simplici: sigdq licitaeq foret, si Episcopi, et Ordinariy eq gmit-
terent.

Disp. 5.
De Sacramentory Efficacia.

105 Expositis iq q ad essq Sacramentory, eoruq causas attinent,
de eory efficacia, et effibus agendy nunc e. Effus itaq Sacramentory
e duplex. l. e gra iustificalis, q sacralis; 2. e caracter, q
tri. cois ee oibus Sacramentis. Quoad graq. u, ofexxi istq. pot, l ex
ope operantis, seu pq solq merity, et dispozq recipientis; l ex ope opera-
to, n' vbt pq solq dispozq suscipientis, et pq aliud institutu a
Deo ad ofexq gq ultra merity, et dispozq operantis. Ita Toletus
lib. 2. cap. 16. n. 3. Reginaldus. 26. n. 46, et aly.

5. Ht Sacrats

106 Dico 2.° quod omnia Sacramenta novae Legis conferant omnibus non ponentibus obicem gratiam habitualem, saltem est Catholicum et ex Concilio Florentino decreto de Sacramentis, et ex Tridentino sess. 7. Can. 6. 7. et 8. Ratio nulla alia est, nisi voluntas Dei, et Christi sic instituentis ad ostendendum tum efficaciam nostrae Redemptionis, tum liberalitatem Dei erga nos, tum Legis Evangelicae praestantiam, quae omnia ex Divina Scriptura satis colliguntur. Dixi gratiam habitualem, imo et dona virtutesque infusas, quae gratiam comitantur, conferri etiam per Sacramenta gratiam aliam Sacramentalem, quae nihil aliud est, quam specialia quaedam auxilia pro ratione finis, quem per omne Sacramentum promittitur obtinendum. Ita D. Th. 3. parte q. 62. art. 2. P. Suarez ibi sect. 2. et communiter.

107 Ratio est: quia Sacramenta conferre debent quod necessarium est ad communes ipsorum fines; et singula habent distinctos, et peculiares fines: ergo ad illos communes conferre debent distinctam, ac peculiarem gratiam. Et gratia iustificans, et virtutes a Deo infusae sunt eiusdem rationis in omnibus, et non sufficiunt ad excitandum voluntatem actualem: ergo addi debent auxilia congruentia unicuique Sacramento pro ratione, quae sit gratia Sacramentalis et currens. Si dicas, haec auxilia acquiri etiam per alia via, quam orationem, aut mihi. Respondeo: id non obstare, ut sint gratia Sacramentalis: cum per omnia Sacramenta facilius, et certius acquirant.

108 Et quamvis Sacramenta semper, et infallibiliter conferant non ponentibus obicem tam gratiam habitualem, quam Sacramentalem quae est ex parte Sacramenti; haec tamen ex parte recipientis duo requirit: 1.° quod sit in gratia eo tempore, quo recepturus est auxilia. Ratio est, quia sine effectu non aliter tamen nisi et sumentis gratiam iustificantis; et qui est in peccato indignus est supernaturalibus donis: debet ergo esse in statu gratiae quando ea auxilia recepturus est. Nec obstat, quod in statu hominis peccatoris conferat Deus auxilia supernaturalia; tunc enim non ex vi Sacramenti, sed liberalitate

Dei.

2.ª quod verum est, quod ex opere operato non sit dispositio. ijs auxilijs

rugnans. Ro est clara: quia tunc dat gratiam ex talibus auxilijs. Unde si

Ecclesia dandum erat auxilium ad nutriendam charitatem quam proximus,

non dabit ei, qui aulam illius odio habet. — Imo ex Filliucio tract. 1. n. 131. na-

tum est grave peccatum quod sufficit distantia distractio, aut peccatum veniale,

quod recepturus Sacram.ta habeat dispositionem rugnantem gratiae Sacramentali conferendi. —

Itane 2. gratia Sacramentalis in Sacramentis, quae non possunt iterari, recuperari possunt

deinde, si per peccatum amittat, sentit P. Henriquez l. 1. c. 12. n. 8. Quare

fundamentum est: quia liberalis Deus non vult indos tanto bono fraudari.

C. 4.ª

An omnia Sacram.ta conferant aequalem gratiam.

P. loquimur de Sacram.tis dextra, ut ex R. Bapt.mo et Confir-

mationis de hoc nihil certi affirmari potest, cum totum id dependeat a Dei voluntate,

quae nobis non constat, nec ex Scriptura, nec alia ratione. Cum Ecclesia non inaf-

fuerit ipsi inclinare ut D. Thomas eo quod sit Sacramentum omnibus alijs perfectius.

D. fundamentum inefficax contra plures. — 2.º quia devolvit ad Sacram.ta solo ra-

dicta, dico ut Baptismata. Circa quod 1.ª pars est Caietani 3. p. q. 62. art.

1. ad 2. asserentis ratione sanctitatis, et devotionis Ministri Sacramentum unum confer-

re majorem gratiam, quam alterum.

D.ª 2.ª quia gratia, quam conferunt Sacram.ta ex opere operato, nec

minuitur ob impietatem Ministri, nec ob eius probitatem augetur: quia Sacramentum

non confert uni majorem gratiam, quam alteri. Fundamentum antecedens est: quia gratia, quam con-

fert ex opere operato, non dat ex Ministri meritis, sed ob merita Christi,

quae semper sunt eadem. Id si dicas, id non tollere, quod ex opere operantis

possit dicti Ministri conferat uni majorem gratiam, quam alteri, reo, id non fieri:

quia nec Ministrorum, nec Parentum merita possunt mereri alteri gratiam habitualem,

aut illa impetrare: sed recipientis dispositione comparata, sed ad summum auxilium aliquod aut modum, quo recipiens Sacramentum se disponat ad maiorem gratiam. Ita N. Suarez tom. 3. d. 7. sec. 5. Clericus et Lederma de Sacramentis cap. 6.

2a sententia est Paludani in 4. d. 1. q. 1. art. 2. ubi loquens de Baptismo ait: parvulos, qui cum solo Baptismo decessuri sunt, recipere gratiam inaequalem, quia praedestinati ad inaequalem gloriam. Cuius assertionis fundamentum est: quod cum parvuli praedestinati sint, ut obtineant sedes malorum Angelorum, qui et in natura, ita etiam in gratia, et gloria futuri censentur inaequales. Sed fundamentum hoc vel potius fictura facile evanescit. Tum, quia ex praedestinatione ad inaequalem gloriam non infertur recepturos esse inaequalem gratiam per Baptismum in infantia receptum; sed potius ita Deus illis esse propitium, ut alter non decedat, nec illi applicet medium, quo maiorem gratiam consequatur. Tum etiam, quia eadem ratione posset quis dicere, eundem actum, ceteris omnibus paribus, esse in uno magis meritorium, quam in alio; quia praedestinatus est ad maiorem gloriam, quam per solum illum actum esset consecuturus; sed hoc a nemine est admittendum: ergo nec illud.

3a denique sententia, quam refert Suarez hic d. 7. sec. 5. docet Sacramentum eiusdem rationis aequalem semper gratiam conferre recipientibus quantumvis inaequaliter dispositis. Fundamentum est: quia ut Sacramentum conferat suum effectum ex opere operato, solum requirit, ut recipiens non ponat obicem, et tunc operatur quantum potest, conferens quantam gratiam ex sua vi potest conferre; sed recipientes quantumvis inaequaliter dispositi sunt pares in obicis ratione: ergo ex opere operato eis conferet Sacramentum aequalem omnino gratiam; quod dicit, an conferat inaequalem ex opere operantis.

Dico in 1° Subiectis inaequaliter dispositis inaequalem semper gratiam conferunt Sacramenta ex opere operato. Est D. Tho. hic q. 69. art. 8. et aliorum DD. etiam quos refert, et sequitur Suarez ubi supra, et post ipsum Tillius. Ron.

Par.

Sacram. Henriq. et Bonac. de Sacram. d. 1. q. 4. pun. 2. Sx: quo.

Quit sei. 2. Can. 3. unuquodq Sacramentum het definitum effum ex certa lege, et pmisse Dei: qo si ex p. suscipientis inaeqlitas sit, effus eius erit eqlis. Ita Bonac. et ari fundat eius authoritate D. Cypria. q Epist. 59. asserit de Bapmo here aequo ori hoes virg Dei muneris eqlitate: qo vi legis ordinarie n augetur ex sola Dei volte effus Sacramenti, si par sit dispositio.

Confr: Deus decrevit Sacramenta semp conferre grām iuxte suscipientibus: qo oportuit mensuram grae singulis definire. Ant supp, et con suadet: qa ad convenientem providentiam spectat, ut singula certo heant effum: qo oportuit qd Sacramenti singulis definiret mensuram grae ab ipsis conferendae; lt n. q gratuita sint, et n nales, hac n imitant, et ex Dei lege, et pmisse hent, qd hent q nales ex necessitate nae. Unde si idq quo idq semp e aptu facere idq et ita Deus, qui Sacramenti ut ea pricialis, et instrualis semp conferunt eqls effus: qo n ex p. eius recipientibus det eqlitas, effus Sacramenti erit semp eqlis.

Dico 2. melius dispositis conferunt Sacramenta maiorem gram ex ope operato. Sic Ab. citati. Pt et ex Trid. sei. 6. c. 7. ubi docet nos iustificari iustitia in nobis recipientes, unuquisq suam, sedm mensuram, quam Spus S. partitur singulis prout vult, et sedm propriam uniuscuiusque dispositionem, et cooperationem: qo ex mente Concilij unuquisq adultus iustificatur recipiendo in se grām sedm mensuram p auxilia ab Spu S. ei impertita, et sedm propriam dispositionem, in cooperatione ad ea auxilia sufficientia. Hoc sit, q nec mensura, qua unuquisq accedens ad Baptmum ornatur, p ventus, aut suffultus ab Spu S. nec cooperatio, quam ei vocanti exhibet e parem et eadem in singulis, q in alijs maior, et mi in alijs prout

Sqns S. vult: go si cy hac max, et mix mensura, et disposre accedat duo. ad Bapt^my^ l^9^ α^a^ marg sug mensurg, et dispositiong recipiet uberiorz grg, et v^g^ parthorg.

Ps: demus accedere duos ad Bap^my^ cy attrione sola, et inegli. In hoc n. casu n poss uti ex ope operantis, sub ly grg merexi; certy n. et solg attriog peccoris n e mitorig grg insfantis, et tn s^y^ Sacra^ny^ recipiunt cy Sacram^to^ grg inegly: go dat excessus ex ope operato ppt meliorz recipientis disposiog: incredibile n. vt hoz melius dispositly, seu attrity vt h^c^ n accipere marg fructy Sacram^ti^, q attrity vt l^y^.

Q. suadet ids dicty ex stugi^tis^ roe, qm roales dicturg persuadent. l^o^. qt, qa inegli fructus inegli disposti correns ptmet ad suarg Dei prov^ig^, et iustisq distribuoz. 2°. eq, qa sic hoes excitant ad recip^da^ Sacram^ta^ cy max devot^ne^. = 3.º deniq, qa cy roales melius operant in subto melius disposito, et ppt^a^ decuit, q^d^ cy gratuitg eqdg proporz servarent. Et hinc solvit fenty 3^y^ rg allegaty.

D. instabis, et dices: q^d^ ha attritus accipit in Bapt^mo^ grg r^y^ duos grus l^9^ grui l^a^ gra corret soli Sacram^to^ ex ope operato. 2^y^ v. gri 2^a^ gra corret attriori inspirate l^a^ gra; hec n. sic inspirata e mitoria corg Deo, et crea e saltg mitoria augm^ti^ grg: go sola l^a^ gra dat ex ope operato roe solig Sacram^ti^, et per ofeat equala, sub^o^ eq inegli dispositis.

D. 3: qa int^u^ gratis ofingit ista distribuo grg. Rep e, qa l^a^ gra, q tunc ofert roe Sacram^ti^, ofert sub roe attriori in gere eq disposiog: inde go hec accipit caalitg mi-

tori-

mitoriq ce ᵃ?q grq? Certè non ex vi attriōis, ut suggimus; nec est vi ?? grq infrantis illq; hęc n. n dat attriōi dignitātē ad augm̄ty grq in eodē indiv. aegr ?: aliq eadē ɔtriō, q antecedit ?? grq ē dispositiō ad illq infrata p eq eet mitoria non augmti, qd ē ɔ ᵃ oes: go gratis fingit resp. data. ɔᵃ.

v: qa ho ɔtrit, si sub Sacram̄ty suscipiat non meret augm̄ty grq: go multo minus id merebit ho attritus. Resp. ᵃ p attriōq infrataq 1ᵃ gra meret ille ho ?? grq, et hęc eet ɔdigny eius pmiy: go attriō illa n meret caalitē mitoriq ganony grq grq. Ult. et pcialr: qa est loqdo in toto rigore de 1ᵃ gra, qua ho transfert de morte ad vitq, hęc fr n daret ɔdy pcisiq uniuscuiusq dispositionq, si pglis eet, dhoc ɔ ᵃdicit Trid: go et data solvo.

Q. 2ᵃ

An oiā Sacram. ɔferant ?? grq?

Ad qnis decisionq suppendy ē 1. ?? grq eq vocari, qua morte pecci expellit, et pecca 1. infat. Hinc gra 2ᵃ. ea vocari solet, qua gra iusti iq accepta novq accipit incremty. Discrimen harq gralr essale non ē: nq eadē entive gra, q 1ᵃ ē mo, potuit in aliis circustiis ee 2ᵃ. Unde accale hendy ē eiusmi discrimen, et refundy in extras circustāas, in qq ɔfert gra p Sacramty; si n. gra, q ɔfert mo, p Sacramte pnitus invenit aliq grq in recip. 2ᵃ ē; si ā n invenit, ē 1ᵃ: qp inveniat v. aut n inveniat aliq grq circustiq si oiō extre grq collatq, aut ɔferendq.

Suppendy ē 2. ex Sacram. tis aliā dici vivorq,

mortuorum alia. Illa sunt, quae per se 1°. et primario instituta sunt ad con-
ferendam primam gratiam, seu transferendum hominem à statu peccatoris, et mortui Deo
per peccatum lethale ad statum iusti, et viventis Deo per gratiam sanctificantem.
Cuiusmodi sunt Sacramenta Baptismi et Poenitentiae. Sacramenta vivorum ea sunt, quae
per se, et 1°. et primario instituta sunt ad augendam gratiam subiecti eorum receptivi:
quae supponunt in eo gratiam, per quam spiritualiter, et supernaturaliter vi-
vat. Talia sunt caetera quinque Sacramenta Legis gratiae.

121 Per Sacramentum Baptismi conferri parvulis primam gratiam
certum est; ut fides docet, parvulos per Baptismum iustificari; adultis
vero conferri primam gratiam per Baptismum, et Poenitentiam negant Palud. in 4. dist.
4. q. 2. art. 2. et Petrus de Soto in Institutione Sacerdotis lect.
4. de Baptismo. Ratio apud illos est, quia in eiusmodi hominibus praerequiritur
contritio perfecta de peccatis, per quam iam est expulsum peccatum, et collata
prima gratia. Oppositum tamen ut verius, et certius tenendum est cum religiosis
Theologis; nam cum haec duo Sacramenta instituta sint per se 1°. et prima-
rio ad delendum peccatum, quod de Lege communi non expellitur, nisi per gratiam,
necessarium est quod habeant per se vim conferendi primam gratiam, et faciendi de
attrito contritum. Videantur P. SUAREZ d. 1. sec. 2. Vazq.
3. p. tom. 2. d. 158. et passim alii.

122 Supponendum est 3°. ex Sacramentis mortuorum Baptismum
in re susceptum esse necessarium parvulis necessitate medii ad salutem consequendam;
adultis vero necessarium esse in re, vel in voto. Praeterea Sacramentum Poenitentiae
necessarium est necessitate medii hominibus baptizatis, qui lethales culpas incurrere-
re. Medium autem necessarium ad salutem illud est sine quo non potest omnino obtineri
salus, quamvis per ignorantiam invincibilem eius omittatur. Unde non prodest impotentia,
vel ignorantia, ut suppleat defectum eius, quod necessitate medii necessarium est ad co-

endam

endq salutq. Aliis supplis

Sect. 1.

Recensitis sijs nra pponr, et pbatur.

123 Affue sug. 2a. natiug pz tenet Villalob. loquens ulx de oibus Sacram.tis vivony. Fr. ttt. 4. dif. 7. Idq spalr de Euch.a nant Bonav. in 4. dist. 12. art. 2. Vazq. 3. p. tom. 3. d. 205. c. 4. et 5. citans p se Gabr. et Alanz. Affurg pz sequunt coltr reliq DD, d n eodz mo loqi; ng spalr de Sacram.to Euch. loquunt D. Th. 3. p. q. 79. art. 4. et q. 80. art. 4. ad 5. Bellarm. lib. 4. de Euch.a c. 19, et alij plimi, quos citat, et seqr nex, Suarez 3. p. t. 3. d. 63. sec. 1. 2c. 3. – De oibus Sacram.tis vivony loquunt Henriq. l. 1. c. 12. n. 2. D.or Eximius et tom. 3. d. 7. sec. 2. CastroPal. tom. 3. ttt. 18. d. 1. pun. 7. Hon. q. 62. art. 1. dub. 2. Reginal. in Praxi l. 26. n. 45. et alij ples.

124 In re psenti gmvis de pbabilite affirvg rr dubitare n poz attenta authorite tam graviq DDy illq tenentiq, oppty tn natiug amplector cy AA citatis, cy go nra sel. sit: Sacram.ty Euch. (idq pariformr dico de reqs Sacram.tis vivonj) 2ferre negt et p accens 1y grq. Pr sel: Sacramy Pqnit. e miy simplr nariy in lege Xri ad delendy peccy lethale aule post Bap.mu omissy: go nec p accens post Sacramy Euch. delere cuimi peccy, et grq ty 2ferre. Ans 2stat ex 3. suppto, et cor accept ore oiy theory, et Cy. Coar. pr: qa si ex acce poet Euch.a 2ferre 1y grq, 2gere inhay poet, qd aliqs in lethale aule incurraq 2sequeret salutq s Sacram.to Pqnit.; d hoc admitti negt, cy Sacramy Pqnit. ex suppe pecci aulis moalis sit miy simplr nariy ad salutq: go nec p accens post

Sacram^ty Euch^x conferre 1^m grã.

125 Instaurat aliq̃ eundẽ ro. Si poẽt Euch^ra grã 1^m conferre, Sacram^ty Pœnit^x n̄ eẽt mĩy simplr̃ nãriũ ad salutẽ ex suppe pecci autis; d hoc ẽ diĩ negt: go nec 1^m. Coa bona ẽ; mir cstat ex dictis; et mãr falẽ pr; qa n̄ ẽ mĩy simplr̃ nãriũ ad salutem id, s^e quo poẽ salus indy obtineri; d si Euch^a. conferret indy 1^m grã hoĩ peccori, toties iste cseqũeret, aut poet cseq salutẽ s^e Sacram. Pœnit^x: go hoc n̄ eet mĩy simplr̃ nãriũ ad salutẽ, si poet Euch^ra 1^m grã conferre.

126 Discursus legitimus ẽ, coa bẽ infert. Mar ã potius suppa ẽ, qm pbanda; qa mĩy ad salutẽ nãriũ ẽ illud, s^e quo n̄ pot oĩo obtineri salus: go illud, s^e quo pot indy obtineri, n̄ ẽ mĩy ad illũ nãriũ. Mir v^l. innalis ẽ; qa in eo cu nullo mo interveniret Sacram^ty Pœnit^x; nã supponr hoc n̄ suscipi in re, nec in voto, cũ n̄ pcedat ctrio, aut amor Dei sup oĩa, cui cseqr ĩusfao ante susceptũ Euch^x: go.

127 Ipr: Euch^a conferre negt 1^m grã remi pecciy originale: go nec remi pecciy aule. Ant supponr, et admittit ab Adversariis: coa v^l. ã parite baẽ, et nilõius roborat: qa n̄ aliã de caã negt Euch^a cferre 1^m grã remi pecciy Originale, ni qa eundẽ pecciy auferri negt. aliq̃, qm p mĩy nãriũ ad illud tollendũ, et ad hunc finẽ institutũ; Sacram^ty S. Bapmi in re, l in voto susceptũ; s eẽ ad tollendũ pecciy aule ẽ mĩy nãriũ Sacram^ty Pœnit^x in re, l in voto susceptũ, et ad hunc finẽ institutũ: go s^e hoc negt deleri pecciy

aule

aute, et ideo auferri nunquam pot. p Sacramentum Eucharistiae.

128 Confirmatur: defectus Poenitentiae, seu doloris supernalis de peccato commisso, suppleri nequit nec p errorem, nec p ignorantiam etiam invincibilem, nec p quod aliud in ordine ad delendum eiusmodi peccatum: ergo nec defectus Sacramenti Poenitentiae suppleri pot p eiusmodi errorem, aut ignorantiam, aut quodpiam aliud in ordine ad eiusdem finem. Ans ita verum e, ut ipsi Adversarii requirant tanquam ponendum, et necessariam dispositionem ad recipiendum gratiam p Eucharistiae eiusmodi poenitentiam, seu attritionem supernalem de peccato commisso. Consequentia vero, quia Christus p Sacramentum, quod instituit non sustulit necessitatem doloris ad impetrandam veniam peccatorum; atque adeo ut in Lege Scripta, ita in Lege Gratiae necessarius e necessitate medii eiusmodi dolor. Probatur plurima idem ans; quia aliquod praecedere potest peccatori eiusmodi ignorantia, aut error. Contra vero probatur: quia tam necessaria e poenitentia, seu dolor supernalis de peccatis ad haec delenda, quam Sacramentum Poenitentiae: ergo.

Sect. 2.

Respondetur obiectionibus.

129 Obijcies I: Sacramenta novae Legis conferunt gratiam non ponentibus obicem ad illam; sed qui attritus de suo peccato, et putans se in gratia accedit bona fide ad communionem, seu Eucharistiam non ponit obicem ad gratiam: ergo ei confert gratiam eiusmodi Sacramentum. et quidem primam gratiam, cum non supponant aliam in sic accedente ad Sacramentum. Vivorum. Confirmatur be infert. Alia vero admitti debet, cum effectus Sacramentorum ex opere operato sit gratia de se remissiva peccati: ergo.

130 Resp. eludi gratia dist. maiorem: non ponentibus, et auferentibus obicem, quem supponunt adesse, concedo maiorem, praecise non ponentibus

obicem, non maxe. Imo sufficienter ponit obicem, q ñ tollit antiquum.
Similiter disp. da. e mix, et n. dc con; itaq lt n peccet q putat, bene
dispositus accedere ad Bapt, aut Euch, (qa sua ba. fides eu salvat
a novo pecco) nihilominus grã ñ sequet, qa ad eã cavendã ñ stit' xev.º
eo mõ, qd naxii e ad illu finem; hoc eventus hēt inesse in Bapmo, nam
lt hic bona fide obstat, ea tn ñ poterit Vt rexat grã ab aliis Sacris.

In eo qo ex dicendis Sacra mere impedita quo-
ad effm grã, seu mere informia donec recedat obex p aliquod mu-
nadio tocendu. Vt qo huius et seq. argti soluo magis pateat, sci-
endum e, obicem Sacri supponi ee ablatum, Vt Sacrum cet suum effm, qua-
re Sacri obex ñ e tollendus p ipsum Sacrum, s p aliud praecedens;
admodum quo qltes stia agenti nali, et effui ab ipso pstando rsup-
punt ablatas p alias qltes l. qrias intromissas passo, et ei agenti fa-
miliares. Huius obexvois ro invenit in disposicõe spiali, qm ex
placito D. o rexegit unguem Sacramentis ad suum effm pstandum; qualia
etn regreret hec disposio si obex Sacramentarib ipso inmate tollendus.

Hinc colligendum e, obicem Sacrorum ñ ee eundem ru-
oiu, et ideo stare poe ñ ee obicem ru Bapmi, et pnitis id, qd e Eu-
cas: qo ut dignoscat hanc regg trado: id e obex Sacri qd obstat
significari, et efficiti Sacri, unde pecci ñ deletus ñ e obex ru Bapmi
et pnitis, s pecci ñ retractatum; quare obex tollendus e, cum hec Sa-
cra causent suum effm, est ñ retractio, seu affus eius habitualis ad
peccum, qd sufficienter tollit p attrios supnalis dispones ad ~~eiurmi~~ ad
eiurmi Sacra. Unde hic pecci, aut peccois, q adhuc be spati-
tur cum ea attrite ñ e obex ru horum Sacrorum, cum p se, et inmate suf-
ferant, et cent deletis pecci.

Secus

Secus dicendum est de Eucharistia, in cuius est obex peccatum non deletum, seu peccatum lethale, et retractatum per attritionem; cuius ratio est, quia eiusmodi peccatum servat emortuum subiectum, et ideo obstat significationi, et efficientiae Eucharistiae, quae significat, et causat nutritionem spiritualem supponentis naturam vitalem. Unde cum tollendum sit naturâ iste obex, et non per Eucharistiam, et aliunde attritio procedens non sufficiat illum tollere, tollendus est per Poenitentiam. Hic insistendo solutioni datae, cum obice ad Eucharistiam accedit, qui cum peccato accedit, quamvis alium novum obicem non ponat.

Obiicies V. Sacra, quae per se libere et principaliter instituta sunt ad conferendam gratiam, si reperiant subiectum rite dispositum, conferunt eam, dum non obstat aliquid ex parte subiecti: ergo Sacra, quae per se libere et principaliter instituta sunt ad augendam gratiam, si in subiecto non inveniunt, conferent eam, dum nihil obstat suscipienti. Confirmatur: omnia Sacra gratiam ex sua institutione significant, et conferre possunt, et conferunt non ponentibus obicem, ut constat ex Trid. sess. 6. Can. 7. et 6. et gratia non desunt causalitate ... ut supponimus: ergo.

Solvent omnia haec cedere, nisi ... et indispensabile ... de lege ordinaria Dei inveniatur necessitas Sacri Poenitentiae ad delendum peccatum lethale actuale. Dent ergo ... quod Sacrum Poenitentiae non sit institutum a Christo Domino tanquam medium ad delendum peccatum actuale, aut supponant, quod ex ratione medii sit omnino necessarium, et quod per accidens, seu non omnino necessarium sit, et manus tradant. Dum nobis iste solvit; respondeo 2. ans, et consequentia; quia nihil obstat nos; cum ex parte subiecti detur obex peccati actualis non tollendus nisi per medium ad id institutum a Christo Domino.

Ad confirmationem, et 1. partem assumpti ratio, quod et adversarii admittunt Sacra informia, seu quod de facto non conferant gratiam, quam significant ratione obicis intervenientis; ita et nos admittimus Eucharistiam conferendam

aut Euch. informe cum in quo procedimus hoc obiectio non allati. Ad 2
prob. assumpti reo, quod lt gratia 1a non dignat eum a 2a; non conferet ni modo, aut
modo, quo Christus voluit; cum hoc dependeat a sola voluntate Christi instituentis Sa-
cra, et voluit quod in circumstantijs privationis gratiae per peccatum ante, hoc debeat
per Poenitentiam in re, vel in voto ordinarie loquendo effici, quae cuiusmodi institu-
gratia; quod 1a sit, alligatus est Poenitentiae in ijs circumstantijs, et non est effectus cois alijs Sa-
cramentis. Unde constat ad cum in conclusione illatum.

Obiectio 3: Sacra vivorum multoties vocant a Patribus
peccatorum remedia; sed quod remedium est ingerit sanitatem impeditum: ergo. Resp. 1o dato
maiore, et minore loquendo de remedio efficaci, et sanativo, secus de inefficaci
quoad morbum lethale, vel praeservativo ad summum. Patres itaque cooponendo 11,
vel de peccatis venialibus, quae medentur Sacra vivorum, vel de praeservatione morta-
lium, ad quam deserviunt, denique de expulsione imbecillitatis, aut aliorum
defectuum. Unde delere peccatum mortale, aut restituere aliquid praestitum
vitae non est effectus ex opere operato adscribendus Sacris vivorum, cum nec ex
Scriptura aut traditione, nec ex eorum institutione colligatur.

Obiectio 4. Sacrum Euch. continet ipsum Christum, qui est fons
vitae: ergo efficaciam habet ad vitam spiritualem conferendam, saltem quando homo non est sibi in-
dispositus, et bona fide ad eum accedit. Neo; conferre quidem hoc a xgty pru-
dentem dictum ... per opera sua, non a efficax fuerit. Dato ans, et no cons lo-
quendo de lege ordinaria; quia lt in se Deo sit efficacia ad illum ef-
fectum; noluit tamen se ipsum grati est in hoc Sacro applicari nisi ad effectus
institutioni eius consentaneos, unde se in illo applicat ad vitam spiritualem nu-
triendam, ad quod est institutum.

Obiectio Ult. non adeo stricta est necessitas Sacri Baptismi
per omnibus hominibus, quemvis necessitas medij, et finis sit, ut non possint salvari ples
e

1.e Bap.mo tq in re, qm in voto suscepto: ao qmvis nec.tas Sacri
Gentilis ad delenda pecca, sit nec.tas mij, aut finis, potuit nilo-
minus iustifari aliqi. s eo tq in re, qm in voto suscepto. Con apte satis
urget, et ans suadet, tq in infantib, morientib, ab Herode occi-
sis, quos oes ut vè Martyres constanti tradioe veneratur Eccla, cy singles
ex eis iustifati n eent ante mortis illij, et Martyriij: l qa lt filij He-
breorij eent iidij erant circuycisi; l qa, ut valde verisile e filij eent
Gentilium apud Iudeos degentium, et qt nec circuycisi, nec circuycendi erant.
tq et in parvulis Christorij filijs, q ante Bap.my fluminis tq extra, q
intra uteru Matris suorij interfecti s in odiij Christi, qq oib, mar-
tyrij, seu Bap.mu sanguinis instar Sacri ffuit ad iustifaoe: qo s eo etc.
Nec valet dicere: innocentib, et incircuycisis q-
fuisse martyrij ad iustifaoe loco Bap.mi; qa huiq nec.tas n incepexat,
nec incepit uiq ad summaoe Redempt.onis et mortis Christi: n inqm
valet; qa lt p illis parvulis valeret hec ress. nil tn p filijs
Christorij in odiij Christi occisis. Imo nec p innocentib, valet oio
ress; qa adhuc p illo tpore durabat nec.tas circuycisis, q nec.te
mij naria erat in re quemis Iudeorij; et tn p illa supplevit Bap.mo
sanguinis, seu Martyrij: qo n e q nesitz mij; ut tunc eet naria cir;
et qa oib, parvulis e mo narius in re Bap.mo, ut ples nilo-
minus s eo suscepto iustifaoe, et salute erant.
Melius ret, q martyrij n ee Sacrij, et parvulis
nilominus instar Sacri pdee ad iustifaoe ex privilegio Dei ab initio
Eccle, eo. Dixi parvulis, qa verosilius cy S. Tarq. iudico mar-
tyo adultorij n adee hoc privilegiij; d hos voltaria dispo.dne stuois
attr, aut pfecte charitis dispoi debere ad martyij; atq adeo illis

n. potestatem ad suos iustificatos, & ad gratiæ augmentum: quia per, aut contritionis, aut perfecti Dei dilectionis impedientium obice permittit manent iustificati. Dixi instar Sacri, seu Baptismi aquæ, quia tunc imitatur generatim delendi Originale contra dispositionem ex parte parvulorum.

Quod ut ita sit, non potest martyrium esse Sacramentum; quamvis conveniat cum Sacris in eo quod est signum sacrum: et potentia quia significatio efficax gratiæ non est alligata ad tyrannum inferentis martyrium, ut alligata est in Sacris (saltem quæ consistunt in usu) ad Ministrum conferentem illa; nam ut hoc ad a Ministro ut privata persona aliquando detur parari potest; ab eodem tamen, ut gerente personam Christi, per intentionem faciendi, quod ille instituit; ubi āri nunquam potest. Efficacia quoque cum dicitur gratiæ in martyrio alligata est passioni martyrum semper laudabili non ad tyrannum, aut satellites peccatores, et turpi. Unde ut martyrio conveniat, quod ad præsentiam eius conferat gratiam iustificans, et hoc est conveniat Sacris, de his tamen dicitur ex opere operato, de martyrio autem quasi ex opere operato.

Alii in plenioris rei permissis, dico, parvulis quoque tempore naturæ fuisse in re martyrium, aut Sacri suscepti destinati ad eum tanquam medium ad delendum originale: unde ut omittam, circumcisionem fuisse verum Sacrum, et naturæ in re puerorum in antiqua lege, qualis modo est naturæ in re oblatio parvulis Baptismi aquæ; nec tamen in Statu, quin in statu lege destructa fuit vel assignandum parvulis martyrium, vel Sacrum in re, vel dispensandum in nec medium in gratia martyrii expressius imitantis mortem Christi, ob cuius odium subit: ex hac autem doctrina minime inferatur similiter adstruendum esse necessitatem permittit pro adultis peccatoribus, cum ad hoc non sit fundamentum inexpugnabile, quale desumitur ex constanti traditione Ecclesiæ pro sufficientia martyrii ad iustificationem parvulorum.

Sed.

Sect. 3

Ulterius pr. nra concl. et a contrarijs vindicat.

Satis lt probata sit concl. nra; ulterius nihilominus eam, et efficaci argto probanda ē, simulq enodanda quaeq ab adversarijs excogitata fuerint contr. Prob. itaq concl. Si Euch.a vg conferret ltg grãm vi oris attrito de peccato, cuius oblit. ē, et bona fide ad eã accedenti, illã conferret ex opere operato: go illã p se, et ñ p accens conferret: ans supp. ē; aliq ñ Euch.a ... aliud ab ea distinct. caret ltg grãm, et consequ. ipse, nec p accens eet effus illius, ct id, qd adversarij intendunt. Prob. itaq cons; qa Sacra, qd ex ope operato confert aliquẽ effectũ, illũ p se confert; ct Euch.a in eo cu conferret ltg grãm ex ope operato: go illã p se conferret, et ñ p accens. Oia constant conq maior; pbo illã; qa qd Sacra ex ope operato conferat aliquẽ effectũ ē qd illũ conferat ex vi sue institutionis, si n. institut. ñ eet ad illũ conferend., minime illũ conferet, cu de se ñ habeat virtute ad illũ conferendũ; ct effectũ, quẽ confert Sacrũ ex vi sue institutionis p se confert, et ñ p accens: go.

Resp: Neg. maior, negat qd Euch.a in eu dicto conferat lt.a grãm ex ope operato, et illã conferat p accens: go nunqm pot illã conferre. Cons. bona; qa si in aliquo eu id sequeret maxe in isto, quẽ proposuimq; in eo ct sequi ñ poẽ, et consequ. in nullo suadet ng proba ... ante. Prob. itaq illud; qa stare ñ pot, qd Euch.a in casu predicto conferat ltg grãm ex ope operato, et illã conferat prim. aut sc.a intentios Christi instituentis Euch.: implicat qd hec in ullo eu conferat ex ope operato effectũ, q sit prim. aut sc.a intentios eius, q p ... idq ē atq intentio Christi illã instituentis; ct aliqd horũ necessarij exat, si Euch.a in cu predicto conferret p accens ltg grãm; quoniã n. illorũ necessarij ē ad ... eiusm-

q effus p accens: go.

Rebis V. Sacra Vivory ex roe specifica sue instituo-
is pstare io Cq gxg, cysty ex roe gxica here pferre lq; qa oia Sa-
cra novæ Legis sub roe gxica taliy hent cq candi lq gxg. D
lt hoc d. Jeet, nobis potius, qm adversis favet; qa iq qdlet ex roe gxi-
ca sue instituois beret pferre lq gxg, et coex n p accens, d simplr,
et p se: ad my quo simplr, et p se coit boi ee sensivy, lt hoc
coviat ei ex roe gxica alis. D nihilois ret. data fallia vr. lgni
P. Suarez sy omnes Patrono; qa nullo eo cap. pstat fecisse
Chry duas illas instituoes, aut innuisse aliqd. go de roe Sacri
novæ Legis sit pferre gxg; quare stando dictis, l Sacra vivory
cant p se lq gxg, q l nullo mo illq cant.

Rebis D. Sacra Vivory, cq Euch. here p ex sua
specifica instituoe pferre lq gxg; et tn n here p se, d p accens,
qmis Dt pferre lq gxg in aliquo cu sit ph inthos influentia-
eo qd Chru D. intendens io qd augeat Euchia gxg, nequeat illi
coicare hanc vhuty, qn obid ptet vhuty suffientq ad candq lq gxg
in aliquo cu, et hinc e qd Euch p accens, et qsi ph inthos hau-
riret eiusmi vhuty. Explat hoc monstri generatoe; hc n. p ac-
cens fit; qa fit ph inthos ny, et ideo ita fit, qa lt na coicans
cq vhuty ad pducdos suos effus, eoxy io pducq intendat, n tn pot
eq vhuty coicare, qn illis aliqd. ocurrant, et misceant, coicentq
vhuty ad generatoq monstri.

D 3a; qa eo eo qd Euch. ex Chri instituoe sit nutriva
gxg n det here vhuty ad candq lq gxg in aliquo cu: go dare
pot in Euch a V a vhus s 2a. Coa bae. Ex ans; qa eo eo, qd Euch a

eo

ex Chri institue sit nutiva grae n̄ det habere ptutem ad operandum sub quacumque dispo[n]e subiecti; potuit n. exigere Illum grae ad operandum et nihil operari, nec per se operari, desiciente hac dispone: quod est in eadem Eucha; haec n. ptutem habet ad operandum in subiecto, quod habeat characterem Baptismalem quam habeat ptutem ad operandum in subiecto eum n̄ habente: quod ex eo quod Eucha sit nutiva, seu habeat ptutem ad augmentum grae n̄ sequitur habere ptutem ad caudum primam: et si illam habet n̄ per accens, sed per se illam habet.

Replicabis: prima gra, et augmentum eius, si entitative sumderet, sunt effectus eiusdem rationis, et ideo id, quod habet ptutem ad caudum augmentum grae, habebit etiam ad caudam primam grae.

D. 3, qa ut dixi; licet hi effectus sint quoad entitatem eiusdem rationis, potest stare in causa ptutes ad unum, et n̄ ad aliud; quod insuper roborat; qa maior ptus requiritur ad caudam primam gram, et tollendum peccatum, quam ad caudum augmentum grae: quod licet prima gra, et augmentum eius sint quoad entitatem effectus eiusdem rationis, poterit inveniri in Eucharistia ptus ad caudum augmentum grae, n̄ ad primam. Confirmatur; ans suadet; qa licet homo iustus potest mereri de condigno augmentum grae alicui, n̄ tamen potest primam gram, et tamen est eiusdem rationis ... quod maioris requiritur ad unum, quam ad aliud.

Replicabis: ideo Eucharistia caret per accens prima grae, n̄ qa n̄ competit illa ex institutione Christi, aut qa sit effectus consecutus ad causalitatem alterius, quam ipsa intendebat, quemadmodum per inventionem thesauri est effectus consecutus ad fodiendum terram, quam intendebat; sed dicitur per accens carere prima grae ab Eucharistia, qa est gratia, aut ... exigit, et praemium ipsius Sacramenti, quod hoc ex praecepto exigit n̄ sumere absque praevia confessione. Sed si absque illa sumitur effectus grae, quae tunc erit, caret per accens, qa caret ... exigentia Sacramenti, licet n̄ sit ... ex institutione, et institutione.

D. ꝯ; qa si tris n e ludendy, implatoriy e, qd l. accet p accens ab Euch, si eat ꝯ intros, et intros eius. ... ng ꝯ cos accepts ea p accens ea appellat, cu in ipsamet opa-
oe effus p accens n intendit illy, d aliy, quq nly assegr, et ducit
aliy n intenty, eiuus pduc ꝯsegr naxio ex alterius pduoe. Et
hoc in exeplo agricole allato in ipsa rep, nq eat inventio the-
sauri e effus p accens ru fossoris, quus agricola fodiens terrq
intendit sd eius cultura, et nilouus cu eius intent hec nani
g ꝯnexos inventio thesauri p ys cirquths; hec n. si tota intos
agricole n subterfugeret, n eet eua pobius inventio thesauri, qm ter-
re cultura foret tune effs p accens: d in eu, quo pcedim, Eu-
ch pducent lz rey, et assequerent effs ab ipsa intenty: qo.

Forte dices: pduo lz qa in eo eu n fierer ꝯ.
c. Euchs intuos, d ꝯ, et ideo p accens. D. ꝯ: qa dict hany
intenty l n e admitt. ꝯ supius dicta, l et admittat, n intur-
git ros nrq: l. qa qd ho sit reivlis ex ꝯ eius ꝯstuoe n impedit
qd sit p se reivlis: qo at Euch ett. V. qa si testator sic pupi-
at heredi: exige a debitoribz q mihi debent, icit. labat
annus, et aliqs n solverit, remitte illi debity: hic, inqm, n so
eatt cap ꝯ solutois debiti facte intra anny, ꝯ eius intuos
d remis facte post anny ꝯ intuoz, hoc a nemie e ..: qo
qd effus fiat ꝯ intuos ett.

Redeamus igr ad illa exigs Euchs, ad qm dlt. re-
currunt adversy. Et pduo lz qa facta ꝯ intuy Euchs, a eius ...
exias, evadat p accens. Sic itery insurgo ꝯ rey dicta. Qd
pduo lz qa fiat tunc ꝯ exigy Euchs, seu ꝯ exiga, qua Euch.

adimpleri [illegible] ut fit per accidens: ergo non fit per accidens et per se, si ex eius institutione fit, aut nullo modo fit. Consequentia est, ex utraque constat. Et antecedens: quia ad [illegible] gratiae in hoc ut ea per contritionem, immemor sui peccati non commissi confessione, et accedit ad Eucharistiam, fiat contra huius exigentiam, seu contra obligationem, qua ex praecepto exigit committi tunc confessioni Sacramentali non sufficit. Et fiat per accidens et per se fit contra adversio, et ex omni: ergo quod prius [illegible] cum fiat contra exigentiam Eucharistiae non sufficit. Et fiat per accidens et per se fit.

Praeterea ipse urgent [illegible] nobis [illegible], et instaurari [illegible] in eum, qui lapsus in duo peccata immemor [illegible] alterius, et instat, huic non si accedat ad Eucharistiam dabit illa augmentum gratiae: rogo nunc, dat illud per se, an per accidens, si [illegible] Tenuo [illegible], et ipremus intentum, siquidem exigentiam, et praeceptum, quo praexigit ab [illegible] confessio omnium mortalium, et nihilominus dat per se augmentum gratiae [illegible] est contra omnes, et contra institutionem huius [illegible] quod per se institutum est ad augmentum gratiae.

Ulterius, quia sequeretur etiam remissionem peccatorum tribuenda esse [illegible] per accidens, et non per se, quod cum sit absurdum dicendum est falsum probatum, siquidem ista remissio venit contra [illegible] exigentiam, quae ex sua institutione exigit, et obligat omnes ad non peccandum [illegible] velit, si peccent, et [illegible] de peccatis illa remittere, si ergo in hoc, et [illegible], ex [illegible] effectu quod ponatur contra exigentiam ponit nihilominus per se, licet ponatur non ex [illegible] ex [illegible] institutione, cur non dicendum est idem de Eucharistia: ergo si hoc non est dicendum, non est per Eucharistiam [illegible] per accidens [illegible] gratiam, et [illegible] hunc etiam ex institutione, et institutione [illegible] ipsius.

Ut [illegible] ultra [illegible] opposita sequeretur [illegible], quos [illegible] met satis in extrema [illegible] quia hoc [illegible] actione potest dare.

ta grã; et tn iste effus n̄ pstat p se ad vnct. qa hec cũ altra
e instituta p se ad tollendas reliquias pecci iã remissi; d n̄
alia roe, nĩ qa pstas ad signũ ex 2ª inthoe, et ex grã, quã
ex pcepto seni fide s pmittere stũ grã ad recup hoc sacrũ.
ao simila dicit de Eucht. et alijs Sacris vivorũ carẽ p accens ta
grã. Dico tn ex dictis, qd si remittere peccũ, et daret grã
eet effus exmẽ vnct. iuncnexus cũ ablaoe reliqarũ pcti,
qm p se, et pmo intendit, n̄ foret tn effus p accens illius, s ex
eius inthoe est 2ª pstaret. Unde ssa mani, n̄ e min, et coa.

Dico 2. qd licet pale sit exmẽ (vnct) cũ altriõe
pferre aliqd ta grã, qa p hoc Sacro dat pferre maiũ bn
dy, qm p alia vivorũ pualius tn metsi e illa nungm pferat,
ut li in Trid. ses. 14. cap. 2. dicat de hac vnct, qd delicta,
siqua sint adhuc expianda, ac pecci reliqas abstergit: noe deli-
ctorũ n̄ ss illic pecca mortalia, qa suffiens pvnũ e p tpe
re vite, et sanitis in Sacro pmit, d delicta vialia, qa fre-
quentius incurrit, et pon remissis mortalib dicere pti
mere adhuc dicerõ expianda p exmẽ vnct sũ cũ reliqs ali-
orũ peccorũ, qles ss pclivitas in maly, reatg poene tporalis, cor-
pis gravitudo, et sic de alijs.

Cuius ro e, qa p hoc Sacrũ, ut pstat ex
pxa eius via, q vnct e (qua gds n̄ vnguint morbid, d possi-
dentes vero pgrstantes) ita intendit integra sanitas spua-
lis eorũ, ut si vita recesserit, nil retardet eorũ ingressũ in
Celũ; cũ a delicta vialia illũ ingressũ retardent, et animi
tis molestijs, Demonis insultijs, tg fas remitti point, solent

Pijs-

gƺimus Deus hoc remis gradere nobis in art. mortis ad expedit ei remedio; et absolvemus nostra vita. Videat. Nº Vasq. Tom. 4. in 3. p. q. 87. art. 3. dub. 3.

Tandem advertendum q. iterum observandum est ... hoc est cura, quia petunt, et frequentant semper adversus altius desperatio; et hoc deleant peccata a ... tanto extollunt, ut habeant efficacia ad ... gratia, quæ alioquin deprimunt, ut ... ei ... indigens ad ... nil aliud contra adversos, nisi ... qua dolore maximo ad dicendum peccatum: quod ... dicendum est; quia ... nequeunt delere peccata ... a ... et ... ex ... ser. 14. c. 2. ... hoc Sacramentum Pœnitentiæ post Baptismum ad salutem necessarium ... regenerationis, sicut Baptismus.

§. 3.

An Sacra novæ legis moralia, vel etiam physice cent gratiam?

Nullus Catholicus negat Sacramenta moraliter causare gratiam, quia Sacramenta movent Deum ad volendum operari et producere gratiam, vel ... vel ... quod ita movet moraliter causas exercet gratiam illam: quod ... maxime est; quia ... vasa ... merita Christi, quæ promisit Deus collaturum gratiam; ... Christi, quæ ... suos ministros ... Deo sua merita, ut obtineant gratiam hominibus, et hoc est modo ... ad modum Dei, ut producat gratiam: quod ... quo ex ... movent Sacramenta ad gratiam producendam.

Unde difficultas ... in adstruenda, vel non causalitate physica in Sacramentis quæ efficiunt gratiam, atque adeo ... a Sacramenta ... causa moralis, vel physica instrumentalis gratiæ, ... moralis? Ad quod

diruendus omittebatur, aut admitteretur in omne rexe Sacra pro pro-
prietate, qua possint elevari ad physice instrumentalitatem, adeo ut, neque si
hoc non omittat, aut admittat, nullus ejus relinquat locus, qui de facto
est, et non de possibili. Alii permissis supra radat.

Secundo asserit Sacra non solum moralem, sed etiam physicam in-
stituti instrumentalem causalitatem in gratiam. Sic pro hac stat P. Suarez Tom. 3. d. 9.
sec. 2. Valent. q. 3. pun. 4. Bellarm. lib. 2. c. 11. Albertin. Joan-
ne. et Alex. de Sacris d. 4. s. 2. et alii Thomistae, qui ita adhaerent
huic sententiae ut non gratiam immaturatam, sed aliud illis praecedens producant Sacris de-
fendant, quo a vere hoc asserant, stat videbimus. Contra defen-
dit, Sacra moralis solum instrumentalem causalitatem in gratiam. Ita P. Vasq. d. 132.
Coninck. q. 62. a. 4. Reg. Salas N. Q. 44. d. 1. n. 15. Card. Lugo
de Sacr. d. 4. s. 4. et alii, quos adducunt, et ex nostris sequi P. Comp. d. 64. s. 1.

Ex his iis Sententia rejiciendus venit sententia Thomistarum po-
sit non denant Sacris immaterialis instrumentis physice in gratia, eo quod ista produ-
cat per creationem, quam quis attingere physice nequit creata virtus. Referunt
se enim D. Tho. 1. p. q. 110. ar. 1. ad 3; et iterum 3. p. ad Corpus.
Creatio in Christo et ad Salat. 1. et Vinio nova creata. Sed nullius
functio hujus creationis subjectum est, quia creata non creat, sed educit ex potentia
subjecti; ergo ex hoc non est ratio Sacris immaterialis, et physicum instrumentum in
gratiam. Ea est, et ante patet, quia gratia non est prima per se subsistens, quae
proprie petat creari, sed potius requirat ad sui suppositum subjectum; prae-
terea accidentia formarum supernaturalium, et virtus Dei, luminis gloriae,
quae ex potentia subjecti educuntur, et virtutes supernaturales sunt quales gratia:
demum ex Trid. s. 6. c. 7. et Can. 11. ubi docens, quia gratia in anima et
ei inhaerere sancte doceat eductis quae cum creatur et augeri videtur.

V. ga int.[us] D. Th. si aliq[uan]do inclinavit in eq opinionem
tacite illq retractavit postea, ut ait P. Vazq. loco cit. imo nun-
quam fuisse p ea ex textibus apud Compt. s. T. d. cit. vig q. 6. a. 1.
ad 4. ait S. Doc. Sacra ee in roe signi, nec importare cali-
tis, qm importat Medicina; qa ista se het, ut ca effiva sanitis:
et addit S. Dres a qua denoat Sacry n sigfat p my eg efficien-
tis, d magis p my eg finalis et exalis, et ideo n oportet, ut
Sacry semp importet calitq. Ecce calitas physica denat lucis
a D. Tho. sic eg q. 62. ar. 1. crexe sic ait: ideo dicendy m-
u ec Sacra novo eoi p aliquy my caxe gx: go in D.
Th. cant p aliquy my, et n p physica calitq: or p moralq.
Ad aucas authoritates D. Th. plane satisfit, si
dicat, nos p grq creari, et effici nova creq, quia gra in 1. ius-
tare fit nobis ex nihilo in oexe moxis eo qd nobis det isq
nulli precedentib meritis; cy quo in stat ve, qd in aexe physico n fi-
at in nobis ex nihilo subti, d qd ex illo educat. D. xelias idq
supxaany, qa n mia e distas in eo qd Sacra physice imate cent
in nobis xaliqm dispos, et qd supnalq qm in eo qd physice im-
mate producant in nobis ipsa grq: go p la stylq producere potexunt
physice et imate: quamqd illa qlias, et dispos. imate producta
Sacris e crea, et nihilomi producit grq p creaoj: go.
Reperat, qa hec qlitas mia, qua requiritur a Thms,
ad Sacra cen physice gra, l e charactex, qui imprimunt, l e
ornatus, qui faceret habet aie ad grq recip. S. 1. o effictq e;
qa oia Sacra conferunt grq, et n oia imprimunt charactex: ulterius
adeo iste nequit ee ulma disp ad grq, d se hebit seomd. cy illa

et multitudi[illegible], et e[illegible] [illegible] et effectiu est, qui se tali ordinatione dat, et ducit in nobis gratiam extra Sacramentum: ergo et in illo ducit, et producet in nobis gratiam Sacramentalem.

Sed vias nostras moderantur alii Theologi negiones dolorum dicentes, gratiam produci physice a solo Deo, Sacramenta vero ad eam gratiam produci physice a Sacramentis: et hoc sufficere, ut dicantur producere gratiam ad modum quo in generatione hominis solum productio animae facta a parentibus sufficit, ut hi dicantur producere filium. Dices: quis non videat explicationem illam a differentes illud. Siquidem sola productio animae nunquam sufficit, ut anima a solo Deo producta dicatur materialis aut immaterialis producta ab homine: unde refellenda est haec doctrina; quia ut Sacramenta producunt. Viros quoque cum anima componere corpus gratiam, et virtutis, non tamen gratiam et virtutis, in locutiones et verum, et frequentes in Theologis, in quibus dicitur Sacramenta causare, conferre et continere gratiam: etc.

Sect. 4.

Utrum, et quo sit denans Sacramentis physice causalitas in suos effectus.

Diximus supra omittendum esse quod Sacramenta dicantur physice producere, quae possint elevari ad producendum physice gratiam; quia cum eminentia potentiae non connectatur cum suo exercitio, et omnia illius non tenemur admittere Sacramenta de facto exercere physice suam illam potentiam obedientialem: itaque admissa, tota mente Deus supernaturalis: ut Sacramenta nonnulla moraliter causaliter exercentia effectus gratiae sanctificantis, et reliquos alios effectus supernaturales ad eos idoneos.

Ex sed: gratia sanctificans talis natura est, ut a solo Deo debeat efficienter produci: ergo nec physice produci efficienter a Sacramentis. Et tamen quia alioquin non inveniretur, et exigit producere efficienter; in inventio admitti non debet sine necessitate, aut ratione. Ante. non sit contra ex opinione id asserente

rente

rente cont., & ex hoc est, quod gratia sanctificans non connaturaliter efficienter a Deo producatur extra Christum; et ex eo quod ab alio numquam producatur, nisi miraculose, et quidem miraculo entitative supernaturali, quod nemo est ad exigendum [illegible]: aliisque ad, quia sacra producerent physice gratiam in ordine Dei supernaturalis [illegible] foret, et non entitative supernaturalis: quod gratia sanctificans a solo Deo petit produci physice, et efficienter.

[illegible], et exemplo [illegible]: quod [illegible] produceret physice gratiam ab alio quam a Deo, est hoc contrarium, interveniret miraculum entitative supernaturale: quod fieret contra alicuius naturam, et physicam saltem exigentiam. Est tamen quod miraculum [illegible] tale non [illegible], nisi inveniat [illegible] ordine, et possibilitate cuiusque alicuius exigentiam saltem physicam: [illegible] constat ex dictis; cum in tota natura nec totales, nec physicae causae sint, aut ad [illegible] int ad physice naturaliter eandem gratiam [illegible], et subsumo; quod in eo cui non fieret contra naturam Dei aut physicam exigentiam, quia [illegible] peteret ex se gratiam physice producere: ac in eo cui ipse fieret contra naturam, et exigentiam, quia ipsa gratia petit produci physice efficienter a solo Deo. Est; quia non est aliud, contra cuius exigentiam, et naturam tunc fieret.

Minor vero subsumptionis evidens mihi est [illegible] quo aliquando [illegible] in Physicis ad [illegible] destruendam metaphysicam necessitatem secundum Divinum cum omnibus causis [illegible]. Illud autem in hoc [illegible], quod admissa semel ex parte Dei exigentia physica producendi se solo gratiam [illegible] sanctificantem foret melius impossibile privare talis exigentiam ab ipsis [illegible] seu contra illi: ac in eo casu non fieret contra exigentiam physicam; quia Deus peteret se solo producere physice gratiam. [illegible]

e contra, et sunt antiq. maxime: quia nunquam est admittenda exigentia physica, quae non inferat exigentia violentia, et inducat potentiam in aliquo, sed admittit exigentia physica ad aliquem terminum, et impossibile metaphysice est, quod vel Deus ipse, vel ab alio inferat violentia cum eorum modo haberet suae perfectioni, et ut modo suae perfectioni, et excellentissimo Domino: ergo metaphysice impossibile foret fieri a exigentia physica Dei producendi physice, et se sic gratia, si illa exigentia daret in Deo.

Unde alterius infero: ergo in cum praedicto solo haberet ?-nq, et exigentia saltem physica, quam petit gratia producit physice a solo Deo; et consequenter ita petit gratia ab ipso produci: quoque stabilito, facile dixerim sacramenta causalitas physica est inferatis gratiam sanctificantis, quod difficile est admittere, et inducere miraculum, quod ad id non obligat urgens ratio; nihil horum adest de facto, quod stringat nos ad admittendam veram physicam miraculosam sacramentorum ad producendam gratiam, et huius exigentia, et nq: ergo admittenda id non est de facto.

Cogit nos iste discursus, ad fundamenta praecipua adversariorum adducenda, et enervanda; et inter illud evolvendum est, quo obiiciunt nobis adversarii non posse non admitti veram physicam sacramentorum in gratiam, attentis testimoniis sacrae Scripturae, Patrum, et Conciliorum, quae tribuunt sacramentis causalitatem, et gratiam causalitas in gratia; et sola causalitas physica talis est: ergo attentis praedictis testimoniis negari non potest sacramentis causalitas physica. Mitto brevitatis causa eiusmodi testimonia, quae videri possunt apud P. Suarez d. 9. s. cit. Ad rem: respondetur maiorem, et minorem sub exigentia ratione postea danda.

Etenim praedicta testimonia, cum loquantur indistincte, et in pluribus eorum ex aequali tribuant Sacramentis transeuntibus, atque praesentibus praedicta causalitas in gratiam non est cur de sola causalitate physica intelligenda sint; cum non minus illa, de morali censeatur quam si esset contraria, Scriptura, et Patres eodem modo tribuunt quam causandi gratiam Sacramentis praedictis sacramentis,

me

my[illegible] ibi, et sic dicente Christo: nisi quis renatus fuerit ex aqua etc:

et in aqua, seu mari, et flumine non semper occurrunt physice, imo omnino

sublatae physica via occurrere poss. ut diximus d. 1. sec. 4: ergo sunt

non utraque pars Sacramenti operat. physice, ut utrique convenit Scriptura, ibidem

locus. Currunt ei[illegible] Sacram. tantum a Sacram. et in illis

simplex fieri a Sacram: et nihilominus eorum[illegible] non caus. physice

ab eis: ex ordinario dat prius in ipsa[illegible] re, et q. instanti

ordinat. dat in re ss physice translata Sacram: ergo Dicere locus

non probat causalitatem physicam Sacramentorum.

Deinde, et praeter Scripturas, et PP. frequenter dicunt

de Passione Christi, et sanguine agni mundare, lavare, purgare,

et sanctificare nos; et tribus locutionibus, ut sonent causalitatem veram, et

propriam, nequeunt intelligi de causalitate physica, ut de se patet, sed morali:

ergo eodem modo intelligi debent testimonia Scripturae, et PP. tribuentibus

Sacram. veram, et propriam causalitatem. Hinc inde roborat[illegible] ergo dicta

PP. exprimentia efficaciam Sacramentorum per hoc, quod contineant sanguinem Christi,

quasi fontes Salvatoris, unde scaturiunt, et hauriunt cum

gaudio aquas vitae aut salutis: ac cum ista[illegible] continentia, et

[illegible] sanguinis Christi sit moralis, efficientia[illegible] ei correspondens, et

ab ea orta, moralis [illegible] erit.

[illegible] ergo adductae fundamentum plenum satisfiat, et aliis,

quae adduci poss. opportune occurrat, dico, et fateor cum moralis non

esse eo physice, et vere non esse eo rigore, quo est causa physica, ceterum

hoc stat, quod hunc modum loquendi quo quidem loquuntur PP. ita, ut [illegible] sit pro-

prie causa moralis causa, ut in [illegible] [illegible]. Ergo [illegible]

id [illegible] ad eandem aliud, attendenda est subtilia ma[illegible], [illegible] hanc [illegible]

(illigat tum aut potius physica, aut potius moralis: quare si agitur
de causa effic. aliquo ordinis superioris, et ab alio ordinis [illegible] non alligatur
sermo ad eam stricte acceptam, et physicam. Hac ratione quando dicitur de Deo operante
miracula, non intelligitur id de causalitate physica, sed morali. Cum ergo gratia sit
effectus supernaturalis obtinendus [illegible] ab alio per Sacramenta, quando dicitur de his illis ca-
re, vertenda est locutio ad eam moralem, et intelligenda de causalitate morali,
et non physica.

Sed non propterea dicenda erunt Sacramenta mere, et improprie causa gratiae, quia licet causa moralis non sit, ut diximus, causa in eo rigore, quo causa physica; in communi tamen loquendi modo est proprie causa, sicut, licet peccatum veniale non sit peccatum in illo eo rigore, quo est peccatum mortale; non tamen mere, sed proprie peccatum in ratione [illegible] significatione, [?] communiter recepta ab hominibus. In eodem sensu, et cum eadem proprietate dicitur de peccatis esse causa condemnationis, et punitionis aeternae: de Beata Virgine esse Matrem Dei: et de Passione, aut Cruce Christi esse causam nostrae salutis, et sic de aliis; quae tamen non causa physica, sed moralis causa sunt praedictorum, et similium effectuum, et proprie dicuntur causae illorum.

Sed ecce iam ex natura causalitatis responsione insurgunt denuo adversarii, et validius fundamentum nobis obijciunt. Nam si nova Sacramenta non agunt physice, sed solum moraliter, non videntur differre a Sacramentis antiquis, in quorum aliquibus, ut in Circumcisione, et Sacramento legis naturae dabatur parvulis gratia; et illa causabant moraliter, et non physice: ergo ut nova Sacramenta differant ab antiquis semper est causare physice gratiam. — Patres, Concilia, et sacra Scriptura indicant, et volunt Sacramenta nova differre ab antiquis in gratiae causalitate. Ita clarissime [illegible] adducti a nobis disputatione [illegible] quaestione 2. n. 9. in haec verba: Sacramenta novae legis multum a Sacramentis

[illegible]

differunt antiq. legis; illa n. n causant grat., et eg. so. s. pass. Christi ... figurabant. Id. repetere ... Trid. Ses. 7. de Sacris Can. 2, et 6. anathematizans eos, qui dixerit differre Sacrorum posuerit so in dexite ceremoniarum, et rituum exteriorum, qg illa, et hec pagunt: aut narint Sacra nra continere, et conferre n. ponentib. obices grat. qm significant; et si nris Sacris dat so continentia, et causalitas moralis grat. qm habebant antiqua, so. neget concedere ... dexite exteriorum.

Aliunc arguto varie rent varii; ... ex illorum responsionib. ... dico, qd adhuc gmisso, qd Sacra antiqua contulerint grat. ex ope operato, de quo alibi; n. e. narium concedere nris Sacris causalit. physica in grat., ut eorum discrimen ab antiquis assignet. Nra n. Sacra ss vere, et proprie ... morales grat.; secus ... antiqua, q. l ... erant, l signa vacua ... et efficiste admovendum Deum ad ... grat. quare si aliquo vocant ... morales grat., ... hoc e in ... latiori ... quo qd qualiscumq. movet ad eff. ... ad illum concurrere. Id ... quo in Physicis ... latiori extendit ad ea, q. n. ss ... activa, et aliquomo concurrunt ad eff. ...

Explicuere alia causalit. moralem nrorum Sacrorum exemplo denarii plumbei dati a Rege suo ... qui exhiberet illud, acciperet a se denarium aureum; ... denarius exhibitus moveret Regem ad aliu aureum tradendum. Id explanat exemplo Chirographi, qd exhibitum a Creditore movet debitorem ad solvendum debitum. Id placet aliqq explicuisse S. Bern. Serm. de Cena Dni exemplo baculi, libri, et annuli, quorum traditio ... aliquis Abbatis, aut Episcopi ... in eo ... potestas. ... hec exempla male

extant efficij moralis, qua vera sacra sunt gra et reliquos
suos effectus. Ero pot. requirunt a S. Ch. hoc ex. P. S. Th. Aqu. et alijs
etiam.

Ad 2m. generali e: qa nil bonu de se movet ad effug. gra
int.o denarius plumbeus signu e voliti, et ordinario Regis, qua
ordinant ut pro [illegible] denarii aurei [illegible] plumbei, seu signu
sue voluit q sua exhibito denario plumbeo, movet Reges ad
dandu aureu. Ids dico d. [illegible], ad qd e meru signu de-
bitu [illegible], et at ad eius exhibitione movet e obligao, seu [illegible] ali-
unde [illegible], et aliunde [illegible] simile [illegible], et an-
nulus n sunt potestatis, d signa sunt potestatis tradite, et voliti, quia
tradit. [illegible] clarius, qa [illegible] n interveniret, poet adhuc ead. [illegible]
mi potestas, signu tradit p alig aos, et sic explat p exhib. [illegible]
bonu signoru.

Ad 2m. deduc e: ad [illegible] meru signu moris n e mo-
ris: ita qd e meru signu [illegible] moralis gratiae n e ca moralis
grans. Unde si in sacris antiquis fuisset vis mora ad effug. gre,
debebat residere saltem physice in ipsis sacris, et rebus sensibilibus,
ut quoru [illegible] causat gra, [illegible] huius [illegible] esset ca moralis, et
n mera signa, aut pure [illegible]. [illegible] qa illa vis ad [illegible] gra dabat
[illegible] ex [illegible] [illegible] et minoru [illegible] venturi. huius [illegible] erant
signa sacra antiqua, ideo [illegible] n fuere ca moralis vera et propria
gre [illegible] collata. An [illegible] fuerint mera signa, an et [illegible]
[illegible] decernemus [illegible] in discrimine antiquoru sacroru, et [illegible]
y: [illegible] patescet asser. [illegible] sacris ee vera, et propria cas
morales gre, quatenus se ipsis movent Deu ad [illegible] gre a singulis

cstra. Unde a cunctis dicitur hec sic moveri, quia excedunt, et discriminant a sacris antiquis diximus sec. sea.

Ad 2. Ut sacris antiquis secundum fuisse dicet, quia non sederet gratia, quam significabant, extra ipsum probatum exemplo, quo Dominus statuat, et dicat Petro, antequam gallus cantet ter me negabis; in hoc non cum galli cantus exit mera conditio, non est causa moralis nummi dandi: neque ut hic non daret, nisi cantante gallo; sed tamen tunc movet non est galli cantus, sed Domini praeceptum sub conditione in cantu galli; atque adeo hic non se tenet ex parte ejus moventis, sed ex parte effectus complendo, et integrando eam, per quo praeceptum movet, et obligat. Ad hunc modum circumcisio erat conditio: quia non dabat gratiam deleni originale: neque Deus promittens dare illis pueris circumcisis et mutationem Christi dentibus, sic movebatur ex eius gratiae largitate promissione sua, et mutatione Christi; non est circumcisio, quae tamen complebat eam, per quo Deus tenebat, et movebatur ex promisse ad dandam gratiam, atque adeo sic erat conditio, et non causa movens ea proprietate, qua sacra nostra sunt causa moralis gratiae. Idem ea uniformiter dico de aliis sacris antiquis.

Sect. 2.

Qualiter sacra nostra in ratione causae moralis concurrant ad gratiam, ceterosque supernales effectus?

(Decisio hujus difficultatis, et sequentibus, nostra ex maxima est) contrario erit scilicet ratio, et doctrine ... tradita omnium prius ... babo. Ut bene ad praesentem quaestionem decisionem fallimur descendamus. Sic cont... argutor: Sacra nova habent fr; et utique a sua institutione esse signa practica gratiae; sed eiusmodi institutio est forma undequaque moralis: ergo a forma undequaque morali habent sacra utique, et fr esse signa practica gratiae.

Sed ab eo a quo habent sacra esse signa practica gratiae esse forma esse causativa illius: ergo a forma undequaque morali habent forma, et adaequate esse causativa gratiae: et conversa Sacra forma sunt talia sunt moralia ss, et habent esse causativa gratiae. Dia pendent ex hoc discursu cujus conclusio sequitur.

Maior probatur: vera mihi innatis hoc: quia cum Sacra sint ad placitum signa practica gratiae, id habent forma, et adaequate a tali placito, et conversa ab eorum institutione. Hoc: quia ab eo forma, et adaequate habent Sacra nova esse signa practica gratiae, a quo habent forma, et adaequate esse talia Sacra; sed hoc habent forma, et adaequate ab eorum institutione: ergo. Minor eiusdem discursus non est minus certa: quia institutio Sacrorum novorum est Christi voluntas eius mihi ostensa, ut multoties dicemus; sed hoc totum est quod morale, et conversa forma moralis, et non physica in Sacrorum: ergo eorum institutio est forma undequaque moralis.

Dices: virtus Sacralis in ordine ad eandem gratiam illa est, quae convenit Sacris in eorum institutione; sed haec est sola moralis, et non physica: siquidem non distinguitur ab eorum institutione: ergo virtus Sacralis ad eandem gratiam est sola moralis, et non physica. Nos negamus: quia alia virtus quae sit in Sacris independenter ab eorum institutione non est Sacralis: siquidem datur in eis independenter ab eo quod Sacra sint: ut patet; quia aqua verbi, et ut omisimus habeat potentiam obedientialem ad quae physice gratiae fieri possit elevari potest ad gratiam physice producendam, quamvis nullum institutum esset Sacrum, ac proinde cum est pars Sacri: ergo virtus Sacralis in ordine ad eandem gratiam ea est, quae convenit Sacris in suorum institutione, et alia [illegible] mala, et per accidens se habebit in eis.

Ulterius nova probare formalissima, ut quae facta claritate, quam oppositum decidat, suppono cum communi DD sic: Christum Dominum potestate

in

in Sacris nris Passnis, et aliorum operum multa; atq adeo haec vero-
bi Chri appriata fuerunt eis rebus sensilibus, quas elegit, et de-
signavit Chrus in signa grae rel. Ex qua volte Chri applica-
mitorq suorq ad Sacra duo resultarunt in his: scilt ee signa
grae, et ee eq impetrativa illius; qa nullo alio fine posuit
Chrus merita sua in Sacris, nisi ut Deus in collaoe grae at-
tenderet eq ad Sacra ipsa. Unde adequatus morq, quo excitat De-
us ad grae collaoq intra sacrq, cstat ex Chri Dni meritis, et ex
Sacris ipsis.

Quo suppo, dico: mq, quo Sacra concurrunt in rere grae
moralis ad pducq grae, conferunt, eoq significatiq ee, excit, et mov vol-
tq Dei, ac utque impetrando ut pducat grae, et illa conferat eis a be dis-
positis suscipiunt Sacra. Unde haec is ea moralis impetratoria du-
plicq cstq, istaq ois impetrativa, q, iuxe gratie e in Ontis Chri,
e ipsis ex huius volte appriata, et ideo Sacra continent morales
grae; qm dica dicunt continere, et illa conferunt sacra, seu in-
tra lineq Sacri, et ex ppa vi sua instituois, atq adeo pr, et pse,
et ex ope opati.

Quoad ut melius, et plenius explet, aliqua mi-
hi obiicio, aliorq cthuore via pateftant. Obijes po V. Chrus Dnus
nil Denuo merer, nec mereri potest cu iq n sit Viator: go nec
merita Chri collocata in Sacris, nec ipsa Sacra movent Deu
ad collaoq grae, et vere nisi oe, et pptie eq morales illius. Re-
spo ant, ni. cons: qa aliud e mereri, et aliud impetratorie move-
re: ad illud attendit bonitas eius aois p qm qs meretur; ad illud digni-
tas petentis, et rebt. Unde lt Chrus p merita collocata in Sa-

actu non exerceat tenuio suo libero, nec mereat gratiam, et tamen non moveat infallibiliter Deum ad gratiam collationem, est dignitas Christi, et decentia, quae semper manet in suis meritis, impetratio et impetratoriis non movet Deum ad gratiam collationem: ad quod sufficit esse merita Christi iure proprio, et sacramenta iure applicata: sunt causae, et videntur esse morales gratiae, et aliorum effectuum supernaturalium ad eius ostendendum.

Obijcies 2°, et instat: Si tota vis qua sacramenta movent Deum ad collationem gratiae est impetratoria, ita sacramenta constituunt causas morales gratiae, et dignitas quae est ex parte ipsorum non certo causat infallibiliter; atqui non est dicendum: aliorum signum, quia ex intentione Christi sacramenta gratiam non esset causative practica, et infallibiliter a nobis accepta, et a dicta a nobis d. 4. q. 2: ergo illa est alius quam impetratoria a materia dicta, aut insufficiens est ad constituenda sacramenta causas morales gratiae, et effective requisita. Ita pendent ex maiore, et haec facile suadet: quia vis impetratoria non obligat ad collationem eius, quod impetrat: atque adeo per se, ad quem dirigitur impetratio potest pro voluntate annuere, vel non annuere, movere, aut non movere pro libito: ergo si sacramenta valent vi impetratoria, non causant illa ad infallibiliter.

Ad hanc instantiam potest responderi, quod quamvis impetratoria vis in aliorum meritis possit bene iungi cum non obtinere rei impetratae, at non ita in meritis Christi, quae tam benemerita de Deo fuit: atque adeo tanquam certissima moraliter apparet quod ex vi impetratoria eorum semper movendus esset Deus, et per se est necessarius rei impetratae. Ex quo quidem causae sufficienter stabiliunt infallibilem efficaciam sacramentorum. — [illegible] quod est addi potest: Christum Dominum meruisse de condigno quod sacramenta absque [illegible] movere[n]t, aut [illegible] mov[ere] saltem inadaequate, quo moveret

D.

Deus ad confer. grat. rite suscipientibus illa. Quo initio ponente, illius primus est, quod Sacra ex se inepta movere Deum, licent tamen movendi illum sub cum meritis collocatis in iisdem: nam licet hodie transacta sint passiones, et condigne remunerata, sufficiunt adhuc inclinare Deum ad gratiam elargiendam.

D. recte prob. Christus Dominus solvisse, et pactus esse cum Deo, ut Sacra, in quibus reponebat virtutes suae passionis, et sanguinis, sub talibus signis, conferret gratiam hominibus, qui bene dispositi accederent ad illa. Quo pacto inito cum Deo, et ab illo acceptato, absque dubio quoties Sacra suscipiantur movebunt sub cum meritis, quae continent et quorum effectum, et infallibiliter, ad gratiam elargiendam. Quod si hinc inferas: ergo illo pacto movendus est Deus ad conferendum gratiam in eis occasionibus, resp. [illegible] ostendere; talem pactum fore morum remotum, prout Sacra et merita Christi. Sicut enim quod aliquis ex pacto movet ad eligendum aliquos, morum remotum est honestas obedientiae, prout est bonitas Dei et mal. [illegible].

Obj. 3. Si Sacra moverent Deum ad collationem gratiae, aut moverent ex se, aut ex meritis Christi; sed neutrum potest dici: ergo Sacra non movent ut principalia ad gratiae collationem, et consequenter sunt incapaces gratiae, et aliorum effectuum Sacramentorum. Probatur minor quoad 1. partem: nam si ex se moverent, essent causae principales gratiae non minus, quam merita Christi in iisdem collocata, quod quidem ex hac ratione sunt causae principales gratiae: ergo Sacra ex se non movent ad gratiae collationem. Probatur minor quoad 2. partem: quia Sacra antiqua dabant gratiam ex meritis Christi; nulla enim gratia data est unquam, nisi intuitu meritorum Christi: ergo hodie sufficienter collocata, et praevisa erant in antiquis Sacris, ut hodie dicantur causae morales saltem instrumentales gratiae non minus quam nostra.

[illegible] de Sacris.

Et ista mani, n- mirū: ad eius [illegible] probāos, odo [illegible]: qd
Sacra n- ex se, sed ex parte iure movent ad collaōg grām, d
ex meritis Chri, q- continent, et ex volte, qua iste constituit, qd move-
rent sub eo eius meritis. Unde ad probaq̃ [illegible] n- qd Sacra
antiqua darent grām ex meritis Chri; ṡcedendo d. qd coro eis dabat
grā ex Chri meritis. Sed qt ad ea ꝑfecti movebat, tunc, erant me-
ta Chri, et volta, quā decreverat Deus dare grā intuitu meritorum il-
lorum externe ꝑtenta fidē, aut cuiusvis; ḋe d. professio fidei, aut
circīcio mere ꝑdioes erant, ꝑrent a qq ꝑferebat Deus illā grā.
Deinde da n- ē cōa: qa nec Sacra antiqua continebant merita Chri,
nec quamvis continerent ea, forent ex hoc ipsō causā ea intrinseca
grā: qa nec nra Sacra ex hoc causā ea intrinsecis grā sī.
Si ais dicunq diceat de Sacris. nais movere seipsis De-
u, n- denotat movere ex seipsis et ex parte iure; d ipsa eē ex eo
more particip ad collaōg grē. Cū quo tn stat, qd ex alio dicant
sane ꝗ mora, nempe a meritis Chri, et volte eius, qq subordinant,
et sic evadunt ea intrinsecis grē. Sed si roges, quo fundo asse-
rat posuisse Chri sua merita in nris Sacris, et huiuse nu eorū
volte [illegible]: Dico desumi ex discrimine maiō assiōn. inter Sacra
antiqua, et nova, noe cuius ꝑced. ē [illegible] [illegible] Sacris
[illegible] mus ꝑcurr. ad collaōg grē, qm ꝑcedit antiqs. Cū qr
[illegible] ista n- sistat in ꝑrincipā ꝑdicōe grē, ut diximus: et alr
unde Sacra ex se n- sint meritoria grē, q ex ope operato ꝑerat,
[illegible] ē inn- impetratoria, qm ex meritis, et volte Chri ha-
bent Sacra nra, n- d. antiqua.
Nec deus partes, ob quas collocavit Chrus sua
Om-

mita in Sacris mali, quibusquam antiq. 1ª quia lex nova perfect.
è antiqua: ergo congruum fuit, quod Sacra nova, quae sunt nobis Religionis
et Legis novae ss gauderent specialiter condicta. 2ª quia in lege nova
exstitere, et patria fuerunt merita Christi, non vero in lege veteri.
3ª quia Sacra legis veteris instituta fuere à solo Deo; Sacra
vero Legis novae instituta fuere a Christo. Cum ergo opera Dei non sint
meritoria; opera vero Christi meritoria sint, congruum quoque fuit, quod in
Sacris novis, quae opera Christi ss posuisset esse sua merita, et [illegible] eo-
rum haberet vim specialem, quam non habuit in antiquorum.

Ultimo objicit. Ea cui subordinant Sacra in ordine
ad eandem gratiam concurrere debet cum eis in eodem genere; sed Deus, cui sub-
ordinant Sacra in ordine ad eandem gratiam non concurrit cum eis in genere
moralis: siquidem ut supponimus sed in genere physico a solo Deo crea-
tur: ergo Deo non subordinant Sacra in genere moralis in ordine ad
eandem gratiam: et consequenter non subordinant in genere physico et si in isto ss
esse instrumentales quae respondere ad Deum. Humanitas moralis esse potest: quia subordina-
ta, et ea subordinans, seu ea instrumentalis et principalis concurrere debent
in eodem genere ad eundem effectum: ergo.

Resp. neg. 1. consequentiam moralis, non minorem, et con: quia cum Deus
concurrit cum Sacris in genere moralis ad effectum gratiae, quatenus bonitatis et sanc-
titatis opus Sacrorum ad quam sequentem est hic effectus. Nam si moralis qua-
tenus excitavit, et movit humanitatem Christi ad ea, quae voluit et fecit
esse Sacra. Unde sicut Deus solus in genere physico producit gratiam; in
genere tamen moralis concurrit cum Sacris sibi subordinatis ad eundem eun-
dem effectum. Ad [illegible] cum distinctione [illegible] si loquatur de ea, cui
subordinant Sacra, et secundo illa loquendo de alia. Sicque [illegible] Sacra

deserviant in genere moris tanquam instrumentis ea ad quae ordinantur, sufficit, ut in eodem genere deserviant subordinata alteri causae principali, a qua elevent, et accipiant quem motum habent: atque adeo sufficit, quod ita deserviant subordinata omnibus, et voluntati Christi ut causae principali, et minime requiri, quod haec deserviens producatur per se moraliter, ut bene et ad reliqua argumenta.

Ultimo, ne desideres aliquid in hac materia, rogabis quomodo sit intelligendus S. Thomas, dum in praesenti art. 4. asserit humanitatem Christi esse instrumentum coniunctum in ordine ad gratiam, quam dat per Sacramenta; Sacramenta vero esse instrumentum separatum? Ad quod reo, S. Thomam agnoscere reverenter a nobis tenendum, nempe Sacramenta ita esse instrumenta nostrae salutis ut non sint physice coniuncta principio, et causae principali, a qua elevant, et accipiunt suum motum; e contra humanitatem Christi ita esse instrumentum ad nostram salutem, ut coniuncta sit physice principio, a quo derivatur in ipsum omnes divinas et proprias, quem ex se non habebant ad merendum de condigno nostram salutem. Hinc a D. Thoma instrumenti coniuncti, aut separati sufficienter declarat exemplo serrae cum artifice, et manus, aut pedis cum eiusdem in ordine ad operandum adextera.

Aliud sit quod de humanitate Christi dicendum est debet amplius declarari. Itaque ex D. Thoma aliter loquendum est de humanitate Christi secretive sumpta, et aliter abstracte, aut in se sumpta: si non loquamur de illa secretive, seu de recto, quod ... ta hypostasis cum ipsa Verbi, est loquendo de obliquo, et de hoc minime dicendum est esse instrumentum, sed potius abstracte, et simul esse cum ... principale nostrae iustificationis: siquidem hoc rectum claudit ... hypostasim, cuius recte humanitas et eius actiones habent proprias, et ...

ad

admerendum de condigno ex salute. Et v. Sacramenta de Baptismo se et adire, cum nec illi vocat gratia ad aut signales suos elicuit, nec his valor ad merendum de condigno carum aequalos, dici debet cum D. Ths. fuisse indictum Sumendum dare ad salutem carum. Id, id gratia. servata affirmari et post de morte, Esse, et eiusdem eos ab Baptismo elicitis.

Q. 2.

Quid sit Character, et a quo Sacramentis imprimat?

Inter effectus, quos Sacramentis efficacie adscribunt, numerat est Character: quoad eius genus moralis cat. a Sacramentis gratia ac gratia spiritualis, et Sacramentalis. Quoad v. huius vocis significationem, est aut signa, aut figura, aut Veteres DD. res etc. idem atque signaculum, aut nota dicitur. Character Sacramentalis nihil aliud est animae impressum, et nec Scriptura, et nec hoc probari asserunt Sectarii sicut Wicle. Calvin. et Kemnitius; illius nec hoc certa, nec manifesta authoritate probari docuit inter Cathos Gabr. in 4. dist. 6. q. 2. Cujus sententia est relaos nos, aut denos esse, quam ex institutione Dei deputat eo ad Sacras functiones, e doctrina Durandi in 4. dist. 4. q. 2. consonare videntur cum Scot. in 4. dist. 6. q. 10, cum Guillel. Paris. tit. de Baptismo cap. 1.

Sed dicendum est 1. contra Catholicos Theologos: aliqua esse Sacramenta in lege nova, quae characterem producant, et imprimant in anima. Deb. hoc est Conc. Florent. cum a Innoc. 3. in Cap. Maiores de Baptismo, cum a Florent. in Decreto de Sacramentis cum denique a Trid. Sess. 7. Can. 9. Et colligit insuper ex Scriptura 2a ad Corin. 1. Unxit nos, et signavit, quorum interpretatio est Unxit

nos per gratiam, et signavit nos charactere. Et ad Ephes. 4: in quo signati estis, quod de charactere sacrali communiter est exponit.

Pro sententia nulla alia est, quam intentio Doctoris, quae sufficienter colligitur ex allatis testimoniis, et traditione ecclesiae, ut contra Valdenses ostendunt Vazq. 3. P. d. 134. cap. 4. et Layman lib. 5. tit. 1. cap. 7. n. 1. Accedit congruentia, quam ex D. Th. 3. p. q. 63. art. 1. admittunt communiter DD: quia ut decuit Christi milites, ministros, et servos aliquo signo notari, aut distingui, quo a reliquis secernerentur. Ubi enim signum est quod indelebile, et spirituale, ex doctrina Patrum constat: et eadem constare debet esse quid reale; siquidem tradunt imprimi in anima, et circa in ea remanere, quod reperiri non potest, sed quid rationis tantum esset: quare doctrina Durandi post celebrata hec Concilia defendi non potest.

Sed dices. Ex eo colligimus characterem esse quid reale, et non quid pure morale, et rationis, quod dicant Concilia imprimi in anima; sed ut hoc verificetur sufficit impressio moralis et non requiritur physica: ergo character non est quid reale, sed morale quod plus est servitus in servo, aut authoritas in Praetore, et sic de aliis. Probatur minor, quia eadem Concilia dicunt peccatum inesse parvulis originaliter perpetuum: ad quod tamen non requiritur impressio physica, sed sufficit moralis: ergo similiter ad impressionem characteris non requiritur impressio physica, sed sufficit moralis.—

Resp. oppositam majori, negando minorem. Ad probationem, concedo illius primam partem, non consequentiam: quia significatio propria verborum et vocum, colligenda est ex subiecta materia: quare si haec sunt simpliciter capaces impressionis, et translationis, in ea sunt usitatae debent verba simpliciter accipi secus non si demutant propria, et rigorosa verborum significatione. Unde cum peccatum originale, quod dicitur inesse parvulis, sit ens morale

entia.

incapax impssis physice de sola impne morali accipda e locuo, qui dx incé, seu intrinsece parvuli. Sit cum sermo e de charactere, et dicunt Sacra imprimi invalida, cum solum physicus character sit proprius, et sola physica impressio sit propria, et nec ex roe Sacri, et nec ex alia roe impediat qd sit qd physice n e potest. Transeat illedus sermo de imprimi 3 significat de charactere anogico et impssione morali.

Dicendum e 3. Sacra, q characteres imprimunt, ss tria Bapmus, scilt, Confirmo, et Ordo. Assertio e de fide, ut videre e in Concilijs citatis, et precipue in Trid. can. 9. Ubi loquendo de his dixit subiungit: unde ea iterari n poss. Ex qua doctrina n ss colligitur reliqua Sacra poe iterari, d eo characteres n imprimere. Quod insuper suadet Tum, qa res supernalis et occulta, qlis e character n e introducenda s e sufficiente authoritate, et roe; d hec n dat ut quatuor alijs Sacris adscribat impssio characteris: go. Tum qa p triplex characteres aliorum Sacrorum sufficient obsignatur mens hominis Christiani, ut distinguat a reliqs hominibus, et aptet ad sumendum Sacras: go superfluit in alijs Sacris vis ad impssis characteris. Antecedens, nam p characteres Bapmi distinguit homo Xpianus a n Xpiano; et factus Christi membrum fit capax aliorum Sacrorum: p characteres Confirmationis, ut spiritualis miles distinguit ab infidelismo, et p eundem deputat ex officio ad profitendum publice Christi fidem: et demum p Ordinis characteres distinguit ut homo populus a n proprio, et p eum singularis mo consecrat in Dei cultum.

Dices. Matrimonium reiterari potest cum alio coniuge, cum eodem tamen reiterari n potest: ergo saltem ratione eiusdem coniugis imprimet characteres. Sta homo p Matrimonium aptat adhuc perstan-

da onera conjugij: quo etiam ex hoc titulo imprimet characterem. Denique in utroque non est, quod idem Sacrum derivet, aut geteros characteres imprimat in ordine ad functiones diversas. Ut in Sacro ordine per subdiaconatum, Diaconatum, et Presbyteratum tres geteros characteres imprimentur, quorum quilibet in ordine ad munus suum irreiterabilis est: quo similiter poterit Matrimonium quoad diversos conjuges imprimere plures, et geteros characteres, quorum quilibet irreiterabilis sit in ordine ad unum, et eundem conjugem.

Ad 4um obiectionis primae respondeo, omisso antecedente, nego consequentiam: quia ut Matrimonium imprimeret characterem non solo debebat non posse iterari, sive cum eodem, sive cum alio conjuge, sed insuper constituere hominem in aliquo officio, aut ministerio ad Christum pertinente; huius ratione deberet speciali nota insigniri; id autem non constat Matrimonium; atque adeo non imprimit characterem. = Ad 2um omisso antecedente, nego consequentiam: quia id, quo aptatur homo ad portanda onera conjugij est gratia sacramentalis a Matrimonio ad hunc finem tributa; sed cum ratione illius assistentiae non constituat familiaris, aut officialis Christi, sed solum praebeat eius peculiari necessitati, non est propria aptitudo, et notandus character communis muneris, aut officij. Ad 3um solum omisso antecedente, et nego consequentiam; quia cum tamen subdiaconatus, et Diaconatus ordo sacer sint, et conferant Sacerdoti diversas potestates ad functiones diversas ab officio obeundas, mirum, quod intra eandem lineam specificam plures, et heterogeneos imprimant characteres. At Matrimonium cum ex dictis imprimere non habeat characterem quoad eundem conjugem, nec etiam quoad diversos.

Obiectio 2a contra hujus obiectionis solutionem, quod Matrimonium reiterari non potest quoad eundem conjugem: quia nil faciebat ad rem, et aliunde falsum est: quia contingere potest, quod deficiat vinculum

Matrimij, et eidem coniuges ab illo iam soluti, et liberi, nequirent iterum copulari, nisi denuo inter ipsos celebrarent Matrimonium. Et hoc in casu possibili, in quo unus coniugum moreretur, et postea resurgeret; tunc enim per alterius mortem uterque maneret liber, iuxta illud Pauli 1a. ad Corinthios 7. Mulier alligata est legi quanto tempore vir eius vivit; quod si dormierit vir eius libera est, cui vult nubat. Unde si eidem coniuges libi iam a 1o. Matrimonio non possent licite copulari, nisi denuo nubere velent, et Matrimonium reiterarent: quod hoc reiterale est etiam quoad eosdem coniuges. — Idem contingeret quando dissoluto Matrimonio rato, et consummato per ingressum in Religionem alterius coniugis dispensaret iste postea a Pontifice, et rediens ad saeculum cum eadem denuo contraheret.

An autem in Sacramentis antiquis imprimeretur character dubium, quod native resolvitur ab omnibus cum Scoto DDis cum D. Tho: quorum 1a. ratio desumitur ex defectu rationis, et authoritatis pro parte contraria, et 2a. ex defectu virtutis in Sacramentis antiquis ad causandum istum effectum. Et certe denatam his Sacramentis ratione causae motiuis est effectus gratiae, contra nari debet quoad effectum Characteris licet iste inferior sit. Et quam resolutione suffragium habemus S. Chrisostomi, qui Hom. 2. in Epist. ad Ephes. sic ait: Obsignati sunt et Ismaelitae, per circumcisionem, quemadmodum pecudes, hoc est, tantum signo corporeo, non autem spirituali, qui Character est.

Constat iam ex supra dictis Characterem esse quid physicum; sed non constat an sit entitas absoluta, an modalis. Sed quo licet probabile iudicaverit Scotus in 4to dist. 6. q. 4. a. 2. sequamur assentiendum esse entitatem modalem, contraria tamen communis,

et verior e. Ei q. subscribo; q n. bene adstrui accomodalia nisi occurrat peculiaris ro postulans munus inseparabiliter; d nulla adest ro postulans mun inseparabiliter aig, et Ethis ei sol impari: so n debet ee entias molis. Ro maxi e: qa ad potentiam Dei dominii spectat, qd posit de ceteris rebus sub l seorsim disponere p libitu, atq adeo ni det specialis ro fundans dicam inseparabilit n e denandus Corpus et anio Dei qd eis separatim uti poit. Hac roe dicamus de gra, habitibus supernaturalibus, et aliis similibus accibus n ee mos, d entitates abstras, et inviceq separales ab aia, qa n adest spalis ro, cur deneget Deus qd cedit accibus panis, et vini qq a suo subto separabilt: nas ro dicendus exit de ceteris.

D. rogas, an charitas n so sit entias absta pot oppit mole, d etq pot oppot relivo? Ad q. reo ee qdd relaos n. praliter d. stanis. Ro sus b. Pr e, qa ex his n dat motus p se ad relaos praliter, d accidalr ex posite alterius resultat; d charitas n resultat ex posite alterius d p se producit, eq q n producit gra, nec aliud effus Sacralis: q n e prales relao, aut pralr relivus. Pta relao pralis nil aliud postat subto, qd refert, ni connectere illud cu termo p sua denominatq, qua sit ad illud; d charitas postt intra, et decorat animus cui inest, et coex n dat illi so dici ad aliud: q n e relao pralis, aut entas pralr relativa.

Pr. Postis. e: qa charitas dicit aliq intrinsecum et addit. ... ad operandu ad quas ... ea exercendas determinat subiectum cui imprimit: ... ad aliqua q adveni ...

Di

d Christi cuius servus, fidelis, et minister restat, aut sigillat per charact.; d quod per suam entitatem dicit ordinem intrinsecum, et praedicativum ad aliud e relatio transcendentalis, aut relatio transcendentalis: ergo cum non e charact. impressus in Sacramentis. Alia 2a pars constabit amplius ex dicendis sec. seq.

Dices: servitus, seu relatio servi ad Dominum e praedic.; d per characterem Baptismi refertur baptizatus tanquam servus ad Christum: ergo illa erit relatio praedicamentalis. Resp. data maiori, distinguo minorem; d per charac- terem Baptismi tanquam per formam fundamentum servi refertur baptizatus tanquam servus ad Christum, nego minorem; per characterem tanquam formam ostensivam servitutis, concedo minorem, et consequentiam: Itaque character non constituit servum Christi, d signat: ad modum quo in hominis charactere in fronte impressus non facit servum, d ostendit talem esse quo charactere sigillatur. Idem, quod dixi de servo, dico proportionaliter de milite, et ministro Christi.

Sect. I.

Quae restant de Charactere explicantur.

Cum ex huiusque dictis constet, characterem Sacramentalem esse quodpiam in anima impressum, et alicunde manifestum sit, non esse substantiam, restat dicendum esse accidens de praedicamento qualitatis. Sed, cum omnes [illegible] DD. communiter sentiunt esse quod primum; variae in dissidentium opinione assignantur species qualitatis ex 4 numeratis ab Aristotele, ad quam spectet charact. Dum haec dissidium fere vocale quod non constat inter Dialecticos quid intraverit Arist. per singulares species qualitatis, paulum quae in iis detinebimus. Contenti, si grata, quae requiruntur in charactere, sufficienter explicuerimus. Sup-

primo quo ad charact. in parte, et ratione gratiae coniunctae ad dicta.

Dicendum est 3°, characterem sacramentalem non esse actum, seu potentiam physicam receptivam, aut activam, et consequenter non pertinere ad 2ª speciem qualitatis, sed aut imperfecte assignatam ad illam. Prima pars ostenditur facillime: quia nec gratia habitualis, nec sacramentalis, nec characteres aliorum sacramentorum requirunt in charactere, quod sit in eius anima; in cuius potentia: atque adeo character non est potentia physica receptiva harum entium. — 2ª etiam pars suadetur: quia infusa gratia habitualis non potest recipi a potentia naturali charactere: quo fit ut non sit potentia physica activa vel gratiae habitualis. Tandem 3ª pars ostenditur: quia gratia habitualis, ut diximus, a solo Deo petit produci, et non ita radicari in ordine supernali; atque adeo in eodem ordine neque charact., nec alia qualitas admitti debet naturaliter ordinata ad eandem gratiam; cum potentia charact. cum alia eiusdem qualitas supernalis desideret admittat, ut naturalis admittatur gratia in corpore gratiae habitualis admittenda: quo character neque tribuere sibi ordinem naturalem gratiae conferre, et consequenter non est potentia activa recipiendi.

Pars 2ª nec unum charact. nec alterius dicendum est potentia physica activa, quia absque necessitate hoc confingitur, ut colligitur ex iis quae ad 3ª, et Thomistae dicunt de charactere: quo unum nec alterius non est potentia physica activa. Tandem neque potentia sacramentalis auxilium est character potentia physica activa: quia ipsum auxilium collatum a Deo aut datur in actu, et volenti ad servanda praecepta, et perficiendum finem; ad haec auxilia producenda adequate et sufficienter attribuitur infusis, sub cuius potentia: quo potentia est alia potentia activa et consequenter haec non est attribuenda in charactere vel gratiae sacramentalis auxilium.

Dicendum 4°. Omnia ad effectum tandem possunt ... quae causas activas charact. sacramentalis, nullo tamen modo ad producendum ... nere

concur-

concurrit: ergo valet ad hoc exit forma physica. Probatur antecedens: in Sacerdote est hoc non a solo Charactere, seu sente character ... ergo ad illius effectum concurrit active per modum characteris. Dico 2.º quod ... concurrit per ... elevatus qualitate ... et ... concurrere, et ... concurrere non probat ... in sua entitate sit forma physica magis quam aliter entitatem concurrit ... et hoc est ... includit ... quasi ... ex quo ... nullius ... in ... ergo neutro modo concurrit active ... ad aliam ... Unde ... assumptio ... eius probat ... est, et non ... quia ex eo quod character ... sit requisitus ... non probat concurrere active ad illius effectus.

Dicendum est 3.º ... Sacramenti est forma ... et ... placitum ... ... illud ... et character ... ex doctrina ... dicunt, et ... ad placitum, probatur: ... ex eo ... sola institutione significaret ... assignare characteri alterum ... et ... in hoc ... difficile est: et ... id ... significandi potestas ... assumi ... et ... significans institutio ... advenire potest: ergo non significat ad ... Probatur ... ergo ... omnes characteres ... supernaturales ... ad ... sola institutione significaret: ergo non ex sola institutione ... significat. Suadet ... quod ... supernaturalis ... supernaturalibus in ... significante: ... in ... est in ... et ex institutione significat potestatem Sacerdotalem, et ... supernaturales ... in ipsis Sacramentis ... et ... naturalis ...

ignovis ex intrire signans rei supernalis: quo ut chari talius, eius
xius adsciat ... supnalis a . xlandy ē ee s.z.q. ... se fx sinarlq,
et ... in quo imprimitur relivē ad ... Sacra &c.

Itaq. chati n. ē reprao ... , quomo ē coord: nec
... quomo ē ... ; ... , qle ē signu internale, ... ty ... intus ... alterius. Plane ... n exercet
chati ... aut ... , in quā ē, nec ... alterius ... , qa nec ... ,
nec ... ē manifest; illa tn exercet ... Dei, et Angeoy, qq. ... ē,
et qq deservat, ut intr oes ... chalterq, seu hoes sint, seu Dæmones, dignoscat q ... illy; et ei ... faveant ... illud Basil. orat.
13: nā chalter, in te agnoscat Angelus, quomo p te pugnabit, aut
et inimicis ... ? Quomo dices, Dei sy, signa n ostendens.
Nec vis ista ... chalteris fundat in sibilu, aut ... entiva, qm ... ey ... ... in ... intus, qus dic ad illa.
Admy, quo gemitus, et lachrymas ... in hoe, seu in bruto ex nā
suā ... in corre doloris interni, quem ... absq ... , aut sibilid. entiva ey illo.

Sciend ... q chalterq ... , q. diximus ... penult. ante hanc lect. Conra ad ... , ee oe illud, ad
qd ordinat intre chan: quare ... Chry, q ab oibus chacteribus
reprat, q chalterq Baptmi signat eh ... baptizati, baptmu, qus
recepit, aurora, q ... baptmi recepti debent baptizato ad tales, et
tales aoes bē exercendas, capacitasq ad recipienda ... Sacramenta. Sed
chalter Cfrmanis signat sua militia, ad qm destinat ho, arma,
et vires ... , qq. instruit. Denq p ... , et ...
chalterq signat Ordo Sacerdotalis, ad qus disponit, p huius ...

cha-

characteres requirat Institutio, ut sic assumeret characteres, et Sacram[en]ta Confirm[ationis], Euch[aristiae], et Extremae Unctionis, ad [illegible] conferenda accipere posset.

Dices, hinc sequi, quod instituto Sacram[en]to Ordinis, Christus non potuerit non instituere Sacram[en]ta Confirm[ationis], Euch[aristiae], et Extremae Unctionis, ad quae ordinat interne, et essentialiter character ordinis; sed hoc non sequi probo: quia etsi quod character Ordinis requirat naturaliter, et ex intrinseco ordinare ea, quae diximus, et sic paritermodo [illegible] in aliis characteribus. Resp[ondeo], an non debere [illegible], cum id arguat necessitatem ex suppositione, et non absolute, quae nullam repugnantiam, aut arguit impossibilitatem. Siquidem metaphysice loquendo sit, cum characteri interne, et essentialiter ordinet ad ea quae requirat, sufficiat exigentia, aut connexio aliqua physica quae requirat metaphysice cum connexione cum illorum existentia, ut accidit in aqua, nec frigiditatis posuit quia [illegible] cum alia Sacra instituerent; sufficerat non quod ponerent institui, et quod ordinatum potestatis haberet ad illa conficienda et conferenda [illegible] instituerent.

Dices iterum, et instabis. Negat [illegible] characteres exigentia intrinseca est physica, et metaphysice [illegible] ad auxilia gratiae [illegible]: ut ex [illegible] cap. negat. [illegible] natura et ad intrinseco requirunt sui [illegible]. Resp[ondeo] an; [illegible] talis exigentia [illegible] characteri [illegible] qualitas [illegible], cum peteret rama, et vires spirituales, quas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] vincat, [illegible] resistat; [illegible] nobis [illegible] characteri Sacramentali non est [illegible] physica [illegible]: quia non [illegible] [illegible] eiusmodi exigentia. [illegible] haec exigentia physica non [illegible] Sacramentis quia [illegible] [illegible], aut Sacramentaliter: quia [illegible] [illegible] est characteri [illegible] effectui.

Resp[ondeo] [illegible] an: quia potius ex [illegible] melius [illegible] characteri entitas [illegible]. [illegible] dico, quod characteri ob illa exigentia [illegible]

aliquomodo pota operva, mate s.t, et exigg; ut quo In stat. ut ab- stre n sit optas et pota causa. ga ubi abstr. stat. so effora. Ad id, qt addit ap in s xase 20 ant, no cog do evenes dispaut, e dat int entites nales facxory, et chaltris entis sugnatis. ad aagis et fallit pos esas xos in Sacris xu pex effeie ad igis et auxiloru ..... sugnatiq exalt... prece a pra.

Suppo ag ut ... so ... exiga qua movet ... y, ut mensura pos ... nostis auxia et ... in oxde ... aves. ut quas ... a Saxy, ut ... intra, et exchna impediant l deteriores aut minus molestie sint, ad ... aliquomodo xo ... ... ad ... ... exit leudere q ... dicendo, ... 3a ... ... sicut e ... et nu so nec ... data ad operandu ... ... subti, et illud sign. Quoad ... subti ... et ... ...

Dicendu e 5: ee ... et in hac ... et imate xecepi. ... et ... Suarez, Vazq. et Bella. ... c. 12. et aly. ... ... ex in- ... ... defendimus in ... V. qa ... ... admitteret, n ade xo, ... in ... im- mate ... in ... in ... imate ... anti e: qa ... ut diximus, n e ... se ... operva, ... in ... xecepti: nec ... ut munus suy exerceat, et ... e neise, qd in ... ima- ... subtet: ... nulla ... ade xo.

... ... in ... .

Clem

Chas imp̄ dispnit ad gra, q in volte xeuyit, cū sit indita
a chaxite. Insup e signū obligaōis hoīs ad Deū, q et ē in volte.
Et demūm inclinat ad colendū Deū, et ad aūs Religionis q in vol
te ss: go in hac est xeuidus exit chaly pre, et imate. Reo ad
1ᵐ n. assumptū qd stus ē ex oi p̄te: qa nec chaly dispnit ad gra,
nec ista ē ids cū chaxite. Reo 2ᵒ. osso anth n. cōp subintelligitur: go
chaly eet disposio ad gra, n̄ poti ēet xeuidus cū illa in eods subto:
cu oēs fidei sint in intlu, et disponant ad chaxiti aūs q st in
volte: et simile aūs supnales sint in poīs et disponant ad gra,
q ē in esa aīe.

Ad 3ᵐ osso anti. nat cōn dupli de ca. Ty. qa chalyi
semp xeuyx vsluntaxie, vt pt in pueris baptizatis et pfirmatis: 2ᵒ
qa suffit pponat vbi videat a Deo. et ac Angelis et coex suffit,
qd ponat in esa aīe. Ad 4ᵐ dic chabiens squalr daxe iūs, et
afferre uxia ad aūs Religionis atq ad aūs fidei, atq adeo n̄ posse
pponere ad volts, qm ad intly. Et poti n̄ e dicendum cū alys subto
xi sui in hū poīs: qa Cahy dicta aīa dat iūs ad ḡos in intlu
xeuidos: qm xeuyiat in eods. Simile ipa visio afferat iūs ad
dotes gli in illo corpore xeuidas: et tamen he ozaoes in volte x.
cepte iūs afferunt vt intlui, et aliis poīs quus secdat: go qa
n̄ ē insvemens qd iūs sit in subto dilo ab illo, in quo resi
dant dona, ad qd ē illud iūs.

Aliud ex pratis chaxteris Sacralis a alys ex
pssū ē eius indelebilitas q so de pora sdaxia, n̄ de absta abstibus
admittr. Qa a de tao semp meat duxante vita, colligi ex doctxa
quā dicunt Sta. xeitexari n̄ poe Saexa a qq impxint, qd Sly

ceret, si deleret ante mortem: ergo de facto semper durat in hac vita.

Pb. 2a. Si non sit deleto charactere adhuc maneret Christianus, aut Sacerdos: ergo etiam ille posset esse talis, et erit talis fuisset a priori absque charactere, quod nemo dicet. Quod autem duret etiam post mortem, et in aeternum ex eo suadet, quod character ex natura sua indelebilis sit; et non entitas spiritualis a solo Deo dependens, et aliunde contraria non habens: ergo nec cur debeat aliquando corrumpi, et erit post mortem et in aeternum durabit.

Dices; character sacerdotis adhuc non deserviret ei in patria: ergo post mortem perit natura sua. Transeat ans: quia nec anima separata, nec beati in corpore glorioso possunt valide consecrare, aut absolvere: ergo ad nihil deserviret ei character. Nego 2am cons. quia gloria tota est pura, quae non potest reduci ad actum: ergo si post mortem non maneret in Sacerdote pura ad absolvendum, consecrandum etiam frustra character, et erit natura sua perit. Nego ans. Ad eius probationem dico ans. et nego cons: quia character, ut diximus, non dat potentiam ad operandum, sed tantum conditionem potestatis acceptae, quae licet tunc non proveniret, character in indicanda potestate, quam functus fuit Sacerdos, et hoc modo proveniet ad maiorem Dei gloriam, quatenus etiam conducet in damnatis ad maiorem eorum ignominiam, et confusionem.

Dices iterum. Habitus Fidei, et Spei sunt natura sua per ingressum Sacerdotis in beatitudinem et ille iste, si resurgeret, et denuo haberet viatorem, recuperaret habitus Fidei, et Spei amissos: ergo idem contingeret Sacerdoti quoad characterem Sacerdotii, et erit ille periturus post mortem. Resp. habitus Fidei, et Spei radicari in gratia, et ab ea emanare dum manare in via; quia ratio habituum illos in via exigit tanquam ratio et potius proprietas huic statui: quare si iidem

rede

redeat Sacerdos, maliz recuperatis eiusmodi habitibus ex gratia exiâ. Secus dicendum de charitate: quia cum habitus non sit passio gratiae, nec illam exigat, etiam si vel amitteret, ex nullo capite rediret maliz. Habitus vero Fidei, et Spei pereunt non per ingressum in Patriam, quia per hoc statum petit gratia aliis pro nempe lumen gloriae, et ita defecit statum, pro quo solum exigebant ab aia. Unde omnis praemissis, non est contra.

Ultimo examinanda manet alia charitatis proprietas, ad quam licet nulla ex doctrina aliorum nobis affulget: an videlicet sit gloria indivisibilis, an vero divisibilis, capax, vel incapax intensionis. Cuius quo circa doctrina, quam S. Thomas, et S. Bonaventura sequuntur, affirmat, esse de facto gloriae indivisibilis, et talis in singulis hominibus; non desinere, sive esse suâ intensionis, aut capax intensionis. Huic contra sunt communiter scholastici, et affirmant quamlibet charitatem esse de facto gloriae indivisibilis. Ratio: quia sufficit gloria indivisibilis ad eiusdem finem, ad quem destinat charitatem; ergo sufficit de facto gloria divisibilis ad eum finem ordinata. Contra bona est: quia de facto nihil superfluum admittitur, et aliunde ex eo patet, quod divisibilitas talis gloriae ad nihil ut pote deserviret.

Dices, namque est, ut ratio eius sperat ius maius ad auxilia gratiae, qui melius dispositus accepit sacramentum quam magis, non potest quod sit Sacramentum, et nos dat maiorem gratiam subiecto magis disposito, et det ius maius in charitate, et consequenter maiorem, et intensiorem charitatem quam alteri: ergo divisibilis, et intensibilis admitti debet de facto gloria charitatis. Nego non assumptum, et consequentiam. Ad id, quod impropriis adducit, res vera est, quod ius maius acquirat ad auxilia gratiae, qui magis dispositus accipit Sacramentum; et sic non stare absque ex charitatis, sed ex maiori gratia tunc accepta per Sacramentum. Si ergo aucta gratia, augetur ius absque

ad pia grā auxia ad qd aug. dus e cū chaēr: Sed qd n abste exigit auxia grā, d. sdiate si vit, sfrabus seat grā habituai augeta pillud Saeny. Imo nec determate hec, aut illa auxia petit, nec in maxe, aut mixe num, d. indetermi p mensura slt grā habituali, ad qd mini me narii e qd sit intensior et divisiui.

Quoad chaeteres Ordinis inferioris. St Diaconatus, et Subdiaconatus, q dist et qq inter se, gm ad aud Presbyterat, chaēteres separales ss, dicorixe poet, an poent facere intens, aut illg de fao faciant: (D. quoad isoc et natbre reo. Et ro e qa chaēteres isti ita ss getexei, St vnus alteri n vniat, aut certo ordine vniri petat ad vnu et eyds effy fraiy gstandy, d qlbt istat dexsi d gtes setexe; q ita n vniunt intens n faciunt: go illy n faciunt de fao, nec duo chaēteres Ordinis inferioris inter se, nec ambo aut singuli cy chaētere Presbyteratus. Mar pt: qa chaēter Diaconi sigfat dexy munus ac sigfant alij chaēteres Subdiaconi et Presbyterai: vnde si ssungant, n vny sigfaty intense, d duo remisse sigfabunt.

Illa eius dixisti pt ab explo, ty in qlitg cognitg remissis distory scora fraly, ty in qlibus spebus impressis distory obtory, q lt in eode subto, et pora scurrant, qa tn n ss ad idq obty frale, ita vt poe p ampleat rexret, n faciunt gt intens inter se: go simila discursuy erit de oibus chaēteribg ad ordines ptinentibg. Qd paraformity dicendu erit de ssu, et aliis ptinentibg ad alia Sacra. Quoad vy I. dubii excitati g n decida qd nec SUAREZ nec Vasq. aun ss resolvere: ss dico qd si aliqua e potis gltas q n sit capaxo in

Ten-

tenis n̄ ē cur nec cuius ee charterẏ nẏ. Aliq. s.
ipe dicty, cuius Angi sint capaces, et quo s. ad aliq.
gd mysterij, l. ad obseqy, et familiq Chri pertinent
poly ee haud inficior.

§. 5.

Quo tempore prodent Sacra suos effus.

Q.o Ista, q. celebris ē int Alexalistas, et longisse tracta-
ta a plib. DD., brevissi calamo a me pstringet. Ad
eius igr decisioē suppo 1: qū n̄ procedere de gra Sacrali c-
sistente in auxilijs: qa cu hec n̄ conferat nisi pro illo tunc
quo Sacramentum efficil, dz illo, quo adē ocas operandi, et ipsē
ipius hec stingat potestm, transacty ē Sacramy; n̄ dubitat
pp. hanc grā ipsē conferri a Sacris longo intervallo post
eory susceptis. Difficultas qū versat circa ecē habitum gra, et
charteres, q. a Sacris cant sub cu gra, gpretes conferunt et
nullo impediunt obice.

Suppo 2. qū procedere de gra, q. sit effus
Sacrory, atq adeo de gra, q. sō conferat ex ope operato. Hanc s.
a Sacris in re sō susceptis conferri, n̄ s. ab ipsis susceptis
in voto, adeo certy ē ut oppody a multis insimulet erroris.
Et certe si consulat Scriptur, inveniet gra eis promitti, qui re,
et reipsa suscipiunt Sacra, n̄ s. eis, q. sō suscipere deside-
rant. Ita apud Marc. 16. promittr salus ei, q. crediderit,
et baptizatus fuerit: et apud Joan. 6 promitti vita aeterna
ei, q. manducat Chri carnē, et bibit eius sanguinē; n̄ a
illis bory desiderantī.

Tus de Sacram.ti

R. 2. nulat. xo, petit hoc, qd ut alij Sacram. effect. ut ebalterari, n. coicant desiderantibus, seu in voto so recipientibus Sacra: ita simulr nec gra ex ope eth opato coicanda. Et denig; qa n. volij Bapti et Bapt. min in re faciunt vnij n. Sacry, et ab vtrog nil ciui ofert gra ex ope opato, vitute vnius n. Sacri ofert ex ope opato dupx adtu effus, qd n. e dicendy. R. 2. n. faciunt, ut certy e, n. facere, vny n. Sacry, et voly e condigne miltoriy, gq illius vitute ofert hoc ex ope opantis. Unde apparite fiet hoc ro satis effax p doctra nai suppti: qa ut ofeat gra ex ope opantis, nariy e, qd ve extat mity, cuius roe ofert: go ut ofeat ex ope opato, nariy erit qd re ipsa sit illud opus exteriny claudens Chri mita, cuius roe tuit, d hoc e Sacry: go.

Suppo. 3. ex Trid. Ses. 6. can. 7. poe ofer gra a Sacris, dy ea suscipiunt; hoc n. ut ee mens Conij q. loco citato anathemazat ey, q dixerit, n. dari gra p huiusmi Sacra semp, et ois, qy e ex p Dei; d alig. et aliqa, eth ii rite ea suscipiant: go dy Sacra rite suscipiunt vi hent ad canda gra; et coer. illa defao exeacent q. poss, et nisi ob impediunt. Suppo denig ex dictis in Thia Stinuy qd libt xomi ex solis indivisibilg sive pmeris, seu succesivy sit.

Huius suppoi occasoe dico, qd lt Euch.a quoad Chri corpus, et sanguinz sit pmens; quoad acs 2. oseruiy ee qd transiens, et succesivy, et ce huius acis effaug pquale dubitaai in presenti, atq de relig Sacris, q successiva si. Quib suppotis

Del. nra sit. Sacra ofecunt suos effus

p̄ eo instī: quo vere solent et p̄ficiunt. Suadet: qa n̄ ofert gra à Sacris (ids illige de charactere) q̄ ista n̄ si opleta, et osummata: go tunc ofert. q̄ opleta, et vere osummata si; d̄ p̄ficiunt, et o-ficiunt p̄ aliquo vetrat instē: go p̄ eod. ofert gra à Sacris.

Ans ostat, ty ex coi dotra, quā asserit à Theois gra dari in-stanti Sacri positi; d̄ n̄ si posita Sacra; ni q̄ si opleta, et o-summata; qrey n. ex Sacris restet ponendu suffit, ut verifel ndy ee posita: go ab his n̄ ofert gra, ni q̄ opleta, et osum-mata si. Fy fet.ª qa gra ofert à Sacris; q̄ ista movent Dey ad illg candy; d̄ q̄ n̄ si opleta, et osummata Dey n̄ mo-vent ad candā grā: go ista n̄ ofert à Sacris q̄ n̄ si p̄-fa, et osummata.

Aliq̄ fomit dicirus. ex eo nimpē ostat, qd De-us n̄ movet adeq̄te ab vna p̄te aut pluribus pcalis, sive ore, sive fre, eiusd Sacri iā positis, et n̄ ab alijs successive adhuc ponen-dis; na cu ha, et illa p̄g̃ equalr p̄tineant ad Sacri p̄fos, vel p̄p̄ adeq̄te mova ad candā effectu grā stat indivisibr in oibus, atq adeo l ab oibus sul indivisibr movendus e Deus, ē n̄ e moven-dus ad candā grā: go q̄ Sacra n̄ si osummata, et p̄fa, seu n̄ si posita oes, et singulas suā p̄tes n̄ movent Dey ad can-dā grā.

Ofr: ea sigfao, quā gollet Sacry p̄ractice sigfat grā rebus sul, ac vbis indivisibr ogebit; qmvis n. dicqs p̄calis ad-mitteres, totalis tn̄ ex ostraq̄ coalescens nec sbis rebus, aut eary p̄ti, nec solis vbis aut eary syllabis; d̄ iuncto ex vtrisq rebus, et vbis vbis indivisibr ogebit: alioq n̄ vna, d̄ mul-

ter ingerico, et rigfao practica, et adeo gra in vnoquoq Sacram
veniret, qd nō ē admissum: go dy nō ē posity, et psy illud suncty nil
dat, qd gratiae uiffet grā, et efficit Dey moveat ad illius elar-
gitionem: go dy nō ē posity, et psy Sacry nō movet efficit Dey ad
grā collaos. Aliud est spectant q adduximus in 2. supposito.

Dices: passio Chri efecit grā antequam esset; antequam
esset: go et Sacra antequam sint afferant grā hoībus illa recepturis.
Neg, ero anti, nō: cog: qualiter Christus disponere potuerit qd daret
gra intuitu Sacri nūdy positi, d pond. postea, desno. In id nō dis-
posuit, neq ad hoc affirmandy habemus fundy, cy potius videamus
grā jmitti sō roe Sacri positi: ad q attinet ad pass. Chri, cy
hec ex Dei ordinatione a solo Christo subeunda erat p oiu hoi
salute, pdeé ideo debuit hoibus etiam Chry precedentibs qa pp. merita
illius passionis Chri nūdy positae, d pond, potuit, et debuit cedi
grā; at Sacra, cy instituta sint ut sumantur a singulis hoi-
bus, nō aliis, qm suscipientibus prodesse debent; atq adeo intuitu sō
suscepti eorum cedat grā.

Ad 2. Sacra efficiant, et impleant p aliquo detra-
cto initii, p erat m... subsumpta in mea phrasi, ex eo pt, qo
oppositum intelligibile ē, ut Sacry ra fiat, et pagat. Tr insup ex
p sui effus; repugnat n. qd ipse incipiat ee, et qd Trng, aut
saltem Deus nō videat detrahe, q transit de nō ee ad ee, d
oīn in effuso, qu diat incepisse intra hunc quadrantem vg;
hoc n. inst. repugnat Sory caraiss, et perspicaciae Dei; et insup
repugnat ex p. cipsius effus, nempe grā; hec n. quique, cy per-
manens sit, et nō p pt. d Tota sil incipiat ee, aut incipe
nō

n. per, in determinato, seu in determinato instanti illius quadrantis, cum
nec in pluribus, nec in omnibus v. extat: ergo etiam Sacra efficiunt, et com-
plent per aliquo determinato instanti.

Praeterea causa, quando est mira necessitas in eo, quod res
aliqua, quae tota simul est, incipiat in aliquo determinato instanti, ac in
eo, quod alia, quae successive, et per partes est, hec ? diu efficiat, et compleat
in instanti etiam determinato; sed non necesse est, quod Deus ille percurrendo
singula instantia quadrantis cognoscat quodque incipere in hoc instanti
et determinato, ita necesse est, quod percurrendo eadem instantia, et singu-
las Sacramenti partes et indivisibilia cognoscat ultimum ponendum, seu correspondere
buere instanti et in alteram; vel Sacra posita ergo vel alias partes ponendum
ultimum, et eorum eius indivisibile est efficere, et complere; ergo haec po-
nuntur in aliquo determinato instanti: ergo in illo efficiunt, et complent.

Dices: Sacra sunt entia successiva: ergo tunc operantur,
quando aliquid eorum est positum, et aliud restat ponendum: ergo antequam efficiat, et
compleat Sacrum operatur, et producit quodque in instanti saltem indeterminato. Ad
hoc causa satis infertur ex l. et hoc probat: omnia tunc operantur Sacra,
quando existunt, vel tunc existunt, quando aliquid eorum est positum, et aliud
restat ponendum; sicut non et non aliter existentia sunt successiva: ergo tunc
operantur etc. Respondeo distinguendo clausulam primam ante: Sacra sunt entia succes-
siva sed tempore, non ante: sunt entia successiva involventia tempus, concedo
ante, et non utramque consequentiam. Ad probationem vero illarum distinguo maiorem: tunc
operantur Sacra, quando existunt complete, et perfecte, concedo maiorem; quando existunt
imperfecte et incomplete, nego maiorem. Contradistinguo minorem; vel tunc
existunt incomplete, et imperfecte, quando aliquid eorum est positum, et aliud
restat ponendum, concedo minorem; existunt complete, et perfecte, nego minorem. Ad

id, qd in probaoe adducit, dic verum ee loqdo de entib. essalr successivis, qua si motus, et tpus, tum n sententia; illud loqdo de Sacris, q talia n si, et tum involvunt.

Itaq licet Sacra entia successiva sint, qa n sta sul, sed additione successiva ptis ad ptem, tamen et tum paganti, habent tn determinatam mensuram ptium, ultra qm, si aliqd aliud ponat, n ponet essalr ad ea, sed proinde se hbet, ac si n eet: et citra qm, si aliqd deficeret, relinqt ea n consummata, et n efa. Unde Sacra tum naro involvunt, ad ques pot, licet successive, pervenienda e, ut absolute dicant existere, et cane suos effus, aliter existere, et cane n dicenda. Et ex eadem roe tpus si determinatam mensuram heat, ut hbet hora vg, tum hbet, ad ques e pveniendu, ut transeat, et compleat, vereq dicat hora existere. Quare si Deus decerneret conferre mihi suam gram, ubi hec hora 3a compleat, deneret mihi illam conferre in ultimo instti talis horae, qa tunc completur e: et nec antea, qa tunc n e compleata; nec postea, qa tunc n complet, sed completa fuit. Ubi obiter notabis: tunc absolute existere Sacra, qo ultima pars illorum existit physice, reliq v. moralr, quius existere, et sufficienter continuare moraliter existunt ultimo.

Dices tertio, et instabis: si Xpo, cuius vita transit, et compleat in instti ultimo huius horae, praecipiat Deus, qd ante tale instans eliciat actum contritionis, quem tn obstat, peccabit, et gram amittet ante mortem; et tn hoc peccatum, et grae amissio incipit in aliquo instti indeterminato: ad similr ortum Sacrorum, et inceptio grae, aliorumq effectuum contingerit in aliquo indeterminato instti, et ceteri n in illo determinato, quo Sacra complent. Alia ex eo pt, qd nullum e insti

tans

dans detractus ante illud, in quo debet mori Deus, et in quo obliget praeceptum; cum possit differre, et adimplere in alio sequente:

Ad hoc ossa maxime, non obstante quia tunc Deus omisit, quod alioquis in instanti penultimo illius horae, quo quod detractus erat, et in eo detrahere urgebat praeceptum, cum reliqua erant transacta, et illud solum restabat, in quo satisfacere praecepto, et saluti suae providere tenebat. Unde nec probo minus aliquid urget; verum enim est idem de aliis singulis instantibus, hoc penultimum praecedentibus. Nec a parite aliquid infert contra nos, quod potius confirmat nostram doctrinam. Ex hac itaque ratione ut Deus ex motivo rationis praeceptum non obliget ad tempus, ut in instanti penultimo illius horae eliciat contritionem, quod attendo, si vel in hoc, vel in aliquo alio praecedente contritionem eliciat; sed cum reliqua instantia fuerint transacta, obligat tempus, ut detrahere in penultimo instanti talem contritionem eliciat; atque adeo si tunc obstat, peccat, et per amissionem tali instanti detracto correxit. Ubi notandum non est mihi quoad obligationem praecepti audiendi sacrum diebus festis ante illam horam, qua non licet conficere sacrum.

Quod si bene inferas, quod contritio elicita quolibet alio instanti, per quod praeceptum non obligabat detrahere, incepereit in instanti indetracto, nabo eorum; vel cum dicit. dicitur: incepit in instanti indetracto dictum in se, non quoad tempus, non tamen indetracto quoad tempus, sub-distinguo; absolute, et nulla facta suppositione, obstat; ex suppositione, quod discernat instantia, ut discernit Angelus in quo instanti, et instaurari possit aliquid, non eorum. Itaque aliud est, quod nesciret Deus quo instanti detracto suam contritionem eliceret: et aliud, quod hoc non eliceret in aliquo instanti detracto; hoc enim verum est, quia Deus instantia

n̄ discerneret. Unde l̃t Sacra operent̃ in instāti quoad nos in-
determinato, qa nobis datū n̄ ē instāa discernere; semp̄ tn̄ operant̄
in instāti det. in se, qm̄ quoad Angelos, et Deū determinato; nos n. mi-
nime latet, quo determinate compleant̃ Sacra, et operent.

Omnis maxe difficult. argti: qa quavis, Sti vis
ē obligaōs illā eē impositā morali, eo qd n̄ imponat accommodatē
aciones humanis, cuius ro apud ipsos ē: qa obligao ex suo conceptu
affert ligare subditū ad aliqd, et coer reducere illū ad statū,
in quo citra peccū n̄ posit aliud facere; in casu ē positio n̄ ita
se haberet obligao: cū in quolibt instāti ante mortē n̄ eet liga-
tus Pnus d. liber, vt differret, si vellet: et coer nunqm̄ da-
ret obligao, seu imponi poet obligatorie tale pceptū. — Etiam
resps̄ si seq relis, na maxe argti facti, et sic enervabis qa-
ruīs 2ᵃ nos facto. Si ẽ d. magis inclines in nrā respsone coēi
dic, qd si hoc ł Angus suggat discernere instāa, teneret detra-
te sterē in penultimo instāti: nq̄ qr hoc determinate verum ē dicere,
nunc peccat, si n̄ obedit, et sterit. Ro apud me ē: qa hoc
vr debere eē mens Dei ex suppe, qd n̄ fuerit sterit Pnus in ins-
tātus hoc penultimū pcedentibq. Si ā Pnus n̄ discerneret, et mo
n̄ discernit instāa, teneret sterē qd̄ probabir psumeret instare p-
ceptū, et elagū iā eē de aliud tpus, in quo absq tali instāa po-
et ei pcepto satisfacere.

Sect. 4.

Ulterius pnā rel. etas̃ ocius libat.

Qui iudicant, Sacra caxe physice ocq, sentiunt nobiscu ca-
rere illā in ultimo instāti intrē tūus illorū, eo qd in seq. extre tūi-

vo

ut non exstat in Sacram., quod sit forma, quae nequit esse absque physi-
ca non minus ac aliae ex illis ea. Quae vero nobiscum sentiunt, Sacra-
menta moralia pariter et alios effectus non omnino conveniunt: quia ex eis
P. Vazq. recte ostendit, praedictos effectus causari moraliter a Sacramentis
non in illo determinato instanti, quo integre perficiuntur, & in alio immediate sequenti
quia nec moralis causalitas Sacramentorum, nec quidquam aliud petit oppositum. –
Nos d. vero ad dicta cum reliquis aliis DD. itaque statuimus, gratiam spi-
ritualem, et reliquos effectus Sacramentorum ab his praestari eo determinato instanti,
quo integre perficiuntur, et cui ultima pars Sacramenti concurrit, et coexistit.
Ita P. Suarez tom. 3. in 3. p. d. 8. sec. 2. Bellarm. lib. 2.
de Sacram. cap. 11. Cleraig. lib. 1. cap. 13. Sayrus lib. 5. cap. 3. q.
unica art. 12. et alii plures.

Ex iis quae ulterius vel. vera sic explanatis tradi-
ta ab authoritate D. Th. in 3. p. q. 75. art. 7. ad 3. ubi loquens
de conversione Euch. seu effectu eius a verbis ita ait: dicendum, quod ista
conversio fit in ultimo instanti prolationis verborum: tunc enim completur verborum
significatio, quae est efficax in Sacramentorum formis. Et eod. art. in resp.
ad 1. quae fiunt ita ait: haec conversio perficitur per verba Christi, quae a
Sacerdote proferuntur: ita quod ultimum instans prolationis verborum, est primum in-
stans, in quo est in Sacramento corpus Christi. Idem fere repetit q.
78. art. 4. ad 3. ergo ex mente D. Th. quia verba sacramentalia con-
ferunt in ultimo suae prolationis instanti, operantur pro tunc effectum con-
gruum Eucharistiae. Et de omnibus idem iudicium ferendum est, ut diximus ul-
timo supposito de arte secunda, et effectu eius atque de causalitate aliorum
Sacramentorum quoad proprios effectus: ergo omnes omnino causant determinate in
ultimo instanti, quo perficiuntur, ita quod ultimum instans prolationis formae aut

adhibitionis m. ad subly sit l.m instans, quo in illo dant, et reci-
piunt eucum. effus Sacrales; et coex in ultimo insti intra tuvo
Sacrorum peragunt.

Sx ptr a' rre eadem sel. Dz suscipit Sacrum pot
conferre, et confert gratiam illud rite suscipientibus: sed n. in insti, quo n. est com-
pletum: go in insti, in quo complet; d hoc est ultimum, go intra fieat
Sacrum: go in hoc confert gratiam, qm conferre pot, et reliquos eius ef-
fus. Illac huius dicemus. constat ex authoritate illius s.a allegata.
Illa et abunde constat ex s.a dictis: ex qb. et constat l.a con,
et omnia subsumpta. Qy adhuc ex eo roborat, qd in tali in-
sti verum e dicere nunc complet, nunc suscipit Sacrum; go in
illy e in seq. insti extra tuvo. Ultima v. con it bene in-
ferat, qm nihilominus go in ea insti intra tuvo suscipit rite in-
tegrum; et ipsi Sacrum, atq ex parte illius dat; qd requiritur ad gratiam
conferendam: et l.a ex parte hois dat dispositio naturae ad gratiam suscipi-
endam: go in tali ulto insti intra tuvo Sacri, confert hoc gratiam
et reliquos effus.

Sx iterum eadem sel. Stat optime, qd Sacrum morali-
ter et cet suos effus, et nihilominus eos cet naturaliter, seu tamquam
ca naturalis: go stat optime qd moraliter se cet illos, et nihilominus
eos naturaliter cet in eo ulto insti, quo intra efficit, et complet. Con
hoc satis constat ex immediate dictis, et bene deducitur ex anti;
hoc a' ex eo certum mihi e, qd n. pugnent ca moralis, et
ca naturalis: et ex eo qd ambo complures Dx admittant simul
in Sacris. Sx adhuc con: si Sacrum n. caret naturalis suos
effus in ea ultimo insti, quo Dte intra efficit, stringere po-

et

et. go alrqi n' reciperet eius fructu, ut Sacru verum, et in-
tegru dicta in dispositione susciperet; d hoc D n' e dicendu;
vrum. n. et demeravit e: go affirandu, et tenendu e l.
Pbo maior in eo, q baptizatus pse in hoc insti A, mori-
at in seq. insti B; huic n. slute Sacri nil offeret, cu
Sacra n' in viatoribus psint, et ho ille in insti B n' sit
ig viator: go.

Pba ex 1°. authoritate D. Ths: go vba secraonis sua efficacia hoent e, et vera in toto rigore de psenti: go sig-
ficare, et efficere hoent pd. p illo tunc, quo dr hoc e, ut de psenti, et n' de futuro corpus Chri sub speciebus: alioq n' poset dici hoc e, aut hoc erit, et coia n' poset secrari psente, et vivo Sacerdote, aut ig. emortuo, et finita, transalta, p storu plane, qd n' e dicendu: go p illo insti de psenti, quo intre pfiunt ista secraois, ponit eoru effus, et coer n' in futuro extre tante eoru paros: go simili reliqua vba Sacralia eaie efficacite, et sigfaoe gaudentia mas q eis de-
trats caabunt suos effus in illo eod. insti, quo intre pfiunt, et ?plent.

Pbes dn 1°. Indivisile ultimu mar, aut fare, qd ac-
quit, aut pduct in insti indivisili, quo Sacru intre pficit, n' ita ptinet ad eius esse, ut si n' sit, nec Sacru extat: go n' pduct gra, nec aliu Sacralis effus in eo insti temporis, quo intre pficit Sacru. Coa bene infert: go gra pduct p. ve-
ru Sacru extit, et ex p. suscipientis n' adest obex: go si ante illud instans verifat, dat Sacru, et n' dat obex ad gra,

ante illud producet hæc. Pro ista ans: quia illud indivisibile majus, aut

pars, aut etiam terminus non pertinet ad esse Sacri, quod si ei non ad-
hæreret, adhuc staret verum Sacrum; et tale est indivisibile majus, aut
pars, aut terminus productus, aut acquisitus in instanti, quo Sacrum intra
perficitur: eo enim indivisibile non pertinet ad eius esse. Ibi ex eo probatur,
quod indivisibile additum indivisibili, aut parti non facit maius absolute: quod.

Dico non. ans. et eius probationes ideo maius: quia illis
pro ratione quia ultima syllaba longius, quam necesse est, extensa, quod ad
partes eius plures non requirunt non pertinent quidem ad esse partis, aut Sacri,
quia hoc staret, licet ei non adhærerent. Idem dico de indivisibilibus, nisi quia
aquæ, quæ continuatam ablutionem perfundat baptizatus ultra id, quod necesse
est, et sufficit. Nego deinde minorem, et eius probationes: quia etiam illi, qui in-
dicant terminum non constare ex solis indivisibilibus, repugnant nisi
quod indivisibile additum parti facit absolute maius. Et quamvis oppositum in-
dicarent verum tamen est, quod terminus ex solis indivisibilibus componitur,
verè defenditur, indivisibile additum parti facere absolute maius. Quare
si cum etiam fuerit in Physicis, verè dico, quod si maius, aut pars
Sacri demas illud indivisibile, quo intra perficitur, non manere ve-
rum, et integrum Sacrum, nec gratia conferatur.

Dices 2°. Demus quod sacra baptizandi infundat
aqua, quæ dum tangit eius corpus, extendat super illud quod sat suf-
ficit, et dicat abluo, et baptizo, atque quod in instanti ultimo
perficiat dicta abluo, et gratia conceditur. Interrogabis cum P. Arriaga: in
hoc ultimo instanti quale spatium aeris ab aqua sacra corporis
baptizati? Non possibile, nam hoc non in instanti, sed in tempore
aquarum cum successive aequatur: quod indivisibile spatium aeris depurarat.

Finge modo hoc illud, quod prolata sua bapt. forma in illo ultimo instanti antequam abstergeret aquam supra eius corpus effusa illud ordinatione spatii: et ergo, utrum hic ille maneret baptizatus? Si affirmemus, habet intentum adversarius: atque adeo ultimum indivisibile traxit inter Sacram, et eius imag. nec hanc, nec illud obstruit essaie, et ideo illud dabit Sacram, et conferet gratiam. Si autem negemus, dicit: quia ablutio illa non fuerit maior per acquisitionem indivisibilis spatii; atqueadeo hic ille non tangit magis quam ablutio trahat per indivisibile illud, quam si non traxerit.

Hoc argumentum, quod factum est in materia Sacri non ita inhaerat in forma eius, seu in verbis ex fundo allato quod ultimum indivisibile syllabae extremae non faciat hanc maiorem; et quia ante illud sufficienter prolata est ultima syllaba: si quis ante illud, cum nihil proferet, generare potest ...

Solutio ista diluenda est ex praecedenti. Admitto ...

[illegible]

at i illo. Unde si hō ille moreret ante ultimū indivisibile, quo intrē trat abluo, qq n̄ obtineret desu magis regsitis, seu in existenti necessaria regsita:

Aliunde ad instauratioq arguo in ... Sacrorum reo, est hac verbi mares p indivisibile eas intrē trans, qd q̄ n̄ mere trans e, d ostiens, atq adeo pars essalis eauy. Ad 2m fundy; qd forte n̄ differat ab isto, reo n. assumpti. Ad eius pbaoz no est illg: qa nec syllaba ultima pferat sufficienter i ultimo indivisibili essalr ad illg regsito; nec ante hoc potest generare spem sui; qd n. n̄ existit nil generare pot. Et casu, quo aliqd excitaret spes totius ultime syllabe, earum pcedentium spe excitata, p accens hoc faret, ex acci ult, qd utraque spes sui, et rei generata fuerit in mente. Unde p se loqd spes ultime syllabe nec generaret, nec excitaret ab eā ante ultimū sui indivisibile regsiti: nec ab ea p accens excitata moveret Deus, q expectat cpa fre pcaoz ad eandq gray. Nec obstat, qd hoc indivisibile se solum moret aliqd; hoc n. lt obstat, nam negt qd sul uy alij heat cq sigficaoq, q suffit et regr ad pficiendq essalr et integrandq sigficaor totius fre, ut pponit servata regut in singulis eius syllabis inter se collatis.

Ultimo obiet. est si admittat illud ultimū instans, et indivisibile intry, n̄ adhuc poterimus magis dicere qd tunc existat Sacrū, qm in tpre anti: qo ante illud instans, et indivisibile intry pstant a Sacris oia, et reliq effus. Sa bene infert; et ans pr: qa plus e qd existit in tpre, qm in ultimo instti; in hoc n. existit ultimū tm rei extentis; in

Tem-

tempore d. exsit pars successiva ciusq; et ab[...] d[...] plus e parsa
successiva, et divisibilis, qm ultimum terminus indivisibilis rei, quod d. in ultimo
instanti ponit ultimum indivisibile intus Sacri; n. verificat tunc existere
Sacrum, potius qm in tempore ante ad illud instans

R. n. ant. Ad eius probationem, et non iterum cog.
Stat. ut id, qd existit in tempore, si operatur cum eo, qd existit in
instanti (loquor de p[ar]tib. Sacri) plus sit illo ob rat. allatam; illud tn
n. sufficit, ut existat, aut dicat existere Sacrum. Et ro e, qa Sa-
crum e opus physicum, et ut tale existit sol. qd ponit eius ultimus
terminus. Unde licet pars successiva existat in tempore, et ultimum
indivisibile intus in instanti, qa tn hoc perficit, et complet Sacrum, illud
post. n. dr existere antea ad illud. Quare licet Sacrum, dum peragit,
existat propter de pnti aliq. aliquid indivisibile eius, et partim existat,
dum complet; nq potius, qm antea existit, qa nq existit per oes
suas p[ar]tes, n. d. antea. Aliqui existente hac p[ar]te successiva, et divi-
sibili sive mag. sive su Sacri, hoc sufficeret existeret, et operaret.
Recole q. diximus in q. tenao. ad [...] ibi facto.

§. 6.

An Sacra facta suscepta recedente fide operant[ur] propt[er] ...

Supposito qd pro Sacra facta, seu cum fide anim. susciperi.
Suscipit inquam hanc fide ce defectibilem, et recedere pro a subito,
qd illo posuit: et quovis n. ora, et singula Sacra novos effectus
ponent cum fide suscipi; sufficeret tn ad qd p[rae]sente incipiendo cum
uno, l. altero Sacrum fide susciperet. Ita sunt valere Sacrum
Penitus defendit eos, et valde probati ea cum Eximio Doct.e

stare ob. poe Bapmi suum dicit aptè à D. Thom. locus contra to-
tandas. Et demum reliqua rerum Sacra poe. suscipi cum sit-
facilius, quam ab aliis omittendum aut admittendum è à nobis, quae eorum de-
caris efficacia denegatam, ad tandem quae [illegible].

Fictio vero quoad [illegible] attinet idem est atque obex, seu
obstaculum cuius interpositione [illegible], ut alias operaret, suspendit, et
non operat. qualis [illegible] se agere posuere calorem in manu suspen-
dit, et non posuit illum quod obstat [illegible] operarum [illegible] ignis, et manus
[illegible] fictio, de qua loquimur non est ea, quae non [illegible]
Sacri valorem; d ea, quae [illegible] obstat eius fructui.
[illegible] fictio, de qua loquimur non est ea, quae cuius tollat [illegible]
salis Sacri debita sit ma, aut [illegible]: aut cuius quae tollat [illegible],
[illegible], a qua dependeat eius valor, et debita [illegible] quam [illegible]
intentio. Et [illegible] huius fictionis Sacrum non reddit suspen-
sum, d invalidum [illegible], et nullum. [illegible] quod postea recedit fictio,
quae accedit [illegible] debita intentio, non suscipit fructus illius Sacri:
et si alias tunc [illegible], est [illegible] intentio sub-
sequens cum nova ma, et [illegible] non [illegible] novum, et validum [illegible].
Ea igitur fictio, quae non invalidam, d infructuosam reddit Sacra-
menti susceptionem est de qua loquimur duntaxat.

Hinc a cum obex sit fictio appellat, quia per illam alius re
vera est, qui accedit ad Sacrum, et alius apparet: nam re vera est indisposi-
tus ad percipiendum eius fructum, et apparet dispositus ad illud recipiendum.
Et quamvis fictio [illegible] esse potest homo, qui Sacrum suscipit, [illegible] erit hic
fictio, quando sciens, malus vero, quando non sciens ponatur. Hinc etiam fictio, seu obex
duplex dividitur ab AA, alia positiva, nativa alia: ille ponitur quando quis in actuali

suscep-

susceptione sacri peccatum committit; hic vero, quando quis revera indispositus, idtamen invincibiliter ignorans accedit ad Sacrum. Unde aliquando suscipitur hoc fictione peccaminosa, aliquando vero inculpabili, sub utraque tamen infructuose.

Procedit praeterea quaestio circa gratias habituales ex opere operato conferendas a Sacro ficte suscepto: atque adeo circa proprium ipsorum Sacri fructum, qui ratione obicis praeceptus non fuit eo instante, quo sacrum completum fuit, et effusum. Unde difficultas praesens non extenditur ad gratias Sacramentales, quas ut saepe diximus frequentius confert hoc tempore sequenti susceptionem Sacri, non ratione obicis, sed defectu occasionis, pro qua habet. = Statuto igitur ex quaestione anteriori, Sacra ex opere operato non conferre gratias tempore anteriori eorum susceptionis, quando scilicet eorum votum; et statuto praeterea, quod gratias conferant tempore comitante eorum receptionem, et determinate in ultimo instanti, quo intrinsece perficiuntur: restat ultimo discutiendum, an tempore subsequenti eorum validam, et fictam susceptionem possint obice recedente illas reddere formatas, et fructuosas? Ubi obiter, nec inutiliter observabis sacra tempore subsequenti sui receptionem non conferre gratias, nisi fuerint ficte suscepta. Et ratio est, quia sic conferunt unicum adaequatum effectum gratiae: quare si praestarent illum, quando suscipiunt, postea non conferrent alium similem: alioquin ad duplicem adaequatum gratiae effectum ordinarent singula sacra, quod nandum est cum Eximio Doctore et communi Doctorum.

Aliis omissis, 1.ª sententia denegat omnibus Sacris quod recedente obice conferant gratiam. Ita Durandus adq. cum Aliis. in cap. tunc valere de consecratione, Joan. de Medina codice q. de ficta confessione. Favent Scotus in 4. dist. 4. Soto in 4. dist. 6. Vazq. 3. p. d. 159. n. 33. et alibi, quorum fundamentum est, illa carere opposita opinione. 2.ª sententia soli baptismo tribuit effectum, de quo loquuntur praecipue authoritates D. Aug. afferendae postea. Nec dissentit Vazq. 3. p. d. 161. dicens recedente obice, quod nullum Sacramentum conferunt, recedente fictione gratiam conferre, nulli nisi Baptismo.

D.ⁿⁱ de Sacramentis.

svenire. 3.a Ja dict hoc privilegium Sacris impraimentis characteris, qa cum repeti non possint non posterit eorum fruct. obtinere, nisi recedente fictione conferant illos. Ita Mayor in 4. dist. 4. q. 2. Coninck. et Syl. om. 3. p. q. 69. art. 10. citans alios pro se, qui favere videtur D. Th. in 4. dist. 4. q. 3. art. 2. q.la 3. ad 2. &c

4.a Ja eadem effectus dicit Bap.mo duntaxat, et cons. nitit. fundat. in necessite, qua hoc Sacramentum necessaria est ad salutem, ideoque gratia frustrari non debent suo effectu quando obex antea positus auferatur. favent Dur. in 4. dist. 4. q. 4. Can. de Ledes. de Poenit. p. 5. et de tit. de Bapt. cap. 11. del. 1.a et alii in locis. — 5.a denique ja omnia Sacramenta conferre effectus suos recedente fictione. Fundamentum eius est: quia eadem omnium est ratio quoad effectum suum, atque si uni concedit, omnibus concedenda est. Favet D. Th. in 4. dist. 17. q. 3. art. 4. q.la 4. Suff. ragant ipse Cadet. tom. 4. Opusc. tit. 5. q. 5. Soto Sect. 5. de Bapmo, Henriq. l. 1. c. 25. Bonac. Tapera, et Diana ... excipit Euchar. et Poenit. eo quod difficile iterari possint, solo ... Euch. si post sumptionem rei obex tollat, excipiunt. Marc. 3. p. t. 3. d. 28. sec. 6. Tiliu. tit. 4. num. 138, et alii.

In tot sane varietate ... degas, et quod tota de re a plaudo Christi difficile est veritatem attingere. Videtur ... veritati ... sint propositio, et sequantur communiter similitud. de Sacris, et ... et clarius quod ... Inuit. ... a tacionibus, et ab Ecclesia ... fictione suscipi ... apto Sacrilegio, et fictione ... mali ... et bonae fide.

Dicendum est 1.o Si Euch. ... ficte suscipiat, nec recedat obex ante ... tas species Sacrales, nullum operabitur effectum, quantumvis postea fictio tollat. Probat. quia 1.a Euch.

neg.

neq. ē simplr naria ad salutem, ut coior, et verior sa fert D.or P. Granado, nec ē ir-
reitalis, cum tale iterari, et recipi denuo possit: q° narium nē, q.d efficatiam beat,
ut in eū psenti conferat gram obice sublato. Pbat 1°: Ait eñ D. Paulus 1.a ad Cor. 11.
qui manducat indigne iuditium sibi manducat scelus immane committit: q° nē
cur fructum in percipiat: unde tam graviter delinquit.

Pbat 2° ab absurdo: q.a sequeretur ex opposito Sacerd.m, v.g., qui cum indig-
nitate sibi nota D.o is, et tam gravissimis criminibus, et censuris innodatus, sæpius eti-
am quotidie per longam vitam celebraret, recip.s in fine vitæ contritum ingentem illum
grē cumulum, qui correret tot Sacram.tis, tot Sacrilegijs horrendis ficte suscep-
tis; d hoc ut absurdum, sequitur ex opp.a assertione: q° dmē, luch.m in eū posito n
reviviscere adeptandum eius fructum. Hoc fundamento innixi tuentur hoc assertum D. Thom,
Durandus, Major, Palud, Cano, Sylvest, Bonacina, Villalob, et alij, et ex nris D.or
Eximius, Konink, Fillius, Enriq. Laym. Castro, Pallaq, Contzp, et Franc. de
Lugo, atque adeo ab Ae extrinseca certa mihi assertio ē.

Dicendum ē 2°: si tollat obex ante consumptas
species Sacramentales, confert Euch.a suum fructum [illegible]: nq efficacia ad [illegible]
[illegible] fuit huic Sacr.o [illegible] Chr[illegible] manducandi [illegible]
manducantis, d [illegible] quoque [illegible] manendi, et [illegible] mandu-
[illegible] [illegible] manet [illegible] in [illegible] [illegible]
[illegible] gra [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] confert gra [illegible] [illegible] [illegible]
manet Sacrum [illegible] efficacia [illegible] gratia, et nulla [illegible] impedi-
[illegible] gra [illegible] [illegible]; d in casu posito adhuc Euch.a, seu
[illegible] manet Sacralis applicatus et [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] illo Joann. 6: q manducat me
[illegible] ipse [illegible] in me manet, et ego in illo [illegible]

Aug. lib. 26. exponens hec vba ait: manducare

e illu manens in se bere. &c.

Hinc resolveas, qd si qs bona fide confessus in peccato mortali, fictio putans, se nasig bere disposit. in articulo mortis, q. n. ... eodem die viaticum in gra recepere) et recedat fictio, cum adhuc perseverant spes in stomacho, perceptum est ... contra communiter ... militat in hoc casu. Imo dicendum, si fictio tollat post consumptas spes, constanti adhuc idem effectus. ... sic manducavit in manducans sibi iudicium: ... et ... Sacrami postulare ... qd non ponit ... obex, post illum ablatum operetur suum effectum, ... sacrificium ... per ... quia removet obex post consumptas spes. Quoad d. Sacra imprimentia characterem, relicto pro nunc Baptismo de gito dicemus postea

Dicendum e 3.o Sacram. et Ordinis collatura suos effectus, recedente postea fict. Ra. eadem e, quam innuimus sup. refert. 3 sq. Quod assertio verior mihi erit, si fictio moralis sit, seu si formalis. Ra, qa ... Sacrilegium ... committat ... reverentiam debitam singulis Sacris, et eorum authori dignum e ut in poenam eius deneget Deus Sacris effectus, authori se deneget ad operandum, recedente fictione in subito qd illo res adeo venerandas tam audacter pessumdedit: go qd. fictio e formalis, verosimilius e hec Sacra non sortiri effectum suum eo recedente fictione.

Hinc ad Matrimonium, qd non imprimat characterem, e ... ali-

quo

quomodo prophetus, et reiterari neque vivente sponsa, extendi debet hoc assertum ob eandem rationem, dicendumque operari suum effectum, recedente fide: nec possunt ipsius opera faustum: quique in filio sub mortalis tam, et maximus adhuc durat. Idemque et dicendum existimo de Excommunicatione; hic enim et durante eodem mortis periculo, recipi non potest; atque adeo si illo adhuc durante, recedat sacerdos, hic que fuerit nativus, generalibus indicio, et Dominus misericordia valde sponsus: quod fructus suum cogit, ne primus fructus fructus sacramenti valide suscepti, et inculpabiliter infirmi.

Si vero post transactum periculum, et recuperatam sanitatem tollat sacerdos ad fructum excommunicationis et similiter si post dissolutum matrimonium recedat sacerdos ad minus fructum peccati, ostensiusque sacri adhuc retinere fructum afferat [illegible]. Tom. [illegible] et alii aliqui: [illegible] verbis [illegible] et [illegible] cessat [illegible] recedat sacerdos eis [illegible] transacti nil [illegible] sacra [illegible] spiritus [illegible]. [illegible] iterari [illegible] et [illegible] sacra denuo recepta. Ita [illegible], Conin. et Laym. [illegible] cap. [illegible]:

Quoad sacramentum [illegible] in alia [illegible] mortalis [illegible] eius valore, et hic minus indispositi relinquat locum accedentis ad sacram, quod alioquin nature est ad sacramentum, sacramentum persuadere ea [illegible] recedente reviviscere effectus sacramenti sicut ea [illegible], et [illegible] directe [illegible], quod directe [illegible] aliud [illegible] neque auferri. [illegible] se [illegible] tale [illegible] potest; [illegible] accensum in [illegible] post [illegible] [illegible] recedat fictio: et [illegible] tunc sponsus Dominus misericordiae [illegible]

taret, qd intuitu sacri re v.ª recepti et rari ad salutē confer
ret qrq subito incarcerarer fidē videlicet suscep. et a fidē iā recedēn
ta similiter dicendū ē p aliis conversionis in qq rā reperiūtur.

Sol. 1.

Ob. Objectiōn.

Oppones 1.º a. dicta fere nullū ē sacrū, qd fidē
inculpabili susceptū n. conferat qq, q alibi illa opportune recedat:
dō consequens ē 2.ª sacrorū intentiōz: nec nullū ē sacrū, qd fidē et
inculpabili suscepti conferat postea recedente fidē sui qq. Probat
maior: qa 1.ª sacrorū intentio ē, qd ē 2.ª eorū significatio; d qd sacra
fidē et inculpabilitér suscepta conferant qq ipsa, potentia eorū
eorū susceptis ē 2.ª eorū significatio: qa ē 2.ª eorū intentio. Probat minor:
qa nra sacra significant gratiā qq, et coex ipsa conferenti dan-
dā n. defuturo: 2 dare tēpore susceptionis sacrorū . . . fidē
recedit ē dare qq defuturo: qa ē dare qq 2 eorū significatione: qa
ni deveret ōr inconveniens dicendū ē, nullū sacrū fide quo-
modolibet susceptū conferre postea qq.

Resp. poet. ōia, ossa maior; n. conclusio. Ad proba-
ōr ōia maior, nō minor. Ad huius probationem ōc nra sacra sig-
nificare gratiam qq, nō tn significare eo ipso pro aetate conferenti
dandā: qd et in nra sacrari, ō gratiā eis signal a sacris, qn
illa significent conferenti aetate dandā. Sufficeret ar ōt sacra
gratiā significarent qq, qd illa significarent aliquā ab ipsis dandā, tum
ōlt q. q subiectū n. fidē, qd illa concent. Unde stare potest, ut qq
gratiā significaret, et tā concurrerent ad eo, ut darent illā conferenti
aut de futuro: quare si recedente fide post sacrorū susceptionē confer

rent

rent grã; nil fieret ꝯ eorũ intuitũ, aut sigfare; n͂ n͂. est ꝯ bonũ
id, quo sigfari ꝯsumdit, et qd indetiate ꝯplectit.

Aliquanti aliter, et ꝯformius ad sequẽs dicta respondẽ, conced. ꝯsilium meũ, qd lit Sacra sigfent praece grã dandã deinde sequellis ibi adiunctis: et cõra sigfant grã de ꝯsenti actue dandã, n͂o sequellis de ꝯsenti qᵗʸ ex pᵗᵉ ipsorũ, et Dei e dandã, sed sequellis. Itaq qd Sacra actue de ꝯsenti dent grã ẽ n͂ sit, qd Sacra qᵗʸ ex se, et ex pᵗᵉ Dei apta sint, et prompta ca-re grã, sed qd suscipiens eã n͂ sit de ꝯsenti indispositus ad illã suscip. si actua n͂ recipiat, ac de ꝯsenti stringã radiã asserẽt, et plerũ aliis explic ꝯparã gũ. Ly go Sacra praece sigfant grã n͂ sigfent, imo nec sigfare possint, subly illa suscipiens ed de ꝯsenti dispositus ad recipiẽ eorũ fructũ n͂ posit ppt. grã de ꝯsenti actue dandã sigfare. Unde ut ob ꝯsentis fictiõ, et indispositiõ recti n͂ ꝯferant an suũ effũ, nil tn͂ fit ꝯ rẽ suæ sigfani; qa adhuc vera manet eo qd maneant Sacra qᵗʸ ex se e cũ ꝯsenti aptitude, et promptitude dicta: nec fiet postea cũ recedente fictiõ grã ꝯferent, tũ ob illã caũ, tũ qa moralr tunc ꝯcurrunt ꝯsentib dispositiõ. nolr.

Opponẽs 2°: ꝑ nõ Sacrũ nullũ ꝯferet grã ex ope opato ante eius rlis suceptĩ, quoniã illius ꝯdag, aut tendẽ-rũ det ꝑ illo prioñ: go nec ꝯferet grã ex ope opato post eius-dẽ rlis suceptĩ, quoniã n͂o det debitã dispositiõ ꝑ fictionis recessũ. Rx con; tũ qa paruũ n͂ ẽ Sacrũ tpore anti, qm subseq. eius rlis suceptĩ, tũ qa potius fundamtũ dabat, et tpore anti rlis suceptĩ caret grã ex ope opato, qm tn͂ illã ect tpore suc-

seqi: qo si n. obstante illo fuisto, inveniens e, qd Sacrq ante eius rec susceptq cet grq ex ope operato, garit; aut n. fontamini n. illq cabit post eius suscepis. reg. Stas ans, ty ex eo, qd obq Saci g eo suppleat: ty ex Stud.mo qt ser. 13. cap. 8. qo sancte coicantes, seu toto parq Glesq edentes fructq eius, et Stultq sentiunt: qo.

Reo, sic anti, n. cog. dct eius Sq phaos reo oced. illq dni ex tra physa Sacri; hoc n. phyce loq. garit n. e antequm extit, g postqm existit; n. d. illq et extra morali: hoc n. ratio fundat in physa extra Saci Gtexitu, g pot. ante eius receptq n. dat; dat d. post, et cy tota Saci efficia, qm pmittit Sto; atq adeo recedente itu, pot Gstare postea ex ope opato qd n. poterat Gstare antea.

Stas Eq phaos rec n. ans; ad cuius Sq phaes, g Saciu dap, et pmits tm deservire pot. Sto cety eny supplere q spirit piritl effq sanctifandi nos, et remitt.di pecca nra; n. a quoad mysterendi grq: nq cety merent illq, et ex hoc solo cap. illq Gstat. at ex eo astat, qt ante Saluq Sacroru inbuq eudq effq astuebat. Stas Eq phaos, et aulbouts Sty reo simulr cy t. Suarez, coicantes sancte sentire adq effu siles eis, qui experiunt, g recedra susciquint Eucham; illos tm n. coicari ex ope opato, d ex mito Antecq, et fidei viq, g p dilectq opat, ut ibidq inserit Suy; et tacet dno.

Oppones 3. et precipue. adq re sq averti. Et sit inveniens, qo Sacerdos ille toties Sacrilege consecrans, et coicans reciperet grq gbq Sacrilegia ab eo omissa; inveni-

ens

eni tri n'ē qd ea recipiat pro Sacra q valide, et sacrilege recepit: imo inconveniens ē, qd post Sacra valide, et fictè suscepta n' conferat gra: qa: ijs sacrilegijs n' obstantibus, potest Sacerdos, et deberet q postea tollat obices recipere fructus, et gras correntes eis Sacris fictè susceptis. Pro antis e: qa sicut agta illa Sacrilegia n' obstant apud nos, et oia, et singula Sacra apud illo Ministro facta, et suscepta sunt valida: ita n' obstabunt, qt pduat eorum effecta, et recedente postea fictione suis effectis correntibus: qo inconveniens n' ē ult.

Reo m. atte ani: qa etsi e inconveniens qd post Sacra sacrilegè suscepta cferat gra, et recedente fictione; ē n. inconveniens, qd iustus Deus eo amplius sit colere fructus illorum Sacrorum hoi sacrilegas, aut n' sacrilegè fictè illa suscipienti; nam sicut Xpi, et Dei misericordia ex eo commendat, qd conferat fructus Sacri pro inerem. dispositiois, qua aliqs suscipit: ita etiam illa Xpi, et Dei iustitia, q ipa eclamanda ē, ex eo debet commendari, qd pro qualite fictionis, qua suscipit Sacrum, et pro huius qualite minuat, aut deneget eius fructus. — Et certe gravis istius opinionis paris est pro qualis; multus sese seqda ē, ne anima debeat omnibus degradatis amitti tanta Sacrilegia ius singula pro percipiendi tantis eorum fructus. Plane S. ang. eis dari existimo, si adversarios dicere audiant, Ministrum illum minima stricte in fine vitae dispositus fieri reperente sanctitatis, et eo Sanctiores, quo plura fuerit Sacrilegia ab eo commissa in susceptione Sacrorum. Hinc ad probas. antis dicendum ē, manere quasi nulla ea Sacra, et hanc qui melius sibi

impertom... a Sacrilegio.

Opus ... filio e maalis; et reddit post coniug... sacramentum reddimus ... cohiet suum fructum, nullum asiim... altera ... n. cohiet illum: ... gerimus n. redde ... aliis sacris. Ideo n. ... excellentia tanti sacri, quam absque dubio reliqua excedit: ... alijs ... et efficacia exerceat sphera ... Itaque et Sacra omnia viatoribus dumtaxat ... et ... sphera sue activitatis ... huius vite ... in ... e inter ... spatiis ... sphera, quam singula Sacra ... quas ... laudemus ... efficaciam. Tales ... et ... a nobis: et eodem ... discurrimus de alijs sacris ... oppositum.

Sect. 2.

Quid sentiendum de Baptismo ... suscepto?

Separatim de Baptismo agimus, quia separatim de illo ... fuit S. Aug. quoad eius reviviscentiam post fictionis recessum. ... excita ... ita ... inter ... ... cum ... animas sedandas, ... admissa, ... n. ... Baptismi reviviscentiam ... occurrunt, ea ... separatim de illo instaurata fuit eadem ... Rogamus itaque, an Baptismus ... sive ... seu maali suscepti, illa postea recedente, reviviscat: et casu quo reviviscat, quoad quas effectus ... eius reviviscentiam?

Ad salutem baptizati ordinarie hanc reviviscentiam Baptismi indicat S. Aug. lib. 2. de Baptismo ... tunc

vale-

valere incipit ad salutem Baptismus cum ita ficto recipi fecerint
receperit, qui corde in malitia, et sacrilegio perseverante, peccorum
abolitione non sineat [illegible]. [illegible] lib. 2. de Donatis. cap. 10 in
dicare [illegible] Baptismus semen quodam Christi, quo Ecclesia et per
Hereticos genere filios, et [illegible] ob rectam dispositionem recipere
[illegible] intra quem [illegible] et [illegible] postea obice sublato. Ita
eum loquenti de Heretico ficte ad Baptismum accedente ob defectum veri
[illegible] et [illegible] cum Ecclesia [illegible] i. e. [illegible] pravitate
conceptus, [illegible] deserere [illegible] venerit ad Catholicam [illegible] pac[illegible]
[illegible] eodem baptismate, quod acceperat, peccata dimittuntur per [illegible]
[illegible] [illegible] sed quo baptismate [illegible] eius tenebatur [illegible]
Sacrilegium [illegible].

Sunt qui ita intelligunt [illegible] ut dicant eius
sententiam esse, quod ablata fictione, reviviscat Baptismus, et plenam remissionem
peccatorum [illegible] ad remissionem culpae, aut [illegible] [illegible] non [illegible], et re-
[illegible] [illegible] [illegible] dicunt [illegible] [illegible] ita
[illegible] Gabriel, et alii apud Vazq. d. 162. cap. 2. a quibus [illegible]
[illegible] hanc interpretationem. [illegible] [illegible] alia explicatio [illegible] lo-
cis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] dicendo nem-
pe, quod Baptismus [illegible] [illegible] ad salutem [illegible] [illegible]
[illegible]. i. quamvis reddat [illegible] [illegible] Sacramentum [illegible]
[illegible] quo postea [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Baptismum [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Baptismum [illegible] [illegible] in
casu [illegible], cum non debeat rebaptizari [illegible] [illegible] Baptismum
susceptum [illegible] remissionem [illegible] in tali casu.

Q. Quamquam praedictis rationes non plene videantur conformiter S. Aug. tam in allegatis testimoniis quam in pluribus aliis fuse af-
ferendis expressa, neutra adhuc a nobis videmur posse, quo conveniam
sufficientiam, quam poenit. a se sola deleat originale. Quod sic argitur.
Sacrum poenit. est praeceptum eis, qui intra Ecclesiam sunt, et post Baptismum lapsi
sunt; sed in casu, quo procedimus homo ille non est lapsus post Baptismum: modo n.
non est attendendae aliae circumstantiae praeter eas, quae conducunt ad essentiam
sub hac indagari: ergo in casu nostro minime praecedit poenit. Sacrum
se solo sufficiens illi ad salutem. 2. Sacrum Baptismi in re, vel in vo-
to susceptum est illi homini ex voluntate simplex necessarium ad delet. ori-
ginalis, et infusionem gratiae, quae remittat hoc; non n. potest negari,
quod eiusmodi Sacrum sit institutum homini necessarium ad salutem, ut
saepe diximus ex Trid. no: ergo neque illi homini remittit originale
aliud Sacrum, quam Baptismi, et consequenter non remittet per solam
poenitentiam.

Itaque ut attenta ipsa institutione Baptismi, ut Sacri regenerationis
proprie concedo poenit. quod indirecte se sola deleret originale, ita at-
tenta ratione mea, qua instituit necessarium ad salutem per regene-
rationem, non [illegible], ut poenit. se sola aut cuiusvis alius concedat suffi-
cientiam ad delendum originale etiam indirecte. Et haec est ratio, quare licet
aliquando concederemus Sacris vivorum sufficientiam ad causandum per accidens
id, quod per se causant mortuorum Sacra (collatis inter se, et ipsa atten-
tis propriis et illorum Sacrorum ut talibus [illegible] obus) illud tamen
non attenta ratione mea, qua mortuorum Sacra instituta sunt, ut necessaria
ad salutem; haec n. sic statuta, quo ipsa est, quod aliud de lege
ordinaria suppleat. Et quod sic suo loco diximus, hic semper et

a. sup

vtrisque remittemus.

Dices 1.a quod valeat Sacramentum obice ablato ad tollendum praeter
illum reatum poenae temporalis, quem remansisse supponit 2.a ratio [illegible] istius
est, ex hoc puncto: quia alia Sacramenta, quae ordinantur ad conferendam gratiam
et remittenda peccata, licet possint etiam tollere reatum aliquem poenae tempora-
lis, non tamen possunt eum tollere, nisi prout effectum sanctificantis co-
micaverint: ergo Sacramentum ablata fictione reviviscens non causabit deletionem
poenae temporalis, nisi prout et qualiter effectum gratiae regenerantis
concedit. Cui bene infertur a paritate et a contrario, dum in Sacramento poenitentiae
non tollente per satisfactionem sacramentalem debitum poenae temporalis, nisi prius
contulerit gratiam remissivam peccati quoad culpam. Et itaque in Extre-
ma Unctione, quae reliquias peccatorum et reatum poenae non tollit, nisi
prius contulerit gratiam habitualem, ad quam ordinatur: ergo.

Verior tamen tenenda est contraria sententia D. Aug.
quam tradit D. Th. hic q. 69. art. 10. et sequuntur communiter Theol.
Scholastici: quod sic Baptismus conceditur, recedente fictione, incipiat
valere ad salutem, quoniam conferat ad effectum gratiae, et remissionem omnium
peccatorum praecedentium et omnis poenae temporalis eis correspondentis. Et enim Sacra-
mentum suscepturus, ut Cardin. de Lugo hic d. 9. sec. 3. n. 37. relinquit de-
sideriis indulgentiam plenariam, rite tamen accepit baptizatum cum ad plenam re-
missionem omnium debitorum culpae et poenae quae ad illud tempus usque
indulgentiae sed tunc ob aliud impedimentum non acquisivit baptizatus
illo tamen remissionem lucrabitur postea cum baptismum suscepit. Ad
omnis vero, quod transacto tempore indulgentiae recedat peccati remo-
tum; tamen adhuc residuum obtinet virtute indulgentiae antea lucra-
tae et cum retinentis ad peccati debitum subsecuturum absoluto.

Hanc th. Cle. insinuat docte agens, et variis
asserens ex [illegible] omittendo nunc, sermonis hoc fieri de peccatis
mortalibus, et venialibus, omissis a fidele baptizato ante susceptum
baptismum [illegible] peccato, aut de peccatis omnibus in ipso susceptionis bap-
tismi; vel alius est, qui post fideles susceptos ab illo baptizata fuerunt
ante obitus recessu. [illegible] sermonis est de adultis: nam par-
vuli nunquam fidele susceperunt Baptismum, cum nulla [illegible]
ex se ipsis indigeant et cuius defectu filius eviderit [illegible]
Baptismus. [illegible] sermo [illegible] ad fidelis mortale, quod
[illegible] extendit ad [illegible] maxime dictum. [illegible] de peccatis
ante Baptismum post mortale [illegible] commissis

Thesis 4. Omnia peccata remittuntur per Bap-
tismum [illegible] recedit [illegible] illius [illegible] influentiam [illegible]
re recepti. Ita per id remittuntur omnia peccata, quod remit-
tit originale illius [illegible] nunc non dilectum: [illegible] originale ho-
mini fidele baptizato remittitur per Baptismum [illegible], quod recedit eius
fidelis: ac per ipsum Baptismum remittuntur et alia peccata ante ipsum co-
missa. Conclusio haec certe deducitur ex [illegible]. Adhuc maxime certa
est [illegible] ex [illegible] doctrina, qua [illegible] ordinaria [illegible] morta-
lia [illegible] non remitti, aut remitti hoc alio, aut aliis [illegible]
[illegible] non est remissionis: cuius ratio est: quia cum [illegible] non [illegible] remitti
[illegible] per infusionem [illegible] per hanc vim, reliqua, cum
incompatibilis est gratia, [illegible] mortalia pellunt. Certa itaque est [illegible]
maxime ex [illegible] doctrina, qua Ecclesia, et [illegible] declarant remitti
[illegible] et [illegible] aliaque mortalia committens

[illegible]

quj ante Bapmu recepos.

Tertia Concl: ... remitti pecca. ... baptizati, ... venialia remitti poss. per baptismum ... recedit ... : ergo ... remitti. Item et in [illegible] ... omnia remitti poss. ... baptismus; ... remitti ... baptismo ... in re [illegible] ceptis ... recedit ... nec est ... baptismi, ... capax ... baptizatus ... ergo venialia remitti poss. per baptismum ... recedit ... venialia remitti originale, ... aliud mortale. ... est necessitas ... baptismi ad remissionem originalis, ... cuius necessitatis ... a tali remissione ... Vid. ... ultimus ... amplius ...

... in lege gratiae nullum mortale peccatum remitti ... in re, ... in voto ... ergo originale peccatum, et alia actualia ante baptismum ommissa ... recedente ... remittantur, ... remitti debent ... aliquid ... in re, ... in voto. ... non remittuntur ... baptismi ... nec ... remitti, et remitti debet originale, et alia mortalia ... baptizati ... baptismum ... in re susceptum. ... quo- ... non remittuntur ... peccata, ... nec ... Ecclesiae cuius baptismus est ianua ... peccata

de quo loquimur, neque originale, et alia annexa ab illo sine
extra Eccl. constituto: quia haec venialia peccata non remittuntur tunc per
quos Sacramentum vel Poenit.

Dices contra [illegible] Sacramentum requirente intentionem
Sacramenti supra allatam. In eo casu quo originale, quin alia mor-
talia ante baptismum admissa tolli quia per contritionem subsecutam, in
post ordinatur ad remissionem, et votum illius sit, quod post ordinatur ad
baptismum poenitentiae, quin illud suppleat. — Ad hoc resp. non evacuat
vim argumenti factum: quia contritio subsecuta suppleat rationem ad
unde non videtur; unde ex quo [illegible] baptismus poenitentiae, non supplet,
ut sit votum illius: quia si nec per remissionem in re, vel in voto, nec
per baptismum in re fuisse susceptum; nec per ipsum in voto remittuntur
tunc illa peccata, quae [illegible] per contritionem remittuntur, [illegible] a-
lio Sacramento in re, vel in voto remittuntur admissis in lege gr.
peccata mortalia, et originale [illegible] Eccl. et [illegible]

Resp. [illegible] contritio illa remittit ea peccata per ord-
inem ad baptismum poenitentiae, quem supplet, et hoc sufficit, ut baptismo ads-
cribatur talis remissio: quia peccata [illegible] adscribunt baptismo remis-
sio facta per Poenit. et [illegible] alii effectus externi Sacramenti ratione
eius supplentis baptismum suscipiendum, ut illos [illegible], et [illegible]
quia in hoc non sit dicendum, nec illud. [illegible] contra: quia non mi-
nus educit baptismus susceptus, ut contritio subsecuta sit vera
et remittat originale, et actualia cum ipso admissa, quam inducit,
ut vera sit Sacramentum Poenit. et non aliud postea suscipiendum, aut
suscipiendum, [illegible] effectus suos: nemo non narrat [illegible] va-
lorem externi Sacramenti, et [illegible] effectus a baptismo suscepto: quia

ratio

Demum

Denique sicut in aliis casibus non remitterent ex opere operato, seu virtute baptismi fictè suscepti originale, et actualia cum eo coniuncta, nisi per alium modum, quo ostendit P. Vazquez: in casu vero, quo procedimus, non est necessaria contritio, sed sufficit attritio, et hac sola interveniente, recipientesque fictè absque dispositione ad remissionem peccatorum illorum, fieret postea ista a solo baptismo concessa ex opere operato. Non enim erat requirere baptismum ad operandum, quod requirit maiorem dispositionem ex parte subiecti, quam requirebat, quo suscipiebatur; sed tunc sufficiebat attritio aliorum comitantium originale, ut omnia reciperent virtute baptismi, et ex opere operato: ergo modo quo non adest peccatum per fictionem, et hoc per attritionem removetur, deberent parte eiusmodi peccata virtute baptismi concessi, et ex opere operato. Sed de hoc iterum redibit sermo.

Alio vero ex revelatione [illegible] [illegible] stabilita insertas, remitti virtute baptismi concessi per receptionem fictionis reviviscentis non solum peccata omnia, de quibus loquimur, quoad culpam, sed etiam quoad totam poenam eis correspondentem, et quod nullo reatu relicto remitteretur per eundem baptismum, si fuisset absque fictione susceptus. Ratio; quia idem modo est baptismus, qui antea, et eadem gratia cum eodem iure conceditur modo, ac concederetur antea; sed tunc concederetur gratia cum iure ad plenariam earum peccatorum quoad culpam, et poenam, illorum quae praestaret: ergo et modo, quia id non impedit fictio, conceditur eadem gratia, praestatura eandem culpae, et totius poenae plenariam remissionem. Eodem fronte extendenda est illa ad habitus infusos gratiae habituales comitantes, et ad gratiae auxilia, seu aliqua specialia baptizati tribuenda, aut tribuenda iure gratiae baptismalis.

Io. de Saixam[illegible]

Assero 2º si filio sit fidelis, recedat tn ante illud instans, quo intra possit baptismus, huius virtute delentur tn peccatum qm originale, et actualia reliqua q. illud comitantia. Constat autem pro tn ex immate dictis, p ante scl. tn ex ijs, q. initio q. diximus bonis de Cutis Brevibus vulbus aucte [illegible]. Si aliqd impediret in hoc casu fructus baptismi, maxime peccatum [illegible] fiet; d hoc n impedit illos; ergo nihil. Prob. minor, maior n. abunde constat ex dictis: ideo peccatum fiet impediret fructus baptismi, qa n est eius materia, l omnis est eiusmi, ro est tn sufficienter applicata; d neutrum ex cap. impedit: ergo ex nullo. Prob. minor quoad utrumq. pars: qa in illud peccatum [illegible] est omnino ante baptisma, seu est peccatum hois n adhuc Christiani, ergo, et nihil aliud requir. est solum materia eius: remissio sufficienter retractatum est, et sufficienti eius precedentia: sigdz ante baptismum p hos instans immate segr supra astatu obex p alterius sufficients detestari hoc, et reliqua aulta, ergo et nihil aliud requir., ut eiusmi peccatum sit materia baptismi, eiusq effectus sufficienter applicata: ergo.

Dices 1º et explicat ro immata. Per baptismi institui ad delendum originale eius actualia illud comitantia ante eius susceptionem, nullus ex eis actualium e obex [illegible], d que n retractantur: ergo quod singula aulta comitantia originale n sufficienter retractata ante baptismi susceptionem, nequ aliunde sui impedit, nullus ex eis erit obex, q impediat eius fructus; d unus ex his aultis, e peccatum filii: ergo hoc in casu cum n est obex impediens fructus baptismi, et certe q. [illegible], cum reliqua tollerent virtute baptismi immate post perfundi. Dices 2º Peccatum illud filii n e incapax remissionis p aliqd Sacrum in lege nova debite conferendo; alioquin p nullius

Sa-

baptismi suscepti ex quo in re, cum nondum posset directe iustificari, sit alle, quod est falsum; quia incapax est remitti directe per actum baptismi post ipsum receptum, et per eo dictum nec per actum poenitentiae, aut contritionis ipsis posset [illegible] allegatis; quod non est capax remitti directe per ipsum baptismum, immate post conferendum, et ceterum per illum remittere, cui nihil obstet.

Sed dicas, peccatum illud remitti indirecte per contritionem: quod dicat ratio non impugnantes non constat inconveniens aliud, quod nempe nullum sit in eo quod nunc, aut remittitur directe destinatum ad illud peccatum remittendum, sicut per quod potest homo ille directe iustificari quod sequitur maximum inconveniens. Prima impugnanda est responsio data ex maximo alio inconvenienti sequenti: quod nempe melius esset, homo et parvulus ille non peccare, quam non peccare mortaliter post baptismum susceptum. Suadetur quia ut poenitentia tollat indirecte peccatum illud, ut veniale, necessarium est quod aliud directe tollat, scilicet quod tollat aliud quod ad eius, cuius tribunal directe pertineat eo quod sit peccatum post christianum: ut hoc directe tollat, necessarium est, quod committat homo ille post baptismum ab ipso susceptum, sed inconveniens: ergo ut peccatum illud veniale indirecte tollat per contritionem, quod quidem melius ei est, quam nullum mortale tollere, necessarium esset, ut peccaret mortaliter post baptismum susceptum: sed hoc non est dicendum, neque etiam dicat homo ille manere incapax, tum iustificari, et salvari, dicendum est remitti omnia eius peccata virtute sacramenti suscepti.

Assertio 3. Si pactio fialis sit, auferat sine eo [illegible] initium; quia omnino conficit baptismus per coexistentiam cum sufficienti attritionis ipsius actuis ante illud instans animam, et [illegible] conficienti intra baptismum huius virtute, et cetera; ex opere operato delebuntur omnia [illegible] cum suis ex [illegible]. Assertio [illegible] ex [illegible] [illegible] constituit. Fundamentum

ē; q.ª oīā illa pecca antecedunt Baptūm, sunt que pp̄ᵗeā pecca hōīs ñ-dum Xp̄tiani: q.º sunt mā Baptīsmī ab isto narió delenda, si nihilo impediatur; d. in hoc cū nihilo impeditur: q.º in eo oīā delebunt virtute Baptīsmī.

Pbo mirẽ subsumptā; q.ª nec impedit defu retractationis p̄ se sufficientis, et requisitę: nec defu debitę huius prç cedentię ad Baptismum: q.º nihilo impedit. Pbat mir quo ad 2.ª p̄teṃ; q.ª nullatenū requirit, quod retractao illa precedat tēpore ipsius Baptismus, et p̄feoeṃ eig: q.º in nr̄o cū ñ impedit hīc defu prç cedentię debitę in attritione. Rao antīs ē; q.ª lēt ñ itā prç cedat, d comitet Baptismum coexistat que instanti, quo iste p̄ficit, sufficit hoc, ut hoēṃ illuṃ reddat sufficienṭ dispositum, ut Baptismg opet in eo, et sic p̄cipiat eig fructum: q.ᵈ alȳs casum illum explis ꝯp̄bare potest: q.º &c.

Sectio 3.ª

Difficilior aliā statuitur conclusio.

Ex tribus assertionibg sectiōē prç cedenti iactis sola prior loquit de Baptismo ficte abtē suscepto, seu de Baptismo cum fictione, ꝯsummato; ñ vtā aliç duç, quas prç misi, ut cum mari claritate, ponatur difficilior altera assertio, quç adhuc restat ponenda. Reddet q.º hęc circa fictiones frales, quç coexistat Baptismo, et instanti, quo iste intrinsecē perficitur, s.º ponat a Baptizato sub volte frali, aut virtuali recipiendi indignē sacrum, vel absque ista, sub aliā autem furandi, vel iniurias ulciscendi; cum eṃ utraq. sit ā̄u peccaminosa, ēt vīē impediens Baptīsmī valores, sed eig fructum, utraq. pp̄ᵗeā vocat ā me fictio frali. Sequa

Assero 4.º Hoc peccum fictiōīs

tum pertinet directe ad Pœnit.m et sequens pro hanc, non a p. Baptism. postea per peccatum fictionis reviviscentes, remittendum est directe. Probat assertio: illud peccatum est directe remittendum per pœnitentiam, quod absolute loquendo est peccatum hominis christiani; de eiusmodi est peccatum fictionis de quo loquimur: quod directe remittendum est per Pœnit.m Consequentia bene infert; et maior videtur supponenda ex Tridentino sessione 14 cap. 5, ubi ea sola peccata excludit a iuditio Ecclesiæ, quæ committunt extra eam. Probatur minor: quia illud peccatum est absolute peccatum hominis christiani, quod est absolute peccatum hominis Baptizati, seu habentis caracterem Baptismalem, quo fidelis ostendatur, et constitutus intra Ecclesiam; de eiusmodi est peccatum illud fictionis: quod absolute est peccatum hominis christiani.

Probatur, et explatur ratio facta: Vel ille homo est absolute fidelis, et christianus eo instanti, quo perficit Baptismum; vel non? Si dicas hoc 2um inferas: quod Baptismus susceptus non solum infructuosus, sed invalidus fit: siquidem impedit non solum fructum, et effectum, sed substantiam etiam, et valorem eius, et consequenter tenebit rebaptizare illum hominem: quæ omnia sunt contra suppositiones factas; non quod dicendum est hoc 2um. Si quod ut teneris dicas 1um inferas: quod peccatum commissum ab illo homine per illo eodem instanti est absolute peccatum hominis fidelis christiani, et Ecclesiæ subditi; de eiusmodi peccata sunt directe remittenda per Pœnit.m quod peccatum illud fictionis est directe remittendum per Pœnit.m

Forte dices: Peccatum illud esse quidem peccatum hominis christiani, non qui talis supponatur ad illud instans, sed qui talis fiat in illo instanti; si quod Pœnit.a ex mente Tridentini non deservit lapsis post Baptismum, non deserviet illi homini quoad peccatum fictionis remittendum; cum ad illud non supponatur Baptizatus, nec in illud ... lapsus

post Baptismum. Haec tamen responsio non infringit argumentum factum: Nam in primis admisso semel quod illud peccatum sit absolute peccatum hominis fidelis, et christiani, ut admittere videtur responsio, nequit non esse materia Penitentiae, cum sacramentum hoc institutum sit ad remittenda omnia, et quaecumque peccata commissa, quae fuerint ab homine fideli, et existenti intra Ecclesiam, ut revera existit homo ille. Praeterea peccatum commissum ab isto homine pro instanti immediato ad susceptionem Baptismi esset materia sacramenti Penitentiae per hanc responsionem: ergo pariter erit materia Penitentiae peccatum fictionis pro instanti ante commissum. Probatur consequentia; quia non alia de causa illud peccatum est materia Penitentiae, nisi quia est peccatum hominis christiani, et fidelis; sed hoc ipsum habet peccatum fictionis: ergo pariter est materia penitentiae.

Denique quod Baptismus non praecedat tempore peccatum fictionis, non obstat ut hoc sit materia Penitentiae: ergo per istam directe remittendum est. Consequentia bene infertur. Probatur antecedens; quod Baptismus praecedat tempore peccatum commissum in illo instanti non conducit, ut hoc sit materia Penitentiae: ergo quod non praecedat tempore peccatum fictionis, non obstat ut hoc sit materia Penitentiae. Probatur antecedens; quod Baptismus praecedat tempore peccatum commissum in sequenti instanti non conducit ut homo illud committens sit fidelis, et christianus in eo illo instanti: alioquin nullo instanti inciperet esse christianus, et fidelis, cum quolibet assignato aliud prius assignari deberet, quo iam fuisset christianus, et fidelis. Praeterea per hoc praecise, quod in illo instanti habeat Characterem Baptismalem, et cooptatus sit in familiam, et corpus mysticum Christi, est absolute christianus, et fidelis in eo illo instanti, ergo nihil conducit, de per accidens omnino se habet ad hunc effectum, et denominationem habendam in illo instanti praecedentia temporis Baptismi.

ergo

gº similiter non induceret, de per accidens se habebit precedentia Baptismi in tempore, ut peccatum 2.i instantis, et peccatum fictionis sint abs. ma. Penitentie.

Illius nobis non obest, cum non requirat posterioritatem positivam, contentus sit posterioritate negativa lapsus, quam iste non sit ante Baptismum, ut sit ma Penitentie. De quo iterum dicemus infra. Et cum quo aliquam prioritatem Baptismi requirat Illius ad crimina, que sint ma Penitentie, sufficienter assignaret in prioritate rationis, aut neque quam fere nullus ei denegat in nostro casu peccati fictionis; prius enim intelligitur homo ille baptizatus, quam male baptizatus: gº.

V, et aliter probatur eadem assertio: Peccatum fictionis, de quo loquimur, non potest remitti directe per Baptismum: gº solum per Penitentiam est directe remittendum. Consequentia ex eo constat, quod sola hec duo sacra sunt mortuorum: atque adeo mors spiritualis peccati, que directe non auferatur per unum per aliud duntaxat auferenda est. Probatur itaque antecedens: quia nequit remitti directe per Baptismum peccatum illud, erga cuius remissionem non habet virtutem Baptismus ex sua institutione; directe ex institutione sua non habet virtutem ad remittendum peccatum fictionis: gº istud nequit remitti directe per Baptismum. Maior huius discursus est manifeste certa. Consequentia bene infert, et minor probatur: quia Baptismus ex sua institutione non habet virtutem ad remittendum peccatum, quod ipsa institutione attenta impedit necessario effectum Baptismi, de peccatum fictionis impedit necessario effectum Baptismi; hinc enim constitit, et ita necessario impedit communicationem gratie per Baptismum in eodem instanti: gº Baptismus ex sua institutione. Et Fundamentum maxime; quia est irrationale, quod Baptismus in sua institutione tribuatur vis

ad

ad tollendum peccum, quod non potest tollere, quale ē dē peccum ei coexistens, et quod non-sublatum impedit natiō illius effus.

Asertiones istas difficiles reddunt argumenta, quę D.ᵒʳ illas formant, quorum 1.ᵘˢ ē; si peccum fictionis coexistens Baptismo remittendus eēt p Pœniteam, p hanc remitterent simul alia pecca illud commitantia, originale nempè, et actualia ante Baptismum Ↄmissa, ut enim supra diximus nequit remitti p gram unus mortale aliis Ↄcurrentibus n̄ remissis; d p Pœniteam n̄ remittunt originale, et pecca ante Baptismum Ↄmissa: gᵒ nec peccum fictionis coexistens Baptismo. Pbas mires ex dictis; gᵃ pecca illa n̄ expectant ad Pœniteam, uti pecca hōis n̄ fidelis, seu Ↄstituti extra Ecclesiam, et iurisditiones, quas ista exercet p Pœniteam: gᵒ &.

Reo oïa illa pecca remitti directè p Pœniteam, nec oïa directè p Baptismum reviscᵗᵉᵐ, d partim p illam, et partim p istum; nempè originale, et actualia ante Baptismum Ↄmissa p istum reviscᵗᵉᵐ: peccum verò fictionis, et si qua alia sunt Ↄmissa post Baptismum p Pœniteam. Tunc gᵒ duobus morbis, quibus simul laborat ęgrotus, duo simul adhent remedia, p quę utrumq. curet directè, unum p unum, aliud p aliud; utrumq. verò comitanter, et indirectè p unumquodq. Vnde dārg. mares Ↄcedes Pœniteam eē comitanter, et indirectè remittendā originale, et actualia Ↄmissa antè Baptismum; n̄ verò directè, qualiter p illam remitteret peccum fictionis. Et hinc pet ad mires, et reliqua argumenti.

Arḡ 2.ᵐ: Nequit Pœnitea Ↄcurrere directè ad

re

remisionem aliorum peccatorum, et indirectè ad aliorum remisionem; ergo locus, l nullum est directè remittendam per Penitentiam in eum, quo pecc dimissum. Probatur ans; quia non aliter concurrit Penitentia ad dimittenda pecca nisi causando gratiam sanctificantem; de hac 2um quaelibet eius gratiam habet operationem directam cum quolibet peccato mortali, sive hoc committatur ante, sive post Baptismum: ergo nequit Penitentia concurrere ad remittenda directè alia pecca, non remittendo alia directè. Sed ut verum fatear hanc instantiam probat quod a nemine admittetur, videlicet nulla mortalia remitti unquam indirectè per Sacrum Penitentiae; de directè per ipsum remitti, tam ea pecca, quae exponuntur, quam ea, quae ob naturales oblibiones non manifestantur. Fundamentum est idem; quia etiam in his casibus confert Penitentia gratiam sanctificantem, quae aequè directè opponitur omnibus, et singulis enumeratis peccatis.

Respondeo ergo negando ans. Adeoque probationem concessis praemissis, non consequentiam. Itaque indvenientiam non est, quod ex pluribus peccatis concurrentibus alia dimittantur directè, alia verò indirectè ab eodem Sacro, ut in exemplo allato affirmatur ab omnibus de Sacro Penitentiae. Quod ergo in casu nostro tollantur directè aliqua pecca per Penitentiam nihil aliud est nisi quod hoc petat gratiam ad tollenda illa determinata pecca, quae simul cum Baptismo, aut post ipsum commissa sunt; quod verò alia indirectè tollat nihil aliud est, quam quod non petat gratiam per illorum remissione; ea tamen sint in tali statu, ut non impediant, quod moveatur Deus a Sacro ad causandam gratiam ab ipso exactam, quae cum omnibus pugnando obiter tollit haec, ut alia tollantur. Cum ergo in casu nostro idem pariter congat Baptismo, et Penitentiae concurrentibus, sic igitur moveatur Deus ab utroque Sacro ad concedendam gratiam, quam petunt

tunt

tunt; ideó pecca, quę p Baptismus remittuntur directé, tollunt
comitant indirecté p Pęniteas, etc.

3.° adhuc instabis: In nro
prius opat Pęnitea, quam Baptismus: g.° in nro n opant
ił ambo Sacra, nec ab utroq. ił movet Deg ad concedendas gras
quâ oîa pecca, quę expianda sunt remittant mô pdicto. Coas
hęc bené infert ex anti, et hoc pbat; q. xp. Sus Aug.mus et
int ptaoes D. Thomę, quam sequimur, p Pęniteas tollit ob-
ex Baptismi; d huius obicis ablatio ponitur prius, quas ope-
tur Baptismus: g.° Pęnitea prius opat, quam Baptismus. Un-
dé sub inferes: g.° Baptismg p posteriori opaturg nulla pecca
remittit; d oîa remissa invenit p Pęniteas: aut si remittit ali-
qua, hęc bis reipsâ actualiter, et positivé remittunt, q.d. n
intelligile e.

Rnanda ans. Ad pbaoes 1do, claritais gratia,
disguo mares: p Pęniteas tollit fr obex Baptismi, 1do mares: tol-
lit opavé, aut effectivé, no mares. Hinc 1do mires, et no coas. Verus
quides é prrequiri ablaoes obicis anté effus Baptismi; é tm
falsus prrequiri opaoes Pęnitentię anté opaoes Baptismi; nam
Baptismi obex non tollitur p opaoes, et effus Pęnitentię, d p Pę-
nitentias ipsam. Cuius raoé; q. obex ille é indisposio ad effus
Baptismi; hęc autem tollitur fr p opptam disposioes, quę lé contrio
extrema Sacras; lé attrio cus illo: et quomodolibet é invoto, a-
ut in re Sacrus Pęnitęę. Quare hoc n intelligit opari p signo pri-
ori ad opaoes Baptismi, d simul cus Baptismo: qui p suus concur-
sus, et attroes psentem removerat etias obices Pęnitęę, ponendo

unde

videlicet fi p seipsum et dictas attriões, disponentes naria ad delet. originalis, et actualium ante Baptismum Ɔmissorum, que unica dispositio e, à quâ dependet Penitentia ut opet: quare mutuó se expediendo p eodem sgo utrumq. Sacrum sl p posterioritati spat, et unius opao nullatenus antecedit opaom alterius. Hinc negandae secunda cōa subillata quoad oia, que importat.

Vum argutius e. Ad Sacrum Penitentie ea so pecca spectant, que sint pecca hois, qui prius fuerit ingressus in Ecclesiam, et qui post lavacrum Baptismi se Ɔtaminaverit; d peccum fictionis ut poté Ɔmissum in ipso instanti Baptismi, ne peccum hois, qui prius ingressus in Ecclesiam, neq. qui se Ɔtaminaverit post lavacrum Baptismi, ut apparet certum: g° peccum fictiois n spectat ad Peniteam, et consequenter ne remittendum p istam. Discursus legitimus e, et mar p se het Tridentinum sessione 14. Cap. V. ubi docet, q^d _Ecclesia in neminem iudicium exerceat, qui n prius in ipsam p Baptismi ianuam fuerit ingressus_. Et paulo post loq^do. de domesticis fidei, seu iam Xtianis, ait; _Voluit se Xtus hos, sise postea crimine aliquo Ɔtaminaverint ante hoc tribunal tanquam reos sisti_. Ubi, ut vides, precedentia Baptismi, et posterioritas criminis requirunt, ut hoi ad Peniteam spectet; g°.

R ut supra Ɔcilium intelligendum ee de de prioritate nativa Baptismi, et posterioritate nativa criminis post ipsum Ɔmissi; n autem de positiva, que naria ne, ut crimen illud sit abste hois fidelis, et Xtiani. Et hanc ee mentem Ɔcilii colligit ex verbis D. Pauli, que allegat ut se explicet; nempé _quid mihi de iis, qui foris sunt_. Ex quibus ea sola crimina excludenda sunt audi-

ditis

ditio Ecclesiæ, quæ foris, seu extra illas comittunt, nam peccus fictio-
is, quod revera intra illas comitit. Unde voces illæ non prius, postea
intelligendæ sunt non solum de tempore subsequenti Baptismum, detiam
de ipso instanti Baptismi consummati. Sic enim dicimus nihil
posse operari physice ante, d post quam existat: non posse homines pecca-
re ante usum rationis, posse vero postea; quin hæ voces postquam, aut
postea excludant, d potius comprehendant illud instans existens cas, et
usus rationis hominis, inquo, et illa operari, et hic peccare absque dubio po-
test; ut nobis constat rius Tridentinum.

3um argumentum est: Homo in instanti
Baptismi non est subditus Ecclesiæ: ergo pecca in eo instanti comissa
non sunt deferenda ad tribunal Pœnitentiæ. Consequentia bona est, et ans probatur,
quia in eo instanti homo libere se subijcit Ecclesiæ: ergo in eo instanti
liberus est, et non subditus Ecclesiæ. Confirmatur a paritate: quia qui rem
donat in instanti donationis non est obligatus ad donandum: siquidem
tunc libere donat, et ex donatione oritur pro instanti sequenti obligatio
ligatio donandi: ergo similiter Baptizatus in instanti Baptismi non est
obligatus legibus Ecclesiæ, sed ex ipso Baptismo postea oritur obli-
gatio pro tempore sequenti. Respondendo ans. Ad probationem concedo ans, et nego
consequentiam. Ratio est, quia quando cumque intelligatur homo Baptizatus intelligitur eo
ipso subiectus, et licet subiectio hæc sit libera, est subiectio, quod, et
nihil aliud requirit. Ad confirmationem similiter dico: donantem esse, et in-
telligi obligatum eo ipso tunc, quo intelligitur donans, quia non obstet
libertas donationis et obligationis; sicut non obstat libertas voluntatis ef-
ficacis alicuius finis ut quando cumque incipiat ista, incipiat etiam determinatio, et obligatio
adponenda media conducentia. Consequenter concludes antea positas nihil dat solutione dignum.

Quæstio

Q.° Septima

Qualis dispositio requiratur ad tollendum obicem?

Cum obex regulariter loquendo sit indispositio ad percipiendum fructum Sacri per oppositam dispositionem tollendus est, ut ille percipiat. Quum vero dictus obex positivus, aut sit positivus, aut negativus sit, pro eius diversitate diversimode decidunt DD. quaestiones istas. Ego autem, quae veriora sint variis assertis explabo. Dico ergo 1°: quando obex est positivus, coexistitque sacro pro eo instanti, quo perficitur, necessaria est contritio, aut attritio simul cum Sacro Poenitentiae, ut obex ille recedat. Assertum hoc, quod attinet ad Baptismum, et peccatum fictionis ipsi coexistens abunde constat ex immediate dictis; quoad vero alia Sacra, quae cum obice positivo valide adhuc recipi possunt, minus dubitari devet assertum hoc; cum peccatum ibi commissum sit mortale, necessaria Poenitentia, quod proprie est vel contritione, vel attritione, simul cum sacro tollendum est. Quod addidi ob structuram, quam alii dicunt reviviscere omnia Sacra, ablato obice: quam ex dicta ordinarie iudico ex Sacris Sacrilege positive susceptis solo baptismus ob eius necessitatem ad salutem reviviscere et operari.

Dico 2°. Quando obex fuit nativus, et post Sacrum susceptum non fuit commissum peccatum aliud mortale, sufficit attritio sola ad tollendum obicem, et percipiendum fructum Sacri, si hoc sit mortuorum; secus vero si post Sacrum susceptum commissum fuerit aliquod peccatum mortale; aut si Sacra ficte suscepta fuerint vivorum. Praesens assertum continet tres partes. 1a sufficere attritionem solam, ut Sacra mortuorum ficte native suscepta reviviscant, si non fuerit superadditum post illa aliud mortale. 2a non sufficere praedictam attritionem, si aliud mortale postea sit commissum. 3a, nec sufficere attritionem solam, quando Sacra ficte suscepta vivorum sunt.

II de Sacramentis.

d recipi tunc Sacrum Poenitentiae in re vel in voto. Atque ultima
pars constat ex iis omnibus quae adduximus ad Evangelium effugium, et licet ad
eandem probandam accersi possint, quae eadem constat. Secunda vero constat ex eisdem: probare
videtur esse pars assertionis, cum tota pendeat in necessitate Sacri Poeni-
tentiae ad delendum novum peccatum.

Nihilominus prior et demum, Sacrum fide suscep-
tum esse Poenitentiae, quae per attritionem determinatam ex motivo suo omnia pec-
cata confessa, et non omnia omissa, manet informe ex [illegible]. Suarez
et demum accedere postea alius attritionis super omnia peccata, et novum quod
superaddat supervenientis. In hoc casu non reviviscit Poenitentia ad haec
omnia peccata delenda: ergo non sufficit attritio sola, ut omnia illa deleantur.
Consequentia est bona, et antecedens probatur: quia in hoc casu attritio posita non est suf-
ficiens, ut Sacrum Poenitentiae tollat novum peccatum, et contra non disponit
hoc attritionis, ut tunc accipiat gratiam Sacri Poenitentiae; sed quod
hoc non est sufficiens dispositionis ad recipiendam attritionem, quia ponentis obicem Sacro, non
reviviscit illud: ergo in casu nostro non reviviscit Sacrum Poenitentiae
tum, quamvis ponat illa generalis attritio. Probo majorem: quia non sufficit at-
tritio, ut Sacrum Poenitentiae tollat peccatum futurum, et subsecutum ad ipsum; non
dat illi attritio vim, quam ipsum non habet; sed Sacrum Poenitentiae non habet vim ad de-
lendum peccatum futurum, et subsecutum ad ipsum: ergo.

Confirmatur: nulla Sacra habent vim ad remittendum sive
directe, sive etiam indirecte peccata post ipsorum receptionem commissa: ergo in
casu nostro Poenitentia fide suscepta non habet vim ad remittendum peccatum no-
vum post ipsius receptionem commissum. Consequentia est bona, et antecedens probatur: quia omnia
ia Sacra habent effectum determinatum quomodocumque directe, aut indirecte
hic habet ad ipsum; sed non habent effectum determinatum, si habent vim ad
remittendum directe, aut indirecte peccata post ipsorum receptionem commissa;

hoc

hec n. indirecta ss: go nulla Sacra habent eiusmodi. Itaq cum Sacra, dum conferunt, semicurs applent omita [illegible], et n. ad effectum indirectum, q[uod] est peccatorum futurorum omissio; ad precedentia peccata eorum receptis detrahi n. debet eorum vi remissiva. Unde in casu isto novum Sacrum in re, (in voto accepto) e, et aliud Sacramentum reviviscat.

Dices; peccatum superadditum pertinet ad [illegible] tanquam materia directa illius: rursum Sacramentum [illegible] e remissivum omnium peccatorum hominis fidelis: et denique hoc novum peccatum, si oblitum e, manet sicut alia oblita; d hec n. omnia peccata, d quamvis n. retractata erant obex, et Sacramentum sub priore altiore apparet: ergo d q[uod] p[er] confessione altior retractata ss. d[?] peccata expressa, q[uando] omnia oblita, nullum eorum [illegible] obstabit, et Sacramentum [illegible] [illegible], omnia remittat, directe scilicet ea, q[uae] ss expressa, et indirecte ea, q[uae] ss oblita, coeque peccatum subsequens inter ista enumeratum.

R. ad primum assumpti, concedendo 1m, q[uod] de peccatis, et Sacro generice, aut specifice sumptis loquitur; nego d[?] secundum, q[uod] de Sacro individuo, neque Sacro illo [illegible] sumpto loquitur; hoc n. n. quorumcumque peccatorum quorumvis [illegible] omissorum; aut omittendorum a fidelibus remissivum e, d eorum declarative, q[uae] ante ipsum commissa sunt. Unde ad 3m p[ro] assumpti resp. dicendo peccatum novum, et oblitum manere qua sicut alia oblita quoad statum obligationis, et deserendi; n. d quoad statum [illegible] remissibilitatis p[er] Sacramentum [illegible]: q[ui]a genere hoc n. e ea vis remissiva, q[uae] essa [illegible] regrat ad hunc statum, et ideo, et ponat in eo e naxium

novi aliud Sacri Spiritus inditum. Alioni fale scedes omnis aagi facti, et nobis absolute cog 00 disparitis datu. Soluitur sui in grave hujus 2 f. noi asserti de Sacro Spiritu, ga de Sacro Baptismi satis probata e eadem pars ex dictis Sola. Sec. 3. mis q. antis.

Ex go l.a pars nri asserti: ga singula Sacra mortuorum sufficiunt se solis, seu virtute sua, et ex ope operato hoies l. iustificare: go ut hunc effectum coicent sufficit eis ex p. hoy attritio de suis peccatis. Cons. hec n so bona e ex antepositio, d et vera s.a paucos requirentes attritiones ad receptionem hoy Sacrorum. Si n. requireret attritio, aut hec Sacra nunquam l. iustificarent hoies adultos sola virtute sua, et ex ope operato, et coem nec seco disiuncto in re suscepta eent nata ad salutem; aut saltem nunquam hunc effectum patrarent, ni sui cum dispositione condigni merenti illum. Utrumque ergo hoc fug ce patz alia juncta ex autoritate Tridentini assumenda: ex hoc ets inconvenienti omnibus obstat, nempe n habere hoes in Lege gre, et Sacris eius mediis facilius, et suavius ad l. iustificationem, qm habeant in Lege veteri.

Seqz l.a hoc inconveniens fale pr: ga peccatores adulti n habeant in Lege veteri aliud remedium ad obtinendam l. iustificationem, qm attritionem perfectam de criminibus, saltem post circumcisionem commissis; d si in Lege gre requireret attritio aliquo ex duobus modis dictis, n haberent hoes in ea aliud medium, qm attritionem: nec hujus necessitas emendaretur p Baptismum, nec a criminum confessione; imo difficilis magis, et odiosa ex hoc capite redderetur, ut manifeste patet: go

n

n̄ facilius, et suavius om̄ig, & difficilius ad 1.ᵃ iustᵃᵒˢ obtinᵈᵃ fue-
rint in Lege qꝫ adulti peccores, si natūa requireret sōiō aliquo
in mⁱ ꝑdicti. Sic ergo credendum ē emolivisse Cbrz rigorē antiq̄
Legis, et minorz, q̄ in eā erant natūa ad salutē instituendo
et substituendo hꝫc nra Sacra, fatendum natūō ē illa cū solā
attritiō sufficere peccoribus adultis ad 1.ᵃ iustᵃᵒˢ ex ope opato
obtinᵈᵃ. Quib. firmatis

Dico 2.° et sequens intentum; q̄ Sacra mor-
tuorz, ut reviviscant, n̄ requirunt maiorē dispōnē ex p.ᵗᵉ recipien-
dium ad consequendum fructus, quos, qm requirebant, dū recipiebant: qᵘ
si tunc ex dᵃ ignorāē dicta sufficiebat sola attritio de peccatis prece-
dentibus, ut recipientibus fructus quos conferrent, eadē attritio suf-
ficiet, ut reviviscant, et fructus eosdē conferent. Consequentia bene intelleā,
et minor pꝫ; qa ea sola dispōsiō requirit, ut Sacra mortuorz re-
viviscant, q̄ sufficit tollere obicēs, aut indispōsiōnē impedientē
eorz fructus; s; obex, et indispositio impediens eorz fructus erat
defectus attritiōs de peccatis precedentibus: qᵘ sola attritio, et n̄ maior
alia dispōsiō requirit ut Sacra mortuorz reviviscant.

Obijr. In casu, quo procedimus n̄ adest
caput, unde requirat maior dispōsiō, qm attritio de peccatis, ut Sa-
cra mortuorz reviviscant: qᵘ ea sola posita recedit obex, et
reviviscunt. Consequentia bona ē; probatur ans: qa oblivio, aut bona fides,
sub quā fidē natūrē suscepta fuerunt eiusmi Sacra n̄ in-
ducunt eiusmi vesitē, ut de se pꝫ: nec ingens pecci aliqd de-
nuō omissi; supponit. n. omissi n̄ fuisse: qᵘ nullū adē ca-
put, unde requirat maior dispōsiō, qm attritio, ut Sacra mor-

horum in eam, quo praediximus, reviviscant, et operent.

Colliges hinc 1º solo Sacrum conferre totam gratiam quae reviviscit per solam attritionis obicis remotionem. Probatur illatio, quia tunc non adest alia causa, cui adscribatur gratia tunce collata, nisi Sacrum ipsum; attritio n. ut supra diximus, quamvis supernaturalis sit, et omnia peccata sua detestans non est adhuc meritoria gratiae: ergo quando Sacrum reviviscit per solam attritionem ipsum solum confert totam gratiam. Colliges 2º. solum Sacrum reviviscens non conferre totam gratiam si reviviscat per aliud verum baptismus per Poenitentiam: aut etiam si reviviscat per contritionem. Probatur illatio est, quia in his casibus adest alia causa, cui adscribatur partialiter maior gratia tunc collata, Sacrum scilicet concurrens, aut contritio; atque n. Sacrum reviviscens, quam bonum quod libet concurrens tendit ad eandem gratiam determinato, neutrumque impedit, sed potius expedit actionem alterius: ergo in his casibus non solum Sacrum reviviscens, sed contritio etiam, aut aliud Sacrum, per quod reviviscat, causant maiorem gratiam tunc collatam, et omnia tota haec totaliter effectus unicus eius causae vel non operantibus conferebit, et unaquaque maior tunc gratia collabit, quam se sola conferret.

Dices; quando Sacrum reviviscit per aliud concurrens, aut etiam per contritionem, nihil horum est dispositio subiecti ad gratiam tunc collatam, sed partialis causa ciuiusmodi gratiae faciens cum Sacro reviviscente unum agens totale: ergo vel solum Sacrum reviviscens operatur etiam in his casibus totalitatem eius totius effectus, aut si illud etiam causant partialiter, aliud Sacrum concurrens, aut contritio, nihil horum est dispositio subiecti, sed in alio genere. exit quod non sit causa effectus tunc conferendi. Resp. nihil obstare, quod unum, et idem exerceat munus dispositionis respectu subiecti, et causae respectu effectus, quae vel cum alia causa operatum est in eodem subiecto. Probatur hoc in

in sa pbali, qua acciã dispositiva subiy ad grã recipiendã admittunt pbales cũ eiusdẽ grã ab ipsis, cũ agente alio substali subproducendã. Unde et in casu nro. ctiõ, p quam reviviscat baptmus, sit ca pbalis grã maxis, tunc coiãndo, n substalit, et sit dispositio subti ad esse illius preciso. Quia attinet ad aliud Sacrũ secundum n e grãe, et posive appellandũ dispositio subti, nã tunc dispositio grãe, et posive talis erit attritio hinc, et alteri Sacro reviviscenti coit.

Dices V. Demus, Sacrũ, qd reviviscit, fore Baptmũ, et huius fictũ fuisse defectũ doloris de peccatis actualibus ante ipsum comissis, illũ q̃ accedere mo p ctiõs pfã, quã baptizatus sua detestet pecca. in hoc casu reviviscet Baptmus p ctiõs subsecuta, et cferat maxẽ grã, qm cferret, si reviviscerent p solã attritioẽ ex maior dicta; q tunc n e adscribenda ctiõni, ut cã pbali illa max grã: q o adscribenda e ipsi Baptmo reviviscenti cã ea, q diximus in 2ᵃ illatione. Supplet maxẽ, et pbas iniũs. Nã ctiõ in hoc casu n e verb Baptmi, cũ hic iã supponat acceptus, nec e verb Sacrti, cũ subtũ supponat peccũ ad hoc Tribunale spectans. Q aliqd hoc maxime erat, ut ei ctiõi tanquam pbali cũ adscriberet max grã collata in nro casu; n. n. e vera ctiõ, et verõ nec pbalis ca grãe instantis nro ca, q n includit illa vota: ergo ctiõi pfa in nro casu n eet adscribenda ut pbali cã max grã tunc collatã, et verõ aut Baptmus negat reviviscere p ctiõs, aut erit hic vera dispositio.

R. admitt. casũ, et maxẽ argũ, et nomẽ etc.

ad probabiliter dispositionem sicut in illo casu non est votum explicitum, et actuale baptismi, sed; non est votum implicitum, et actuale Baptismi, vel maius; et non debuit Baptismum suscipere, et illius votum actuale haberet; non tamen votum haberet implicitum, et actuale quare cum dicendum non sit possibile hoc verè, et perfecte esse Agentis omnino, si ita esset post Baptismum, sicut eo non obstante manebit dispositus, etsi non esset impleta obligatio suscipiendi Baptismum, illum susciperet. Unde obstaculum quod in isto casu vera est, et non mera dispositio ad effectum Baptismi reviviscentis, et vera est ea maxime quae tunc concurrat. Hinc patet ad omnes probationes factas et ad reliqua argumenta.

Sectio 4.

An etiam in Sacramentis revivis augeatur fructus pro meliori recipientis dispositione.

Fructus Sacramentorum quoad Gratiam infusam inaequalem ab ipsis, dum rite susceptis conferri, statuimus a nobis est initio huius disputationis q. 1. An vero idem contingat, quando licite suscepta operantur postea recedente fictione, adhuc licet adhuc est non facile discernenda, cum res sit eo Deo intuitu pendens, quia nobis quoad hanc mensuram non est omnino manifesta. In hac igitur difficultate partem affirmativam probabiliorem reputant Vasquez Suarez tom. 3. d. 28. sect. 4. et Castro Palao tom. 3. tract. 18. d. 1. punct. 13. Cambes recipere habet 4. Stapleton. casu quo Sacramenta reviviscant, et ex opere operato operentur. Ita p. 3. d. 153. cap. 5. Dicam negativam probabiliorem iudicant, et sequuntur idem Suarez ubi supra Coninck q. 62. n. 102. et adhaeret Castro Palao q. vagaque pro disiunctive sequitur.

Sol.

Dic. 1. sit. Sacrum reviviscens majorem gram coi-
cat subito melius disposito. Ita Auth. citati § 1.a Pe q. quos se-
quuntur Tanne. suo d. 3. q. 3. n. 11. Suarez q. 63. art. 10.
Cardin. de Lugo d. 9. sec. 5. et Compt. d. 65. sec. 2. n. 2. 1a
ratio desumitur ex Trid.no ses. 6. cap. 7. ubi de 1.a adultorum iustificatione
loquens universim affirmat, infundi gram secundum propriam cuiusque dispositionem;
sed multoties in casu nro 1. iustificatur adultus per Sacrum reviviscens:
ergo in hoc casu infundit gram secundum dispositionem, qua recte baptizatus
disponitur de praesenti, et removet obicem, qui impediebat fructum Sacri
suscepti: et consequenter majorem gram ei infundit, si meliori dispositione di-
sponatur: min. 1. pt. Confir. Dum Sacrum recte suscipitur confert ma-
jorem gram subito melius disposito: ergo quando reviviscit, si aliud non
obstet; eodem modo operabitur. Ans supponitur, et cons. pr: quia Sacrum
idem est reviviscens, et 1. susceptum, eandemque efficaciam habet: ergo quando re-
viviscit eodem modo operatur, ac quando 1. suscipitur.

2.o ro sit. Ideo Sacra, quae reviviscunt non conferunt
gram commensuratam cum praesenti dispositione, quia haec non est dispositio ad
eiusmodi Sacra; sed est eiusmodi: ergo conferunt gram commensuratam cum praesen-
ti dispositione. Consequentia bene infertur, et maior est fundamentum adve-
rsariorum; quia non ideo dicunt Sacra reviviscentia per attritionem sub-
secutam ad Baptismum conferre semper aequalem, hoc est infimam gram
(qualem dat parvulis, qui sine propria dispositione baptizantur) quia in hoc
casu nulla praecessit dispositio: et attritio subsecuta non est dispositio
cuius ratione possit dici de hoc, quod bene, aut melius dispo-
situs accedit ad Baptismum. Pr. ergo minor: quia attritio subsecuta
est dispositio ad effectum Baptismi suscepti, seu gram ab ipso coi-

cando; et dispositio ad effectum Baptismi recipiendj est dispositio ad recipiendum ipsum Baptismum: ergo eiusmodi est attritio subsecuta. Probo minorem ex eo, quod sola probat dispositio ad recipiendum Baptismum in ijs hominibus, qui voluntarie disponi debent ad percipiendum eius fructum, ut videre est in adultis peccatoribus, non vero in parvulis: ergo quae dispositio ad recipiendum Sacramentum ea sola intelligitur, quae est dispositio ad eius effectum percipiendum, et cum haec, et illa non distinguuntur.

Dices: ad recipiendum Baptismum, seu huius Sacramenti substantiam nulla requiritur dispositio: ergo quae requiritur, sola requiritur, ut operetur, et percipiat eius fructus. Et antecedens in ipso Baptismo valide, seu quoad substantiam, et valorem, licet ficte, seu non quoad fructum, et effectum multoties suscepto absque illa dispositione. Ex cuius antecedentis veritate satis deducitur veritas consequentis: quia non restat aliud, ad quod possit requiri dispositio ex parte baptizati, nisi fructus, et effectus ipsius Baptismi: ergo quae requiritur dispositio ad digne suscipiendum Baptismum, dicitur requiri ad percipiendum eius fructum, seu ut recipiat Sacramentum cum fructu illo, quem ob specialem rationem tenemur voluntarie disponi ad fructum eius percipiendum. Sed attritio subsecuta est dispositio ad effectum Baptismi; per illam non ficte tollitur obex, et indispositio, ob quam fuerat suspensus Baptismi fructus: ergo quando haec fuerit, exit gratia a Sacramento reviviscente collata, si nihil aliud obstet. Illius est reviviscere per rationes alias, quas adduximus loco citato pro Sacramentis, cum fictione suscipiuntur.

Quaeres 2°. Utrum sit inaequalitas gratiae a Sacramento reviviscente collocanda, non est communiter data ipse pro inaequalitate illius actus, qui necessarius est, ut removeat fictio, seu obex impediens Sacramenti fructum. Respondeo: haec quaestio explicatio est praecedentis: imo et dolor a nobis

bis traditę sec. 1. d. huius Pr; et demus duos hoc in morta-
lia lapsos accedere ad Baptm ignaros, aut oblitos doloris na-
turæ de eiusmi peccatis, ingglà tn paratos quia vnus ieiunave-
rit, et infirmis subservierit aio ppard. se ad Baptm, alius vo
n. Demus pto hos sui exercuit actos ggls attuos de omissis
corpore; sicq removere fictm. In hoc igr casu aut, q regr ad
tollendum obices ggls e, ut supponr; et tn gra conferenda a Sacro
debet eē inęgalis, et max inl, qm inld: go inęgalitas grę a Sacro
conferendę n ē omensuranda cpe cy illo au, q natum ē; ut tollat
fictio.

Ria istant pły mirs, et hęc effauit pot: qa tunc de-
bet eē inęgalis gra conferenda a Sacro, qd ē inęgalis disponio acce-
dentiy ad ipsy; d in casu nro ē inęgalis disponio duorum horum
accedentiy ad Baptmy; lłus n. exercitus, et pparatus ieiunijs, et
alijs opibus pijs, qq alt n supponit exercitus, et pparatus; ergo
inmo hęc oia requirunt n disponere lbj ad recip Bap-
tmy magis digne, qm alteruy, cūde se mereant grą de ogruo,
et sufficiant disponere, aut melius disponere subm accedens
ad alia Sacra vg Eucha, ut vr omnale: go in hoc casu
inęgalis debet eē gra conferenda a Baptmo remittente, et
erex max inl. illorum horum, qm inld. Coa legitima ē, et
minr satis firmata manet. Maior de nari neg ab adversijs:
qa si vera apud ipsos ē loq. de dolore, seu disponie requisita,
vera eh debet eē loq. de alijs aibus obnoxis: ey hi, lt n req-
rant, disponunt tn, si adsint, et alęd pmy illis correre
debet.

Ifr: lt altrio remissa suffi̅at, et regrat, ut adultus pecca digne ad Baptmy disponat, bene adhuc, et melius disponit aliis ad eyz. Baptmy attriois intenre n̄ requisita, q̄ qd hic excerrus, sed attriois intenrio n̄ reqrat, n̄ dubitabit apud adversios, ut max gra ofenat tunc a Sacro roe attriois intensy, eo qd lt n̄ reqrat, disponit tn, si adē: qo pp eyz ros in casu nro coicabit a Sacro max gra v. illory bory, lt au, attriosi qq pparavit se ad Baptmy n̄ fuerint disposio requisita, qlis ē dolor de suis peccis. Unde, ut vides, eq in su, quo adversy loquunt de disposioe ad recip Sacra, qty ē adhuc, q si fide inculpate suscipiant, et revivisc ant postea p fict recessy, oferant semp pples gra: cy accedere potuerit in aeutt eory recept ex inqualitas disposiois, qm pmisimus, et acceptata manerit apud Dey su l ey ipso Sacro usq ad obicis remot facis.

Ulterius locutus fui de Sacris fide inculpate susceptis, et postea revivisce ntibus, p opportuna obicis remotq. Loq nt de ys Sacrilege susceptis, seu cy fict culpali, tto dicis: dnud q asserο subscribens altera spheza. Sacra revivisce ntia pples, seu minimq semp collatura gra, qm vis au, quo tollit fictio inqualis sit, et in uno sub̄to intencior, aut fervencior, qm in alio. Ra ē: c pena tanti delicti, quā dicerns ē Sacrilegus a n̄ sacrilego, illiusq, et aliory audacia oprimenda, ut debita Sacris servet reverentia.

Obies tn v. ex Suarez. Lt mitā p pecy mortificata redeant postea quoad gra p otrios subsecutq. n̄ tn

rede-

redeunt co^a mensura eiusd ɔtriõis, & ead semp, et eqliã: ergo simi-
lr Baptmus vero qui mortificatus per fictõz n̄ redibit postea fructuosus,
per attriõez subsecutz ex^a huius mensurã, d idã semp, et eqlis. Sup-
ponr ans, et cõsequẽr: qa per eqlitr mltorum reviviscentiũ nãde aliãrõ,
nõ eqlitr removendi obies pecci, quo impediebant, in qua sve-
niunt eqlitr oes ɔtriões; & similr oes attriões subsecutz ad Bap-
my ɔveniunt eqlitr in rõe removendi obicem voluntarietatis
pecci, quã impediebat eius fructus: ergo ob eqlitz rõis Baptmus
mortificatus n̄ redibit fructuosus co mensura attriõis subsecutz.

R., sõ anti, n̄ cons. Disparitas ratio ẽ, qa grã,
et gla correns mltis antea mortificatis, et postea reviviscen-
tibus, corret eis ob adeqũ, et vntes mensurã secus & grã adul-
tis ɔfer^da per Sacrm, hec n. n̄ solũ Sacrm, d pariter est omnis-
cuiusq dispositiõi ob mensurã adeqte correre debet co^a Trid^no
loco citato. Vnde et mlta reviviscentia n̄ ɔmensurent eg sub-
secuta ɔtriõe, Baptmus mltõis rediens, pro per subsecutõ attriõz,
ey illa est ɔmensurandus e quoad grã fructus.

Solvne. ad prbam cons. sõ ãns, et nõ cons: qa attrio
subsecuta ad Baptmum n̄ so removet obicem, d ponit etiam disponit
pos ad grãs fructus Sacri ɔflando ex illo vnã gratiã, seu detrans
indurã illius ad eiusdem grã talis, aut talis mensurã, l qntitatis.
Simila n̄ accedit ɔtriõi subsecutõ ad mlta: qa nec grãs ssis
correntis n̄ disponit pariter atque detrahendo mlta, atq adeo eg
neque per unum ẽ, nec per mu dispositum pariter, et detrahentis ɔducat ad
grã illorum mltorum, n̄ ẽ ẽm eius inqlitr et inqlis illa grã.

Obies dr. Sacrj ɔferat, acceptat a Deo ad effẽ,

certum, et determinatum: ergo non dependet quantitas effectus a maiori, vel minori dispositione
subiecti. Consequentia infertur bene: quia acceptare Sacramentum ad effectum quam maioris, vel mi-
noris, postquam fuerit dispositio secuta, est acceptare illud ad effectum indeterminatum,
ut de se patet. Antecedens autem verum est: cum non illum denegaverimus sed in [illegible]
re [illegible] facti initio [illegible] effectus Sacramenti ad remissionem peccatorum futurorum: ergo
quod confert Sacramentum, acceptatur a Deo ad effectum certum, et determinatum. Non est contem-
nendum hoc argumentum pro [illegible] fundamento.

Ad illud respondeo distinguendo antecedens quod Sacramentum confert, acceptatur a Deo
ad effectum certum, et determinatum, quoad tunc, seu in eis circumstantiis exigat Sacramentum,
concedo antecedens, quoad tunc non exigat, nego antecedens, et consequentiam. Ad cuius probationem distinguo
illud: acceptare Sacramentum ad effectum maioris, vel minoris quam postquam fuerit dispositio
secuta est acceptare illud ad effectum aliquomodo indeterminatum, concedo consequentiam; est ac-
ceptare illud ad effectum omnino indeterminatum, nego consequentiam: quia voluit Christus dari quam
a Sacramento certam mensuram dispositionis est determinare saltem in genere, aut specie
moralis effectum quam a Sacramento causandum. Quod autem Sacramentum ad effectum sit determina-
tum acceptet aliquid, inconveniens non est: quia si ipsum non est omnino determinatum,
sed potius aliquomodo indifferens, et determinabilis adhuc ad alio quo
ad effectum quam individualem, seu omnino indeterminatum pro [illegible], quod minimum, quod pariter
acceptet a Deo [illegible] proximum [illegible]: quam habet eum causandi.

Hinc ad probationem antecedentis falsum ad hoc respondeo, verum esse, dum
inde probari [illegible]: quia effectus remissionis peccatorum a Sacramentis [illegible] vel quo-
ad eorum quantitatem non fuerit omnino determinatus a Christo; quia non [illegible] numerum
determinatum peccatorum a singulis Sacramentis remittendorum;) fuit tamen determina-
tus sub ista generalitate, remittantur quotquot [illegible] Sacramentum recipiendum.
Unde ipsa receptio Sacramenti est [illegible] [illegible] quantitatis peccato-
rum remittendorum: itaque [illegible] Sacramento recepto, non debet augeri, et

fre-

fieri indebitatos; ad idem tandem non tenemus, deberemus adimpleti-
onem non peccati post Baptismum infecutam, omittendis remissis peccati
per sepultagiem [illegible] debita, et separarunt: signum quod est velle
se remitti per Baptismum peccata in alio non quam in eo, quo procedunt
illum; nec per Poenitentiam in alio non quam in eo, quo procedunt conjugi-
ca indicia Sacramenti huius.

Colliges inde Sacramentum valide susceptum acceptari
statim a Deo ad omnes effectus, et debitam remissionem peccatorum ad eum spec-
tantium, illudque sequentium, semper stante, et ex eo ex parte ipsius Sa-
cramenti, si alia adsint requisita: licet effectus omnes differendum ei eorum dis-
ponenti, cum non natura, quae est Sacramentum, dependeant a requisitis, et ipsi
statim a[c] ipsa adsunt, exigit operari, debet effectus omnes effectus, et debitas,
quibus tunc ponat, et posterius sunt, quae adsint. Ex 2o Ad colliges, Sa-
cramentum valide acceptum ab adultis non eo ipso acceptari ad omnes effectus,
et debitas mensuras gratiae, si desit dispositio, a qua potissima saltem est
ea debitae. Et ratio est, quia Sacramentum non habet ius aut exigentiam ad singu-
latam mensuram gratiae quam aliam, nisi quod constituatur est cum tali dispositione
requisita ad hunc effectum producendum. Unde, si eiusmodi dispositio comitata
non fuit Sacramentum, dum illud suscipiebat, expectanda adhuc erit,
ut per illius positionem sit gratia conferenda a Sacramento ipso suscepto,
et a Deo acceptato.

Obiicies 3. In casu, quo praedicimus conferat gratiam
post Sanctum Baptismi, et quod forte est omnium maxima ad salutem:
at non potest id, quod non [illegible] ex [illegible] sua, conferri satis erit, si
detur gratia natura quae dat infanti, quin attendat dispositionem subiecti.
R. concedendo non dari in hoc casu aliquod effectum modo, [illegible]

det: gra in Sacr; et cum hoc opatum sit ex ea eius indivos, et le-
gis Dei, quae statuit non dare illi graam adulto peccatori, qui maiorem
gratiam dispositione non impetret, seu mereat de congruo, inde ergo at-
tendenda sit ea gratia subiecti dispositio, ut licet non qualiscumque, ex ea tamen
tamen conferat graa. Quod autem lex ista data sit a Deo asserit a Tri-
d.no ses. 14. cap. 4. ubi loquens de peccatorum detestatione ait: fuit a
quovis tempore ad impetrandam veniam peccatorum hic contritionis mo-
tus necessarius. Ex quo verbis observa illud quovis tempore, et non ex-
cludes casum fictionis: et illud ad impetrandam, et cognosces illum
motum sive perfectum, sive imperfectum contritionis esse dispositionem impetrantem eam
quae remittunt peccata, sicque meliori motu meliorem effectum assig-
nabis nobiscum.

Obies 4. Si vera essent quae diximus, melioris
conditionis esset, qui baptizatus ficte habet postea attritionem ut tria, quam
ille, qui attritus ut duo accedit ad Baptismum. Sicuius inconveni-
entis ratio est; quia alter accipit gratiam ex mensura suae dis-
positionis, et recessit accipit gratiam ut tria v. g. ut duo: ergo me-
lioris conditionis evaderet qui ficte, quam qui recte fuit bapti-
zatus. Rejicio assumptum apud nos et illum, si ficte sit positiva,
nam tunc peioris conditionis foret ficte baptizatus: cum illi cor-
caret minima gra, alteri v. gra ut duo. — Loquendo de
fictione negativa possit adhuc negari assumptum. Ad eius probationem
concedo ans. et disquo cons. qui melior evaderet, qui ficte, quam
qui recte fuit baptizatus, attento ipse fructu grae recepto, con-
cedo; aliis ea pensatis, nego cons. Et n. in mensura grae ex-
cedat v. g.; hic tamen longe superat illum in receptione grae a b-

im-

irratio suscept.mi Sacri; nã ex tunc fit capax recipi.di cum fruc-
tu opera sacra, merendi de digno grã per orã opa bona
ex tunc facta, et conseqt. recuperasse grã, si accepto Bapmo,
statim recedat; cum alius est deo detrudi posit, et descat in infe-
ros, si statim moriat.

Instabis adhuc, et inferes: ergo carentia melio-
ris disposiois est obex ad maiorẽ grã in Bapmo recipi.dã; et
totalis carentia disposiois est obex ad oẽ penitus grã, quod est incon-
veniens. Rñ. neg. cons., si omne similitatẽ inter unũ, et aliud ob-
ices intendat; secus, si aliqualẽ, seu non omnẽ. Itaque non eodẽ pror-
sus modo est obex ille duplex carẽs ad grã baptismalẽ: nam 1.a est obex ad
maiorẽ grã, seu ad aliquẽ effectum, quẽ Bapmus de se ratione non recipit:
nam ille de se solum recipit de ratione totalẽ ablutionẽ a peccatis, quos
invenit; non ad ablutionẽ factam per tantam, et tantam grã; siquidem non
ut diximus, non petit de ratione in adultis, quod conveniens sit per gradus
certos disposiois. Unde carentia maioris disposiois non exhibet proprie
obex Bapmi, eo quod non impedit effectum, quẽ Bapmus ex re sua petit,
non ut effectum, quẽ de ratione recipit, et exigit. At hunc deo est, cum
obex sit totalis carentia disposiois, haec propria est obex Bapmi pro-
prie.

Obices coll. Demum grã semel collatam baptizato cum pro-
pria disposiois fuisse ut dico, et amissam per subsequens peccatum
reviviscere iterum per Penitẽ seu statim intercedente ut 4. In hoc
casu non restituit grã baptismalis ex 2.a 29, et per horum disposiois,
quia aufert obicem, quod ex priori, et impediens: ergo a fortiori
si baptizat quod absque ulla disposiõe non sequeret postea grã

12 de Sacramtis.

baptismalis ex ratione dispositionis, quae potrea auferret obicem, et ideo
ad hanc non est attendendum. Ad 2um autem resp. nego cons. Disparitas est, quod
in illo casu semel deletum fuit Baptisma ad gratiam baptismalem
per praecedentem dispositionem: atque adeo illa gratia semel deleta, si reviviscat,
redibit deleta ex ea eadem deletione, et ad hoc solum indigebit obicis
ablatione. In nostro autem casu non est adhuc deletum Baptisma nec operatum,
atque adeo dispositio subsequens non solum tollet obicem ad gratiam bapti-
smalem, sed delebit etiam indigebit Baptismum cum illo securavit impetrandam
gratiam, ut diximus, itaque pro ratione commensuranda est cum illa.

Obie. 3a.

Praecedentibus aliis difficultatibus satisfit.

Multa sunt, quae dictis praecedentibus tamen quae contradictionis subor-
iri videantur, quae per haec omnibus rogantibus satisfacimus. Rogabis itaque 1o
an si fictio impediens fructum Baptismi duret per mensem, et toto
illo tempore exerceat baptizatus pia opera, demumque ponat dispositionem
requisitam ad tollendum obicem, expediendumque Baptismum, exercebit huius fructus
non solum ex ratione actus, quo aufert obicem, sed etiam ex ratione bonitatis operum, quae
cum illo praestitit? Respondeo affirmative ex dictis: quia enim hoc commensuranda est gratia
per Baptismum ex meliori dispositione, quae praeparat ad effectum Baptismi; sed
per actum, quo aufert obicem, et alia bona opera praeparat melius ad
effectum Baptismi, minus non bene praepararet ad talem effectum per actum ulti-
mum ... operibus, ut dixi: ergo commensuranda erit gratia ex
meliori dispositione integrata ex actu illo, et aliis operibus.

Dices: si aliquid obstaret, ut pia illa opera integrarent
cum illo actu, et praeparent cum maiori dispositione ad effectum Baptismi, maxime
quia erant opera mortua, utpote facta in peccato; sed hoc non obstat, ut di-

pro-

ponant ad ꝑdiby effy, integrentiꝫ ꝑdiꝑꝫ maxꝫ dispositioꝫ: sigꝫ n. obstat, ut impetrent, et mereant illy de ꝯgruo, ꝺ at summy, ut illy de ꝯdigno mereant, et videre e in ipso attritis au. q disponit, et impetrat, ut recipiat ad Bituali gratiae: go nil obstat. Nilominus addo. Bonis illis operibus factis in peccato correspondsury de ꝯgruo maxꝫ excessy grꝫ Sacralis Bitualis qm eis conferet de ꝯdigno factis in grā.

Rogabis 2°: an eadꝫ attritio deserviat pót pluribus Sacris ꝯcurrentibus, ita ut q. seorsꝫ cuy illa attritione grꝫ ut tria carent, simulꝫ sub eadꝫ cent grꝫ ut seor.? Dubitat Varz. d. 160. n. 23. Affirmat P. Suarez, quē citat et sequr Card. de Lug. d. 8. gg. subscribo: qa ex ꝯsortio omnis Sacri n. debet diminui effect alterius: go singula Sacra ꝯcurrentia . . . gras daturas sub illā dispositione, qs darent, si seorꝫ cent sub eadꝫ. Ans ex certo, qa n. credat dependere Eucht. de suo effu ex ꝯsortio, et ꝯcurrentia cuy extrema vnct. vel Sx itaꝫ con: qa attritio illa equaliter disponit ad singula illa Sacra, et effꝫ eorꝫ, si reciperent seorsꝫ, atꝗ si reciperent simul: go singula etc.

Forte vrabis hoc ans: qa actus meritorius finitus, quo se extendit ad ꝑla merenda, eo minꝫ ad singula: atꝗ adeo si hc attritio ut qualiscꝫ ꝯa extendit sug ꝯtutꝫ ad merendꝫ grꝫ cuy ꝑlibus Sacris, necesse e, qd cuy singulis minus mereat. R. ut rep. data loiꝫ Beat in mito de ꝯdigno, qa in hoc attendit equalitas miti cuy pmio, n. illy Bet in mito de ꝯgruo, qa in hoc so attendit ꝯgruitas, et ꝑpterea ꝯ ꝯlꝫ, atꝗ rec minus. Unde et liꝫ fuit Deo acceptare

Ita quamvis attritio est sufficiens ad dandam per Baptismum gratiam et tamen
poterit aequaliter acceptare eadem ad dandam per Baptismum, et Confirmationem con-
currentes gratiam et sex. In his n. casibus ea percipua, et condigna, et
iterum accipiet eadem attritio ss. Sacramenta ipsa, et multa fieri in eis in-
clina. Sic multoties vera, et eadem repetitio, et remanens deservit ad
lucrandas plures indulgentias per diversas receptiones a Pontifice con-
cessas visitantibus hanc, et illam Ecclesiam.

Sequitur hinc, quod illum qui ficte baptizatus fuit, re-
movere fictionem per attritionem est sufficiens, et sic accipere gratiam baptismalem et
tamen, et eadem attritione dispositum recipere eadem gratiam per Confirmationem con-
currentem aut successive susceptam. Ex quo constat, quod acceptata ipsa per
Baptismum gratia et tamen, si homo ille novam, et perfectam attritione disponat
ad Sacramentum subsequens, accipiet hoc modo per ambo Sacramenta plures gratias,
quam reciperet per utrumque coniunctim, aut seorsim sub una, et eadem at-
tritione et dispositione. Ratio est quia ad 2um Sacramentum accedit ille homo ma-
gis dispositus, quam ad 1um: cum ad illud se disponat una attritione,
et tamen; ad illud vero duabus: siquidem 1a attritio facit cum 2a, quia ac-
tus hominis ipsius iusti et Sancti) cum maior dispositio, cui maior gratia
correspondebit in 2o Sacramento, quam corresponderet omni ex eis attritionibus.

Rogabis 3o an peccata venialia commissa ante Bap-
tismum ficte susceptum deleantur et ab hoc simul cum originali et aliis mor-
talibus, quae postea per recessum fictionis remittuntur? R. ita eventurum,
quod dispositio, qua illa fictio recedit, aut sit positive detestativa omnium
tam mortalium quam venialium; aut non extendat, est possibile, cum affe-
ctu, vel non ad aliquod veniale. Ratio est quia ipsius Baptismi, qui ex sua
institutione respicit, et petit ablutionem, et remissionem totale omnium peccatorum, quae

involv-

invenit, et ad^a remitt^da nullo ex cap^e impedit^r: d^o in casu posito nullo ex cap^e impedit^r Bapmus ad abluenda, et totaliter remittenda oia, et singula venialia, q invenit: go oia illa tunc delebit^r totaliter quoad culpa^ stt, et pena tota.

Secus dicendu erit, si fuerit baptizatus in supposito cu attrione illa, quae disponit ad remion^ mortaliu, habeat, aut retineat affect^u ad aliqd veniale: nq tunc hoc n delebit^r, aliis oibus totaliter deletis, ppt impedim^tu, qd induxit ille affect^us. Hoc a inconveniens n e: tu qa veniale manens cpatit^r cu gra, qua alia pecca delent: tu qa nec^iu n e, qd ut remittant^r mortalia, deleant^r et venialia concurrentia, aut remittant^r reliqua venialia eo ipso, qd unu deleat^r, qualr accidere diximus inter mortalia. Et ro discriminis e: qa oia mortalia hent una, et eadem rationem, qua ratione remittant^r, nempe gra habitualis, quae cu singulis incompatibilis; secus v^o venialia. Unde resolves, hoc aliquis post receptam gra baptismale statim moriu, et n statim ingredi Caelu, s detineri in Purgatorio, donec venialis debitu pena luat: qd sibi imputabit, n Deo, nec Bapmo.

Oppositum dicitur in casu martyrii consummati in adultis: hic n in ipsa consummatione martyrii, q p morte ipsorum ex speciali charitatis actu procedente heroice patiunt^r, quorumcumque venialiu instanti mortis procedentiu, remissionem n solu quoad culpa, s quoad totam et penam temporale assequunt^r. Nam sive hec venialiu (imo et mortaliu, siqua precessere) plenaria quoad culpa, et pena remissio fluat dignitate, et excellentia charitatis, sive privilegio Dei tali morti annexo: sive ptr

nempe remissio quoad culpas venialis, imò et mortalis praecedentis,
adscribatur de condigno dantis charitati, et partis eorum ultimis quoad pœnam
temporalis plenaria remissio tribuatur morti: eis in statu ... [illegible]
iis pecci rei nequeant fieri Martyres, nullo pœnae reatu impe-
dient. ut immediate post mortem Beatitudinem assequantur.

Dices: Martyrium est summatis, et illatis adultis non
remittit, sive ex privilegio D., et quasi ex opere operato mortalia
eorum, siqua praecesserint quoad culpam: ergo nec pecca venialia sine
vel delebit eiusdem. Resp. charitas illorum Martyrum comparata ad
charitatem Confessorum; sed hi charitate, vel intensa, non plene satisfa-
ciunt pro totam pœnam temporalem debitam suis peccatis: ergo nec adulti
Martyres charitate sua pro illa pœna plene satisfacerent: et consequenter
illorum charitati adscribi nequit de condigno totalis remissio illius
pœnae. Denique Martyres sua morte non merentur apud Deum plus
praemii, quam merentur charitate sua; sed hac non semper merentur, ut im-
mediate videmus, totalem remissionem pœnae temporalis debitae suis peccatis: ergo
nec illi merentur morte sua: et consequenter sicut mortui recenter baptizati de-
tinentur possunt in Purgatorio, ita et recentes Martyres.

R. ad 1m. resp. totum antecedens: quia non invenio suf-
ficiens fundamentum ut Martyrio adultorum annectatur privilegium D.i remit-
tendi quoad culpam quasi ex opere operato quaecumque pecca in eis praecedentia.
Ad 2m. d. Cum maiorem potest illud Christi Joan. cap. 15. Maiorem hac di-
lectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Sicque pro-
bus est minor, et cons. omitte totum syllogismum, et respondeo minori ad 3m.
dico: maior: Martyres morte sua non merentur plus praemii essentia-
lis, quam merentur charitate sua, concedo, vel etiam maior: plus praemii tempo-

ralis

ralis, seu satisfacis p pena tporali, no maxe, et ssa mixi, no cog.

Re diti dats e: q̃g aliunde sumit ro miti ad vitq æterng, et aliunde ro satisfacis tporaq; q̃g ad mensurandg miti attendit bonitas opis, suppõa adopt Dei in operante; ad mensurā d. satisfaos attendit pena, qua q. patit: sicq eveniet multotiẽs, vt opus aliqd eximiæ virtutis sit maxe meritoriq vitæ æternæ, et p pena tporali minus satisfaciet, q̃m aliud, qd minus ... mereat. Vnde cgt int oes penas, et mala tporalia oīq terribilissa, et maxa sit mors, illa p̃p̃ integre persolvunt Martyres qq p penq tporaliq suis peccis debits n̄ extinxit eorq charitas, sicq nihilo retardabit eorq beatitudo.

Rogabis 4. an Sacra, q̃ imprimunt charactery recipiant ficte quoad hunc effq, q̃ recipiant ficte quoad effq grē spiritualis? Reo natiue, qa quoad impresq charactenis n̄ requir aliud ex chri institue, n̄ qd hec Sacra recipiant valide; d n̄ eo ipso, qd recipiant ficte quoad effq grē spiritualis, recipiunt invalide, d multõties valide: go tunc n̄ recipiunt ficte quoad impresq charactens. Vnde ex.a dicta q. 5. eo instti, quo vntre p̃fiunt hec tria Sacra, cant hunc effq, ad illq q̃ n oio debeata. Pre ratioes: qd q̃mvis obstet defectg impediente effq grē spiritualis, n̄ p̃ta si reiterda hec Sacra si n̄ obstet defectg impediente eorq valori.

Rogabis 5. anq sicuti impedivit fructq grē a Sacro caveande teneat agere in cofess circumstq istq; et illq eh q̃ spē infitiat voltq peccorq, quā impedivit fructq

Sacri? Resp. affirmve. Unde q. accepit Baptmū sub volte fictandi,
qm sciebat impedibtng ee illius fructū, tenet postea agere in̄-
fessione n̄ sō sacrilegii affectatæ fictionis, d eq sacrilegii fructi: qa
sacrilegii isti ita se aggravantes, ut eq mutent spēm: siqdē 1a indu-
cit malitiā sacrilegii 2a virtutē Religionis, et 2a malitiā fructi 2 virtu-
tis iustitiæ.

Rogabis 6o an grā auxil, seu auxilia, qd q. dat no-
bis ius p. unūqdq. Sacrm, sint sufficientia tm, q. post n̄ videntr
spalis favor, nec importare spale modū; an q. efficacia, et mo
qq. finis Sacri infallibr assequamur? R. int. ius ad auxilia
probabra finē cuiusq. Sacri n̄ ee intrq. grā habituali ad co-
ferendū. Pr; qa eadē illa individua grā habitualis, q. a Baptmo
ofert, poterat ofirri a ofraœ; d n̄ pot. ofirri, admisso illo
intro iure: go admitti n̄ e. Pr mir: qa admisso illo iure, n̄
poet ofirri a ofraœ alia grā habitualis, qm ea, q. nos sanc-
faret, et ordinaret ad obendū finē huius Sacri; d tpe n̄ poet
ee. glob. indua grā, d ea, q. spali illo iure gauderet, ut de se
pt: go admisso illo intro iure n̄ poet ofirri a ofraœ il-
la indua grā, q. ofert a Baptmo.

Pr: admisso hoc iure intro, admittda eet dex-
sitas aliqua entiva, et intra inti grās tunc ofirendas intra
Sacra, et inti has et illas, q. extra Sacra ofirendē eent. Pr
qa oes grē ofirendē a Sacris n̄ convenirent in eodē spali
iure, quo gauderent singulē: nec convenirent ētiā cū aliis ex-
tra Sacra ofirendis spali iure ad ea auxilia oio debitis;
d ad hanc dexsitē nullū dat fundū, aut ulla cogit necessitas: qa

tr-

admitt(en)dy n̄ ē iur illud intry, a quo nesse proveniret. Ultra ex eo qt, q̄ stante oīm̄ similitude, et veniā entivā eary gratiāry, stare pot, et explari suffient illa spalitas, et proxiō, qm tribuunt ad coendos fines Sacrory p auxia coarentia. recurr. ad extra ordinare Dei, et spales intentiones, sub qq. ea grq offerunt.

Itaq lt gra habitualis sit veluti na in orde supnali, et radix ofurea sy habituy, vtutuq infusary, sy auxio-xy, qq isti habitus aut vtutes, eoyq, quas elevant, vltimo efficiunt, proximantq ad aui sug fines: et lt auxia coarentia omniumq Sacrae n̄ sint entive dexia ab ijs, q extra Sacry offert Deum, exciantq ofwyce gra ex intentione sug; tn ex Dei extraordibe, et coer moralis exigit gra auxia Sacralia abundatiora, et intensiora, qm eidq debent, attento iure intro: qa, hoc attento, lt habeant ofwyce grq auxia, vt ho illa gaudens opet bene in quauq a ocias offerat opandi virtuose; n tn ei debent in ea intensione, et abundantia, qua vult Deus illa offerre intuitu Sacri, aut ipsius grq vt collate p Sacry. Unde auxia generalia, ad q. e gra ofurea radix n excedent intensione ipsius grq, habituq, et vtutu illq comitantiu, secus v. auxia spalia Sacralia, ad q e so radix moralis, hetq ius ex dicta ordinare Dei.

Ht insup ad [illegible]: n fore [illegible] efficacia auxia ex vi Sacri offer. Et experientia, qua videmus [illegible], accepta [illegible], post Baptismy, et oblata ocias [illegible], deficere [illegible]. Et insup ex [illegible]. Si, acceptis Sacris deberent nobis auxia efficacia ad coendos infallibilr eory fi-

finei, nunqm amitteremus graq in Sacri recepta, imo nec posse-
mus, cum salts, et dependere ob semp parata, et prompta auxilia ef-
ficacia ad eq retin. quando bene; d hoc et fls e, et affirmari
n pot. go. Dicendu go e, Deus ex vi Sacri daturu nobis l
sufficiens, l effax auxiliu ad coendu fins Sacri, et huius g
illo defraos ab eius placito oio pendere. Unde si aliqd. det
effax, n ppt. dabit in si occaoe: potuitq ppta gra accepta
in Sacro, et vi auxii effacis in vna occaoe retenta, amitti
in alia illo deficiente.

Quy tn certu mihi e in hoc dubio, nimi
ru deffao nunqm collaturu et Deu ad coendu fins Sacri au-
xiliu ad intra effax, et connexu cu opaoe virtuosa, q sit imalus
eius effus. Ro e: q si hoc effax auxiliu e inevitale a no-
bis, tollit nrq libertatem; si a. e evitale, lt pote sit, et cu libertate
opabiat; e tn irregulabile quoad suu effaug p scia Dni p
vt tals; p hanc n. so regulat effacitas auxiii, qr cu de
se inconnexu, et indifferens sit ad opaos, et eius carentia, pvi-
det tn Deus p scientiam potius cu opaoe, qm cu eius carentia, cu qua
eq bene provideri poest Deus. Unde et n attinet ad hanc
Scia, d ad nals, et simplicis illigis penetrantis eq rei, et
eius connexo cu suis cis, cogn. et ariis imalus positionis
hoc sub illa re, q cu q assumat p ordine ad Scia D. gratuit
ita similis ad eq n ptinet (vt in Schola Scientifica fas e)
arius imalus opaos pvisi sub auxilio cu ea connexo, quanis
auxiliu, et ea eius e. Quare relegandu e deffao a finibus
nris auxiliu ad intra effax, et qt nunqm pot ee mere suf-

ficiens

fieri nu sui effus, minimeq. requirenda, et ro auctoris Jenuitati in eo qd nu sdiati effus n' posit ee ?dio Sacr. Nie fr ut tali.

D.° 8.a

Quid sentiendum de Sacris Legis nãe, et Scriptae?

Lex nae ab Adamo usq. ad Moysen duravit, lex v. Scripta a Moyse usq. ad Christum, et sui Evangelii promulgaonem. Cum ergo de Sacris Legis Evangel., eorumq. efficacia egerimus, pauca etiam de Sacris antiquis, eorumq. conditione libabimus, ut quae huius assertio maneant pro nris Sacris melius firmentur, et in secun-dis, si poterint, afferant lt. — Suppono ergo ut apud oes certum: non defu-isse hoes adultos pro mortalibus, qui committebant, durante utraq. Lege naali et Scripta, remedium aliud, nisi [illegible] dilectionem Dei super oia pro contritionem pro [illegible] de peccatis: atque adeo non fuisse remedium, quod institutum Sacri, seu ex ope operato pecca illa auferre remitteret, [illegible] mere ex merito fidei explicite de Christo Mediatore, et quae cha-ritate formata aliquo ex prioribus mis pecca illa remitti.

Ro huius e': qa in lis nullum constat institutum fuisse Sacrum, quod ut tale, et ex ope operato destinatum fuisset tunc ad remisos lethalium aufer. Et ratio, qa sufficiens remedium ha-bebant ad medendum eis malis in actibus dilectionis Dei, et con-tritionis assignatis, et consociatis fide Christi venturi: quae suffi-ens eis priorum fuerat ex parte Dei ad eorum peccorum remisos obtinendum. Et lt hoc eis actibus liberata difficiliorem, et rari-orem redderet, id tn. conveniebat statui utriusq. Legis, donec adveniret [illegible], cui ut perfectiori facilior esset, et frequentior. mus remittendi pro Sacra illa pecca responderet. Imo ex eodem

fuit dicendum e, pecc. et originale remitti adultis in statu illa lege per fidē explicitā Christi Mediatoris charitate formatā, cuius capaces erant.

Quoad vero parvulos, eorumque pecc. originalis remiss. aliqui fuere Theologi a D. Bonav. l. 2. d. 4. q. 2. d. 161. suppresso noie citati, qui asseruere oēs eos parvulos remio caruisse, ut nunc carent ij, qui moriunt in utero, vel qui ijs nati Bapmū adhuc non accipiunt. Dicenda, et verior sententia ē non defuisse eis parvulis remium, quo eorum originale deleret. Ita rebus Theol. cum D. Aug. pluribus in locis, et praecipue

„ lib. 5. c. Julian. cap. 25. post medium, ubi haec verba habet: nec ideo tn

„ credendum e, et ante datam Circumcisionem famulos Dei, quandoquidem in eis erat

„ Mediatoris fides in carne venturi, nullo Sacro eius opitula-

„ tos fuisse parvulis suis, quamvis quod illud esset, aliqua necessaria ca

„ Scriptura latere voluerit. Ubi, ut vides, aliqd remium fuisse homines, quo parvulis suis opitularent ante circumcisionem, et coepere in lege nat. credit, credendumque reputat Aug.

Eadem resolutio colligi potest ex Innocent. 3. in cap.

„ Maiores de Bapmo, ubi de remio parvulorum loquens ait: ab-

„ sit n. ut universi parvuli pereant, quorum quotidie tanta

„ multitudo moritur, quin et ipsis Misericors Deus, qui neminem

„ vult perire, aliqd remium procuraverit ad salutem. Ex cuius ratione id asserendum e, et in Lege nat. fuisse remium cognitum, et usitatum ab hoibus pro salute parvulorum: alioquin non providisset Deus salutem in genere remium aliqd pro oibus hoibus, quorum salutem vult. Ex Apostolo. Inst., si verum e, Circumcisionem profuisse parvulis in lege Scripta contra originale pecc., cum credibile non sit feminas circumcisionis

siois incapaces extitisse vi remedij originalis peccati: siquidem hanc
tum ac parvulorum velit Deus salutem: quod credibile est eis fuisse do-
sive remedium Legis naturae, et certe hoc datum fuisse in ea pro par-
vulis obvium est xxiii.

An autem hoc remedium parvulorum fuisset verum Sa-
crum causativum gratiae ex opere operato, necne, valde controvertitur apud AA.
Nat. Vazq. d. 165. cap. 3. ubi soli fidei, et quidem formatae charitate
offerentium parvulos tribuit eius virtutem remissivam origina-
lis. Favet D. Th. tum in 4. dist. 1. q. 2. art. 6. tum q. 70. art. 4. ad
2. ubi ait: quod ante Circumcisionem non requirebat aliquod signum protestativum ,,
huius fidei, quod homines fideles seorsum ab infidelibus oportebat ,,
adunari ad cultum unius Dei. Affirmat etiam D. Suarez hic ,,
d. 64. art. 3. sect. 3. et vero ex D. Th. q loquens de Sacris
Legis Scriptae sive ad 2. ait: quod quae praeparant ad Sacra, quae fue-
runt ante Legem sunt vetera ad indeterminatum. Ubi, ut vides, ante
Legem intellige Scriptam, et vere in Lege naturae admittit fuisse
Sacra.

In re tam dubia mihi neque sine temeritate fides, et quidem
aliis, probari videntur fuisse in Lege naturae remedium effectivum re-
missionis originalis saltem in parvulis. Suadent hoc testimonia D.
Aug. ubi, ubi supra, et lib. 2. de Nuptiis, et concupis. cap.
11. ubi ita habet: de superioribus temporibus omnibus Sacramentum
invenitur esse fide, cuius fidei Mediatoris salvos iustos
faciebat antiquos, pusillos cum magnis. Ex D. Divi
Gregorij etiam libr. 4. Mor. cap. 3. et 2. ubi ait:

qd. apud nos valet aqua Baptismalis hoc erat apud veteres, et pro parvulis sola fides; vel pro maioribus etiam Sacrificij. cum D. Ber. Epist. 77. ubi adultos quos fide, et Sacrificijs credimus expiatos; parvulis eorum ipsa fides profuisse, imo suffecisse credimus. Et Hugonis de S. Vict. lib. 1. de Sacrament. part. 12. cap. 2. ubi inquit: parva femina in praeputio circumcisionis ipsa fide salvabant. Et denique D. Th. loco immediate citato, ubi ad 2. ait: quod status humani generis post peccatum, et ante Christum duplex potest considerari, uno modo quo fidei ratione, et sic semper, et omnino permansit, et idem; quia scilicet iustificabantur homines per fidem futuri Christi adventum.

Dixi, fides autem, quia certum hoc cum D. Thoma ubi supra, non sufficeret fides humana, et infusa in parentibus, ut parvulos eorum ab originali liberarent: aliqui vel in utero matris fides sanctificaret infantes, vel nascerentur infantes, aut infantes ex utero, quo in lucem prodibant, quod et incredibile est, et absurde narratur: cum inde a nova, ubi Genesius, et facilius coniicit Doctor gratia, licet quod non attingat, nec operari valeat absque speciali Dei privilegio, ut contra Calvin. et eius 2. aphorismum bene probat Rex Becanus tom. 1. Opuscul.

An autem ea aduls fides deberet esse diva, et efficaciter infusa; aut saltem auxilij supernalis; an vero sufficeret, ut esset naturalis acquisita, et humana dubitatur apud Auth. Ego autem cum D. Thoma ubi supra, persuadeor debuisse supernalem, et effectum habitus supernalis infusi, aut auxilij elevantis intellectum ad eliciendum actum fidei de Christo venturo, sub quo offerebat Deo infantem. Ratio dicti ex dicendis est: quia sola fides supernalis potest mereri saltem de congruo effectum supernalem infantis, seu esse remedium saltem impetrativum remissionis originalis.

qm

quam recedunt PP. parvulis in lege nat. Alio a quoad primum dubium

Dico. ntā sit: remedium parvulorum ad remedium originalis in lege nat. de quo loquimur, non fuit verum sacramentum causativum illius gratiae ex opere operato. Probo consequentiam: non est verum sacramentum causativum gratiae ex opere operato, quod non est aliquid sensibile institutum a Deo ad causandam gratiam independenter a solo merito operantis; sed tale non fuit remedium nat. pro remissione originalis in parvulis: ergo eiusmodi remedium non fuit verum sacramentum causativum gratiae ex opere operato. Consequentia bene infert, probo et explico maiorem. Nam humilitas, obedientia, aut misericordia hominis iusti, et externis actibus manifestata, non est verum sacramentum causativum ex opere operato gratiae correspondentis et promissae eis actibus virtuosis, et cur ideo hi non sunt signa a Deo instituta ad causandam illam gratiam, quia tota vis causativa eiusmodi ex parte operationum quarum sita est dumtaxat in eo quod meritoriae sint talis gratiae: ergo non est verum sacramentum causativum gratiae ex opere operato, quod ex Dei institutione non significat gratiam independenter a solo merito operantis.

Probo iam minorem: quia in sensu illud remedium positum fuit in sola fide interna, non fuit sacramentum, cum fuerit aliquid sensibile. Quod vero ita positum fuisset satis suadent testimonia allegata pro parte contraria. Tum quod aliquo signo externo, vel a Deo dato, vel ab hominibus illo dictato deberet manifestari ea fides, quae applicanda, et attribuatura erat parvulis, minime probat remedium debuisse esse aliquid sensibile institutum a Deo tanquam signum practicum illius gratiae: ergo eiusmodi non fuit remedium nat. pro remissione originalis in parvulis. Ex aliis: quod fides offerentium pro futura parvulis deberet manifestari signo externo aliquo ex praecepti vi sufficienti conveniri poterat, ex eo quod Deus requisisset manifestationem illius fi-

dei per signum externum ut conditio sine qua non moveret ex praedicta fide
ad concedendam gratiam remissivam originalis; cum non posita illa fide, et
reducta ad omnino promissis, liberum erat Deo ex sola fide moveri ad concedendam
eam gratiam: liberum etiam fuit ex sola illa fide moveri ad eandem concessionem sub
hac, aut illa conditione, aut limitatione ab ipso apposita; ut de se patet.
Ergo quod illa fides exterius manifestari deberet, non probat esse.

Confirmo, et explico. Stare optime potest, quod Deus aliquod sensi-
bile instituat in signum manifestativum interioris fidei, et quod nollet
moveri ex hac ad concedendam gratiam remissivam originalis, nisi in casu, quo
tali signo manifestetur; quo eo ipso illud signum maneat in sacramentum ca-
ativum illius gratiae ex opere operato: ac stare potest in lege naturae, quod nunquam
dei parvulis fides faverent, nisi in casu, quo signo externo a Deo,
vel ab hominibus determinato manifestaretur; quo eo ipso tale signum esset Sa-
crum caativum illius gratiae ex opere operato. Cum bona est, si antecedens constet,
probo illud: stare optime potest, quod Deus aliquod sensibile instituat
signum manifestativum voluntatis interioris suscipiendi Baptismi, et quod nollet
moveri ex hoc ad concedendam adultis gratiam remissivam originalis, nisi
in casu, quo tali signo manifestet ea voluntas, quo eo ipso maneat
illud signum in Sacramentum caativum illius gratiae ex opere operato; sed nec
illa voluntas in causa gratiae conferendae: ergo similiter esset.

Probo aliter scilicet: si remedium parvulorum in lege naturae
esset Sacramentum caativum gratiae ex opere operato sufficeret ex parte ministri ap-
plicantis illud intentio faciendi quod Deus instituit et minime re-
quireret bonus animi motus aut affectus, vel dignitas illius; de hoc fuisse.
patet ex testimoniis allegatis, aliisque innumeris passim occurrentibus
apud Patres, quae satis indicant semper requiri fidem aut Deum, et supernaturalem,

cuius

cuius intuitu moveret Deum ad concedendum gratiam remissivam originalis
peccati: quod remissio parvulorum in Lege naturae si fuit verum Sacramentum ca-
usativum illius gratiae ex opere operato, Consequentia est bona, et minor satis firmatur
ex dictis testimonijs Patrum dicentium de Sacramentis antiquis (a quorum ca-
su quo Sacramentum fuisset, in suo facto excipiunt remissionem legis naturae) tantum
figurasse gratiam. Unde si aliquod fuit Sacramentum parvulorum remissio
tantum figuravit gratiam, nunquam vero causavit antiquum ex opere opera-
to, sed ad summum ex opere operantis, seu ratione meriti ex parte Minis-
tri intervenientis.

Alias dicimus non diversarum esse in Sacramentis naturae, quod
ideo (suppositis alijs, quae ad veram rationem causae petuntur) si causativa gratiae
ex opere operato, gratia eius ex parte Ministri applicantis, aut conferentis
illa, minime requirit, aut attendit Deus dignitatem, fidem, aut aliquem
bonum motum, actum vel, sed tantum opus externum tali modo factum sub
intentione rite faciendi quod Christus instituit, ut concedat gratiam: et
gratia hoc tamen non requirit Deus opus illud externum ex illo posita
positis, et contra ex opere operato in magnorum Sacro dicta moveri ad
concedendam, et Sacrum, quod est ipsum opus operatum dicitur simila causae illa.
Unde, ut Sacra nostra inter fuerint nos ex opere operato nihil inhaeret, quod
a Ministro fiant sub pravo actu, sive quod dimittere se gerat
in eorum collatione: quod tamen nullatenus sufficienter ratione asserari potest de
remissione parvulorum in Lege naturae, aut de quovis Sacro in antiquis
in ordine ad gratiam, quae ad eius praesentiam conferret, si aliquam conferebat.

Sic hinc dicendum est, remissio parvulorum nunquam
ista fuisse aliquid externum, ut sic ipsum in mente intimo ministri,
quos manifestabat, et a quo sumebat, tum appellatio, tum meriti

fidei (qualis exterior elargitio eleemosinae in nobis depromit agnellam; et mihi misericordiae ab intrinseco motu, cuius virtutis quae manifestat) sufficiens fuisset ad iustificationem parvulorum. Atque adeo si fides haec externo signo libere, aut naturali manifestabat, ex utroque tamen surgebat moralis una ab fidei quoad mihi, quo movebat Deum ad reddendam gratiam: ita tamen, ut si defuisset fides aliis interna, et se poneret a ministris signum externum manifestivum eius, et sub intentione faciendi in parvulo quod fideles per Ecclesiam faciebant in eo, non adhuc daret gratia defectu fidei refundentis res mihi in illud signum, quod a fide dicta imperante vacuum manebat, et nullius efficaciae ad impetrandam gratiam a Deo.

Sect. 4.

Elucidant dicta, et resolvunt dicenda.

(Dixi inter statuendam quaestionem, vel, remedium parvulorum in lege naturae non fuisse Sacramentum per se loquendo ratione a ruius loco est. quia remedium illud per se loquendo sufficienter positum erat vel in sola interna fide parentum, vel in hac, et signo externo ex illa profecto. Quod signum ipsum poterat esse simplex, vel etiam mysticum, et figurativum ex institutione gratiae nunc nobis collatae, hoc potissima indigentia usurpari aliquo signo ad profitendam fidem et impetrandam iustificationem parvulorum, uti poterant signo illo mystico, et sub illo eam iustificationem obtinere. In eo tamen remedium parvulorum fuisset Sacramentum, foret tale moraliter, et per accidens, non formaliter, et per se: siquidem remedium parvulorum etiam externo ad efficiendum nullam indigentiam peteret mysticum illud signum. Sed non potest reddere remedium illud in eo casu fore Sacramentum ratione gratiae tunc collatae parvulis.

Rogabis tamen, an haec, quae sic agere potuerunt,

de

desao ita scripsissent. R. nullum est fundum ex Scriptura, traditione, aut Ecclesiae desumptum, quo cogamur admittere in Lege naturae signum aliquod mysticum, quod ex Dei institutione verum ac sanctum per quod ritualem nobis referendum adumbraret; atque adeo ex hoc capite nullum Sacramentum debemus admittere, quod in Lege naturae, et eius proprium tale proprie est, et quod indifferenter potest deservire in signum fidei, et remissionis parvulorum. Quoad Sanctos Patres vero fuit Augustinus qui remissionem parvulorum Sacramentum in satisfactionis ex fide appellavit. D. Th. etiam illa Sacra, et in Lege naturae videtur admisisse loco supra citato. Clarius Hugo de S. Vict. p. 11. cap. 1. ubi ait: alia Sacra fuerunt ante Legem, alia sub Lege, alia sub Gratia rerum differentia, sed ... eiusdem effectus sanctificationis. Sed cum paucis postea separata Sacra cum antiquis dicat de his, quod tunc ... referebant ... per se ipsa, satis, et obscure, explicandum non recessisse singulis enumeratis Sacris effectus verae sanctificandi ex opere operato.

Ad quod ille Auctor, quam D. Th. ... si de Sacris minus praecise acceptis, quod ea videntur admittere in Lege naturae: quod ... tunc fuissent aliquae ceremoniae, quae homines Deum colerent, exorarent, et qui sacrificia offerrent, nullo tamen fundamento constat, quod non fuerint inductae dispositione pure humana. Et quamvis in sacrificiis aliquod intercessisset ordinatio Dei; non tamen constat ritus illorum fuisse ordinatos a Deo ad hoc sanctificationis effectus, qualem requirebat ad ... veri, et rigorosi Sacramenti. Inde et in sacrificiis Abel, Noe, Abraham, et Melchisedec ... illa ... facta fuissent ex instinctu, et ordinatione Dei, ... mysteria in eis adumbraverint, ... tamen respiciebant sacrificium ... et talia, nullum ex eis sacrificiis placebat Deo, aliter quam ex fide, et devotione offerentium. Videat ... Tom. 2. Opusc. 44. de ... Sac.

Quoad S. D. Aug. facilius dissentit ab eo Theol. Comp. [illegible]
nig a to S. Ambrosio ex eyt, et eum aliy, et regg p accip. dit suis, alia
xy q Scripti proced. qm mente eius in alio su difficulter apparebi in
hyftando. Ita d. 67. sec. 2. n. 8. Filium Dei Verg. ita illy intelligi
vt legat mysterij, e secrety, vbi Aug. scripsit Sacry. Et certe novum
e apud Sancty Dj vte Sacry vti ad exprimend aliqd mysteriy, aut secre
ty Dei dispositionis, q Sacry n sit. Sic serm. 71. de Temp. vbi ait: audiu
aliud Sacram ty. Hieronymus Presbyter scripsit ad antiqg, et Seniores
Iudaeis: se cognovisse certisse, qd ibi immolatus sit Isaac, vbi postea Chris
crucifixus e. Dicamus pa doctrinag Sancti Dris sufficere authoritatem
testimoniy eius, vt plenius faciat fidem nobis in opposita sententia ex fontibus illius

Dices tn S. D. ex Gregor. et Bernar. supra allegatos re
medij adulteriy fuit in lege nat. vbi Sacrifiy, et corr. signy aliqd exter
ny cu virtute ad expianda eorum pecca: go similr remedy parvulorum fu
in ead. Lege signy aliqd externu ptestativy fidei cu virtute ad expiand
peccy originale. Coa v. tona a parite, et roborat amplius: qa go dicant
dici Ds solq fide sufficere p parvulis, salis verifcat in solo exteriori
signo ptestativo fidei seiuncto a Sacrifiys, et Circumcis: go datu fuit signy
externu cu virtute ad iustificandos parvulos, et qdem ex ope operato, et vt verum sa
cru. Dfis md Baptismus e Sacry fidei cu virtute ad expiandy peccy origina
le, et minime requirit in offerente fide auly, et Dj, a qua ptestificat, et im
pet: go tunc similr potuit ee Sacry fidei remedy parvulorum, qmvis sisti
ret in solo signo eius ptestativo.

R. ad argum n. ani: qa vt supra diximus, Sacrifiy, n
ex infma fide, et devotione procederet, Deo n placebat: imo si cultus n e
q offerebat illud, p ipsy et cu attrite sacrificy n iustificabat ex ope operat

et

et vera efficacia Sacram non habebat. Ailbinus, qui Sacrificium bonum de se, et Religiosum opus erat, poterat deservire offerentibus, ut impetrarent aliquas charitatis, quo a peccato originali, et etiam, quo a peccatis actualibus iustificarent iustitiae, quam dicit Apostolus, cum ad Romanos 2. ait, factores legis iustificabuntur, quia quia l 2a e l cois cibus operibus bonis. Unde licet per hoc mutuum moveant adulti ad iustificationem, et hanc modo eam obtineant per Baptismum, non tamen omnia similitudine: sicut per Baptismum illa modo obtinent ex opere operato, tunc vero per Sacrificium ex opere duntaxat operantis. Et inde non est vera, quod de virtute eius causativa gratiae ex opere operato loquitur, et similiter non est eius praeceptio.

Ad secundam dico autem, quod discrete attingit discrimen a nobis dabatur inter unum, et aliud signum, ex quo dicimus Baptismo vim iustificativam gratiae Sacramentalis, quam denamus remedio legis naturae. Alias autem non insufficienter potuisse institui a Deo in Sacram, et pone in signo aliquo exteriori, quod gratiae impetraret independenter ab eo, quod bonum, et meritorium opus esset; namque tamen id dictum statuisse. Baptismus ergo Sacram fidei dicitur, non quia fide actuali Ministri imperet: haec non licet deficeret, adhuc Baptismus esset Sacram fidei. Sed ideo dicitur, quia in eo accipit baptizatus fidem infusam ad salutem necessariam: et quia fide saltem aliena trahitur ad Baptismum, ad quem non traheretur hic secundum parvulus, si omnes reliqui infideles essent.

Dices vero: remedium parvulorum non potuit esse sola fides interna absque signo aliqua manifestata: ergo remedium parvulorum positum fuit etiam in signo aliquo externo necessario exhibendo ad expiationem peccati Originalis; de cuius modi signum ubi Religiosum externum, et infallibiliter mereatur gratiam hanc causaret gratiae Sacramentalis, et ex opere operato. ergo remedium parvulorum in lege naturae fuit dictum Sacram verum causativum gratiae ex opere operato. Probas multis annis, unde reliqua pendent. Vero, quia sola fides interna nequit aliis applicari, ut eis sufficiat, nisi modo signo externo. Vero, quia si absque illo applicari, et sufficere

poterat, etiam absentibus, et nondum natis applicari, et per consequens poterat. 3.º quia applicata absque ullo externo signo relinqueret dubium remedium illud, cetera saepius cum anxietate repetendum, donec constaret de eius veritate, et valore. Et denique quia in tali signo non dignoscerent infideles ab fidelibus: quo ne omnia haec incommoda sequantur, dicendum est praedictum remedium positum fuisse in aliquo externo, quod fuisset sacramentum credentium illius quod ex opere operato.

Respondeo non admitti ans, et cons. deinde. Ad 1.us probationes non illa: quia licet mia aoe externa, potest per consequens parvulis fides interna parentum, id tamen non fuit necessarium: cum sufficiat mitum internum ad impetrandum alteri aliquid bonum. Ad 2.us probationes non est illa: quia sicut liberum fuit Deo acceptare fidem parentum pro remedio parvulorum, ita fuit ei liberum acceptare illam cum his, aut illis limitationibus: atque adeo unde innotuit parentibus fidem suam pro futuris parvulis, innotuit etiam natis iam, et praesentibus, pro futuris dumtaxat. Aliam rationem addit D. Th. in 4. dist. 1. q. 2. art. 1. quod licet infans, dum est in utero matris, non est aliquid sensile dictum ab ipsa. Sed ut verum fatear, libenter illam satis non capio, licet illi pareo fido.

Ad 3.us respondeo: eodem, aut pari scrupulo angendum esse, quoties baptizatum, cum non constat aperte de intentione requisita ex parte baptizantis, quamvis signo externo exprimat. Atque adeo sicut in casu Baptismi non est dubitandum de huius valore, et debita intentione ministri externa, non quod oratum exprimeret, ita neque in casu oblationis parvuli facta ex fide parentum.—

Ad 4.us respondeo cum D. Th. ubi supra, quod ante Circumcisionem non requirebat aliquid signum protestativum huius fidei: quare nullum eo tempore fuit a Deo institutum signum, quo visibiliter fideles initiarent; de tales apud Deum obtinebant sola fide sua, et huius ratione dona quae ab ipso impetrare poterant.

Dices 3.º sola fides parentum absque signo externo non

po-

potuit pdē parvulis p my Sacri, ut iā tradimus, et de se pt. nec est p my misti: go absq signo externo n potuit pdē parvulis. Sx ani quoad 2ȝ pt: qa n fides Sacrenty absq externo signo poet p my misti pdē parvulis. paucissi bonu insufficient fiā Sacrenty, contra maxa paxi multitudinis quotidie pdecedentis absq remio pixet c id, qd ex ... ad-duximus: go n potuit p my misti pdē parvulis infra fides Sacrenty suntis antis e: qa fides p my misti pfutura parvulis debuisset ee boni uiri, seu formata Charite, n vo. infidi, seu peccatoris; hec n. nil meret apud Deu, atq adeo n semp. et sibus parvulis pfuisset fides aulu est explicita, et supnalis Sacrenty, d sō qd hi eent in grā, qd paucis opeteret: go.

Rx n. ani quoad 2ȝ pt. ad huius pbaōg nō ani cu fundo allato: qa n sola fides fideliu iustoru, d fides et infidis fideliu iniustoru impetravit parvulis gra iustante; e n. valde pbale fidē et infid meruisse ... de ... eis parvulis gra iustantis; na ut apta fuit, ut Deus ex gratitud. aliqd retribueret suscipienti talē fide, et psitanti Deo tale obsequ, et fuit apta, ut qd credenti retribuend erat, illius intuitu retribueret alteri. Et qmvis de facto nec fides ista, nec aliud ullu opus est supnale factu in pecco impetret alsco se solo, nec ipsi opanti, nec alteri ..., gra habitual. qa n vult Deus illa acceptare quoad hunc effm, et remuneraoq] potuit tn, et illa ex peculiari privilegio acceptavit antiqta, ne parvuli remio carerent, n exauditis peccoris, p illis ex fide opantibus.

Instabis: qd ofert ex vi omnis sacri, et impetratorii gratis ofert, et ad libitu ofesentis: go gra collata parvulis in lege nat ex vi fidei intius suorq sacrenty gratis oferebat a Deo, et ad

libitū eius: go vet Deus p libito eo afferre aliqd, et aliqd. nare. coeteris ni
eent infallibile inhaer Deo, et infanti parvuli ex fide intrā, cujusque in
fai. Parentū. R. curanti, n. cog: gā lt attentā sō opuite illius nati
exatis, et p libito conferret a Deo gra infans eos parvulos, attento tn qu
vitendo, gd dixi, et gmure lt accepti semp illo fids, secularise semp, et ultu,
p qq eo fide excaret, pdee. Unde n. e 2a cons, et glot alia sequel
la. Oxorans a, q ex fide, licite tunc, et ilhe (mo a licite, et inutile
adhibito Bapmo) licet p infare parvuloy exhiberi potuit hac, aut ali
a sili fra: obsecro Dne Deus meus, et verus p Mediatoz nay, quz cu
do ventuz, ut infanty istz in tuy accipias, a pecco mundes, et in eā
de fide serves.

Dices 2o si vera eent q diximus, falius remiy beni
parvuli in lege nay ad suy infaos, qm sent mo in lege gre;
d hoc n e dicendu: go nec illud. Px maior: qa tunc erat nania
exhibito alicuius extni, mo a nania e adhibito aq, et plus venit ad
infandos parvulos: go falius remiy hebant isti in lege nay, qm
sent mo in lege gre. R. hoc argu solvendum eē ad abverii req
rendo indetriate aliqd signu extne manifestu fidei ad parvuloy
infaos; falius n. obtineret hec p remiy indetriatius, qm p detriaty, aut
detriatius, qle mo e Bapmus. Directe go rendo, ne maior: qa difficilius
e reipere fids suprnaee, et expilta de Cho. Mediatore (ty cujusque q Bo-
y tarditas tanta erat, et ignorantia illius Mysterij ta late grassabat apud illos) qm aquā passiz occurrente, et volē adeo rebi, et
brevibo adhibere Bapmy cu intente faciendi, gd facit Ecca, q ab
infidelibo, sq ac fidelibo, sqta vere faceret Sacry parvuli, et adulti
pfuturu. Tunc secda e probo maior, et n. cora.

Cet.

Sect. 2.

An circumcisio fuerit Sacrū, atq(ue) obleverit?

Post ea, q. diximus de lege naē; et remio, qd in eā erat ad parvulorū iustificaoē, adiungere debemus ea, q. spectant ad circumsioē, eiusq. usu, et utilit. Et lt praecipuum qd circa eā investigandum venit, an fuerit Sacrū, atq(ue) obleverit; aliqua tn. praelibabimus, ex qq hoc facilius decidemus. Suppo q. 1. circumsioē incepisse in lege naē, q. Deus Gen. 17. statuit cū Abraham pactū circumsiōis his vbis: tu ergo custodies pactū meū, et semen tuū post te. Hoc ē pactū meū, qd observabitis inter me, et vos: circumcidetur ex vobis oē masculinum etc. Suppo 2. pactū clūd. inclusive praeceptū, quo Abrah., et semen eius post ipsū, nempe Isaac, et Jacob, aliiq. ex illis p. illos descendentes tenebant ad circumsioē: quare lt Ismael filius Abraham ab ipso fuerit circumcisus: qā tn. n. in ipso, d in Isaac aestimabat semen Abraham Ismaelitae post ea ex consuetud., aut imitaoe, n. ex praecepto circumcidebant. Videat N. Vazq. d. 162. a cap. 3.

Suppo 3. praeceptū circumsiōis extensum fuisse à Deo loco citato Gen. ad oes alios circumcidendos, q. erant de familiā Abraham, lt n. erant de eius stirpe, aut semine, q. lei erant servi empticii, et vernaculi eius. Suppo 4. hoc praeceptū circumsiōis renovatū fuisse a Moyse Exo. 12. extensumq. fuisse ad proselitos, seu illos, q. ex Gentib. transibant ad ritus Judaeorū; hi oes, ni circumciderent non poterant celebrare Phase, ne reliqs sacris Judaicis uti. Constat utrūq. ex loco Ex. citato, et ex 9. Numer. his vbis: peregrini quoq., et advena, si fuerint apud vos, facient Phase Dno [illegible] ceremias, et iustificaoes eius. Praeceptū idē erit apud vos tā

adveng, qm indiseng. Ceremis dt, et iustiores Thase reducebant potius
ad Circumcis. celebrationem illud.

Suppo 5°: Circumcis. n̄ semp fuisse notã pfess.mis Juda-
icæ, seu signum, quo oes portantes illud, tenerent eo ipso Judaice vivere,
seu fidem, et Legem Judeorum servare. Et; nam Abraham, et qui erant de
familia ei, qi ex pcepto Dei Circumcis. accepere: imo et oes posteri
ei, usq ad Moysen pmulgatorem Legis Scriptæ vixere in Lege nali illa
pcedenti: n̄ ego in his oibus fuit Circumcisio nota pfess.mis Judaicæ, ad
summum materialis nota eorum, q ad familiam Abrahæ, et huius stirpis
credulitatem pertinebant. At tpre v. Moysis inducta fuit Circumcisio, ut
speciis nota fidei, et pfess.mis Judaicæ: atq adeo q ab eo tpre apud Judæos
circumcidebat, eo ipso pfitebat, se Judæum ee, fidemq, et Legem Judeorum
se suscepisse observandum. Audiat Apsus 5. ad Galat: Testificor autem
rursus oi hoi circumcidenti se, quoniam debitor ē universæ Legis faciendæ.

Suppo 6°. Circumcis. fuisse verum Sacrum. Et; qa in
p°. fuit Ceremonia sacra, ut stat ex materie dictis. Deinde ex ipsis con-
stat, p illam initiari Deo hoes, et [illegible] aliqm sanctitatem eis contulisse. De-
inde stabilis instituta fuit a Deo ad figurandam spualem circumcisionem
a peccatis p gratiam nobis conferendam in Baptismo: nil ego defuit Circumcisioni, ut
eet verum Sacrum. Qd autem figura fuerit Baptismi, et Circumcisionis spua-
lis in eo obtinendæ ē expressa doctrina D. Th. hic q. 69. art. 10. qm
confirmat testimonio ipsius D. Paul. ad Colo: Circumcisi estis circumcisione n̄ ma-
nufacta in expoliatione corporis carnis, d circumcisione Christi consepulti ei
in Baptismo. Ubi in sepultura Baptismi ostendit Circumcisionem spualem esse,
q figurata fuit corporali. Idem testantur pces alii, ut Chrysost.
Hom. 39. in Gen. Theodor. q. 69. et August. Epist. 57. aliiq. q.

in

in locis.

Noto tamen, Circumcisionem non quovis tempore collatam fuisse verum Sacrum; et collatam esse 8.a die. Ratio est; quia sic se continebat Mysterium, quod respiciebat Deus intuendo illam, ut Signum figurativum; atque adeo se erat signum Sacrale, seu Sacrum, et re vera propriis, quo accipiebat, erat figura figurato- rem. Quod explicuit Aug. qui lib. 16. de Civit. Dei cap. 26. sic ait. quid aliud Circumcisio significat, quam vetustate exutam naturam renovatam? Et quid aliud 8.us Circumcisioni dies significavit, nisi Christum, qui hebdomada completa (id est post Sabbatum) resurrexit.

An vero Circumcisio dicenda sit Sacrum Legis naturae, quia in eam incepit ex illud Joan. 7: Circumcisio non est ex Lege, sed ex Patribus; an vero Legis Scriptae ex illud Joan. ibidem; si Circumcisionem accipit homo in Sabbato, ut non solvatur Lex Moysi: quia inter huius Legis praecepta inventum fuerat Circumcisionis praeceptum, revocari potest in dubium. Re in vera, cum ex praecepto Dei debebat fieri die 8. ut fuerat Sacrum, ad Legem naturae, et Scriptam pertinere haud inficiabor: quia in utraque Lege praescriptus fuit ex- presse dies 8.us quo Circumcisione acciperetur, ut patet ex 17. Gen. ubi Abrahae iubet Deus, infans 8. dierum circumcidetur in vobis: et ex 12. Levit. ubi Moyses ex praecepto Dei sic ait populum: et die 8. circumcidetur in- fantulus.

Hoc sic suppositis. Et ex praemissis videatur satisfactum quaestioni instituto, re- solvendo Circumcisionem fuisse verum Sacrum Legis Moysaicum; cum sit tamen prae- cipuus scopus investigare, an ita fuerit Sacrum, ut non solum rem quam, quam nobis per Baptismum dandam figurabat, sed etiam rem illam, quae ad eius praesentiam conferebat parvulis circumcisis fuerit verum Sacrum, et ut tale se exhibuerit, principium quaestionis, et difficilius quaestionis punctum decidendum restat,

et examin[dy]. Nec hoc ad alias ceremonias, acceptas et sacras an-
tiquas a nobis extendit ex professo: quia et pauci apud Henriq. lib. 4.
cap. 15. n. 6. eis decreverunt efficaciam ad eandem gratiam; ab aliis tamen aliis negab-
untur. Cum et de hoc ex dicendis in fine sect. 3. supposito, non ex opere operato, de ex
opere operantis adduisse conferre gratiam, scilicet adultis, quia circumcisio et ut bonum
opus erat factum ex lege, vel incrementum gratiae habitualis ex condigno, vel gratiam
ex congruo afferre poterat xa dicta.

Quoad vero efficaciam Circumcisionis ad eandem gratiam duplex probabilis
versatur sententia. 1a affirmat, Circumcisionem contulisse gratiam ex opere operato, seu solis par-
vulis, ut alii volunt: seu parvulis et adultis etiam, ut alii malunt. Hanc
sequuntur Alex. Bonav. Duran. Paludan. Major, et Marsil. et ex Nostris
P. SUAREZ hic d. 5. sect. 1. Azor. Tener. Barra. Lorin. Valent. et
alii plurimi, quos citat, et sequitur Salas 1.2. tom. 1. tr. 13. d. 11. ubi agen-
dum de peccato originali, ubi non contemnendas solutiones adhibet rationibus contrariae sententiae. 2a sen-
tentia opposito negat, Circumcisionem contulisse gratiam ex opere operato. Illam ut D. Th. seq-
uuntur Bellarm. Capreo. Deza, Ledes. Ferrarien. Cano. quos sequitur
Vazq. d. 184. cap. 3. et post ipsum Lorca, Konin. Compt. et alii plures etc.
atque ex Nostris, quam ex Thomistis.

Utraque sententia probabilis redditur ex auctoritatibus Patrum, pro una
et altera stantium. Pro affirmativa ss apte D. Aug. pluribus in locis, in
quibus semper comparat Circumcisionem Baptismo: ideo lib. 4. de Baptismo cap. 24.
ait; ex Circumcisione carnis, quam prius populus accepit, intelligere nos
posse quid valeat in parvulis Baptismi Sacramentum. Stat etiam D. Greg. 4. Mor.
cap. 2. ubi ait: quod apud nos valet aqua baptismatis, hoc agit
apud veteres vel pro parvulis sola fides, vel pro maioribus virtus Sacri-
ficii, vel pro iis, qui ex Abrahae stirpe prodierunt, mysterium Circumcisionis. Item Bern.

Ser.

Serm. 2. de Assumpt. sic ait: in Baptismo sola gratia lavat hanc macu-
lam, quam olim curavit petra Circumcisionis. Similia loquuntur alii ex PP. quos
invenies apud citatos AA.

At nativa sua affert initio Apostolus Paulus in locis, et praesertim
ad Rom. 3. ubi circumcisionis utilitatem ex iis urgebat exponens,
ibi et omnium maxime in eo statuit, quod circumcisis credita sint eloquia Dei,
nihil dicens de eius efficacia ad iustificandum, quae absque dubio utilitatis et omni utilitate
potissima, et aestimabilior esset numeranda. Quid ergo amplius, ait, Judaeo est, aut
quae utilitas Circumcisionis? Multum per omnem modum. Primum quidem, quia credita sunt illis eloquia Dei.

Afferunt insuper quamplurimi PP., ut Justinus, qui Dialogo
cum Tryphone ita ait: Abraham, cum nondum esset circumcisus, propter fidem, qua Deo
credidit iustificatus est, et benedictionem a Deo accepit. Circumcisionem vero non accepit
in iustificationem, sed tantummodo in signum. Et Irenaeus lib. 4. cap. 30: Circum-
cisionem, ait loquens de Abraham, non quasi iustitiae consummatricem, sed in sig-
num ei dedit Deus, ut cognoscibile perseveret genus Abrahae. Epipha-
nius haeresi 30: Illa, inquit, illa Circumcisio non fuit perfecta, sed signum secundum gratiae
data, et ad commonitionem ipsorum, et ut figura esset magnae Circumcisionis, nempe
Baptismi: de quo iterum haeresi 8.a illa Circumcisio fuit carnalis,
quae deservivit usque ad magnam Circumcisionem, hoc est, Baptismum, qui circumcidit
nos a peccatis. Ambros. vero Epist. 72. ait: signum Circumcisionis corporalis,
veritas circumcisionis spiritualis; illa membrum amputat, ista peccatum.

Denique omissis aliis, quos videre licet apud Bellarm.
lib. 2. de Sacr. cap. 15. Chrysost. hom. 27. in Gen. ita ait: at-
tende, quod Deus circumcisionem in lege statui voluit, non quod ad animae salutem
efficere hoc posset aliquid; sed ut Judaei pueri hoc gratitudinis indicium
circumferrent quasi signum, et sigillum, et ne liceret eis commisceri Gentibus

omissionib. Retuli hoc ut videat q. falsò dixerit Duran. sag

itaq eē 9a mentē oīū D. D. et q̄ alij dixere oppositū eē de fide. Nos q.

Dd. nrorū q. utriusq sag. seadare conant. mentē secuti duab. sclib.

ppriis exponemus.

Sit igit̃ 1a nra scl: Circumcisio n̄ fuit instituta, ut pecc.

originale ex opē operato deleret. Favent huic scli DD. imaē allegati.

Quam ulterius sic psuadeo: si Circumcisio instituta fuisset ut Sacralit. ex opē

opato deleret originale, et causaret grām, quā hoc remittebat paruulis

saltē ab illa n̄ differrent multū Sacra novæ legis: d. pariū, et quo-

ad externos ritus, et ceremonias; d. hoc n̄ pot. admitti: go nec illud.

Cōa benē infert, et mār defita ē tū à Florentino sub Eugenio 4.

definiente, antiqua Sacra multū differre a novis, qa illa tm̄

figurabant grām; nra v. et continent grām, et dignè suscipientib. eā 9-

ferunt: tū a Trid.no ses. 7. cap. 2. ubi damnat dicentes, Sacra novæ

legis n̄ differre a Sacris antiq., nī qa sunt dērū ceremoniæ, et ritus ex-

terni.

Ex itaq. mār: qa sola Circumcisio effica ad pducendā grām ex

opē opato, n̄ tm̄ figurabat, d. causabat eā grām remittens paruulis ori-

ginale: et tūc n̄ multū differebat ab ea Baptismus, et aliud qd est

Sacrū novæ 9a Florentiny et pā. a novis Sacris n̄ differebat quoad ef-

ficaciā significaris, d. tm̄ quoad externos ritus. 9a Tridentiny Canonē illū tra-

duens adversus Luther. q. lib. de Captiv. Babilonicā ausus fuit di-

cere: error ē, Sacra novæ legis differre à Sacris veteris legis penes

efficaciā significaris, idē, qd nra efficaciter significent faciendo, qd figurant, n̄

illa: go n̄ ē scedenda Circumcisio effica ad causandā grām ex opē opato.

Dices: utriusq illiū locutū fuit de Sacris legis scrip-

tis

tę: n a de Sacro Legis nat, quę fuit Circumcis. atq adeo ei cedenda e efficacia ad eandem gratiam. Sed ex dictis 6.° supposito refutatur resp. quia Circumcisio inceperit in Lege nat. incepta, et accepta fuit in Lege Scrip-ta, atq est una ex solemnioribus ceremijs, et Sacris Legis Iudaicę ab omni-bus Iudęis celebrata fuit: numeranda ergo fuit inter Sacra Legis Scriptę, et cons. cum alijs Sacris eiusdem Legis comprehendenda e sub decretis Conc.

Dices 2.° adhuc si cederet Circumcisioni eadem efficacia, daret adhuc differentia, quam adducunt Conc. inter nostra et alia Sacra: siquidem Circumcisio so-lo parvulos iustificaret, Baptismus vero parvulos, et adultos iustificat, quę mag-na differentia est. Contra 2.° quia illi non verificant illas locutiones, natura vel non crearent, et exclusiva solo figurarent: ac nec eos solos parvulos iustifi-cat Circumcisio ex opere operato. Contra 2.° quia iustificare ex opere operato plures, pauciores, solum e differentia accidentalis generis magis, et minus, non substantialis generis sig-nificativi substantia, et efficacię: dicta Conc. intendunt adstruere contra Lutheranos differentiam substantialem Sacramentorum: ergo intendunt adstruere differentiam, qua nostra Sacra excedant substantia antiqua quoad efficacię significationem, qua ab illis multum differant.

Dices 3.° et instabis: quia dicunt ista Conc. non debere contrariari ijs quę docet Innocentius in cap. Maiores de Baptismo, ubi docet Pontifex originalem culpam remitti per Circumcisionem: ergo per istam remittebatur ex vi ritus instituti, et cons. non est tenendum ex dictis Conc., quod fuerit simpla remissiva originalis. Ita Pontifices nec si: quoniam etsi originalis culpa remittebat per Circumcisionis mysterium, et damnationis periculum vitabat etc. — Inspiciant non possum magnum authoritatis pondus accrescere ex hoc textu contra nos.

Sed contra videtur: quia si ex ratione accipiat iste

textus, n. de parvulis et adultis ets. procedit Circiscio ad eorum iustificationem; sed hoc
non admittit P. Suarez, nec alii plurimi contra quos argumentum: ergo nec
nos necesse est admittere ex vi huius textus. Resp. 2a quod Pontifex definire non
dicit, non est praeferendus iis, qui illa definire dixere; sed Innocentius non dicit
definire quod per Circiscionem remittebatur originalis culpa: alioquin non posset oppositum
defendi, nec eius defensio aliquo modo falsa toleraretur ab Ecclesia, ut supponi-
tur: ergo non est praeferendus dictis Innocentius iis, qui illa definire dixere. Et quia
illa definire loquuntur: et quod Innocentius sic definire dixisset. Papam illum
praeferendus est parvulis sive quo tamen dubio volunt, et interrogat, fuerat ab
omnibus in confessio est. Unde alia, quod addidit (relative, (omissive adversus:
et casu, quo eis assentiret; ut non privati Doctores cum veneratione; non ut oracu-
cula Pontificis sub fidei certitudine ss accipienda.

Sect. 3.

Alia iacitur sententia

Superiori sectione subscripsimus iis omnibus auctoribus, qui denegarunt
Circiscioni efficaciam ad iustificandum; hoc n. est insigni tamen de non efficacia illius
ad iustificandum ex opere operato. In hac 3. modo iacienda alii auctores subscri-
bimus, qui eidem Circiscioni tribuunt, valuisse, et conduxisse ad iustificationem: ut
quod in secunda servamus utrosque auctores, cum nefas sit ab alterutris
aperte discedere.

2. Igitur sententia nostra sit: Circiscio valuit ex opere operantis, et
aliquomodo nativa fuit ad iustificandos parvulos eorum, qui lege Circis-
cionis tenebantur. Prima pars huius sententiae est, conduxisse Circiscionem ex opere
operantis ad iustificationem parvuli. Suadetur: quia ita conduxit fides operantis, aut
Ministri circiscidentis parvulum: ergo eatenus parvulus conduxit ad externa Cir-
cisciones ex illa fide procedente, aut impetrata. Primum constat ex huiusque dictis

et

et coa bona ē: quia extra, et ppetrata, at intra aliq alicuius virtutis manifest. capax ē, atqn ipsiq refundat virtuositas, et meritu actis intra, et qd cuiq ab illa imputat, ita refundit; d ac extra Circumcisioni fuit Deo ipso Authore, ppetrata ad manifestandu aq interiorq fidei Ministri concurrentq saltq de praesenti infantq parvuli circumcidendi, et in hunc finq à Ministro praebebat: go concurrit ad parvuli infantq pariter saltq ac conduxit fides interna Ministri p ipsq manifestata.

Q pars sequentq sollicitè aliquando fuisse nariq Circumcisioq ad parvuloq infantq [illegible] instituo Circumcisionis fuit haec naria ad infantq sibi oiu parvulorq: nq foemine naria ni fuit: nec sibi oio masculis, cuiusq nationis, aut cognationis: nq so instituta fuit p masculis de stirpe Abrahe, et soli Parentes de hac progenie tenebant praecepto circumcidendi parvulos suos. [illegible] nec sibi fuit naria Circumcisio ante, d post 8 diq: nec in omni eventu, diq necet copia; nq si casu foret impedimi, sola fide, aut interna, aut exterius aliq manifestata, infanti poterant, ut poterant, et p si mors immineret ante diq 8. Unde qd erat copia Ministri, et instrumenti ad Circumcisioq, et hoc fieri poterat absq aliquo inconvenienti tpore à Deo praescripto, et n interveniente speciali dispensatione, aut n cessante [illegible] p interruptq fine Circumcisionis instituti (qualis credit intervenisse p 40 annos in deserto) n poterat omitti Circumcisio: nq si tunc omittebat transgressione illius praecepti vitiosam redderet vsus alterius remedij applicati ad infantq parvuli. Et in hoc sensu observatio Circumcisionis fuit debita, s quam ni infantiret tunc parvuli.

Infertur statq: go extra casq q dispensationi na-

14 de Sacram^tis

ria fuit Circumcisio necessitate medii, in qua non ad infantes parvulo-
rum de stirpe Abrahæ. Qd si accedit oppones: quod ex præcepto, cuius erant
incapaces parvuli, tenebant nihilominus circumcidi; at Circumcisio et fidei per
ipsam manifestata pertinent eos ad infantes. Re. conc. dist. non: cõc. de præcep-
to, et obligatione cadente in mate supra parvulos, et concedo illi de præcep-
to, et obligatione cadente, mate supra illos, et in mate supra eorum Parentes,
aut Curatores, qualis præcepti baptizandi parvulos cadit in mate supra
eorum Parentes, aut Curatores.

Instabis adhuc, et infers: ergo nõ Circumcisio fuisset ne-
cessaria de necessitate salutis medii obedientiæ, aut observantiæ præcepti de circum-
cidendis parvulis, tunc non pertinuisset ad infantes. Neg. con., si absolute, et sim-
pliciter; quia in casu, quo Parentes parvulis circumcidendis cum totali ig-
norantia illius præcepti uterent adhuc circumcisione ad manifestandam
fidem, per illam ejus meritum applicabant parvulo, non erat in eis for-
malis obedientia cum illius Circumcisionis at de præcepto, et consequenter non esset ne-
cessaria medii obedientiæ in Parentibus; et nihilominus adhuc ex opere opera-
tis pertinet parvulis ad infantes, neque in medio fidei per ipsam mani-
festatæ. Loquendo vero limitate ad casum animadversionis præcepti, ideo
cõs illatum: quia tunc defectu obedientiæ in Parentibus, vitiatum relinquebat,
seu absque in medio eorum fides, illicitusque reddebat, perinde aliud medium,
quo ex fide parvulus pararent salutem.

Hincque absque formidine dicere possumus, in Circumcisione,
et per Circumcisionem instari parvulos Judæorum ex opere operantis, non tamen
ex opere operato: quia licet Circumcisio, ubi ex præcepto Dei cum illa observabatur,
foret verum Sacrum, tale tamen non erat ex parte, quam non significabat modo
Sacrali, sed ad summum modo non Sacrali, scilicet pure ostensive, et mate-

qua

quanis ostendebat fidē, ad quam sequebat' iustifio, l. causativē ex ope
opantis, quam, ex mito fidei in ipsū xpum, impetrabat iustifios par-
vuli; neutz ā min significandi grāq sufficiens eet Circumcisio, et respecta-
tiny eet respiive ad grāq ibi collatā. Tale tn̄ eet reuare nobis m̄
collatā in Baptmo, qūq symbolizabat. qa eum indue Creante, nec
poterat n̄ indui Baptmus, neq ex illis n̄ moveri pxe, et imate
Deus ad reddendā nobis grāq remittentē Originale.

Aliud est pt latē discrimen, quo sacra anti-
qua a novis discriminant, hinc ita n̄ opus Cnmīibus, et nequa-
qm debeant ei opus mitoriq illius ad impetrandā grāq sub ip-
sis conferendā, sicut antiqua. Unde fit, Circumcisio data a nimi-
dus infideli n̄ profuturā parvulis, sicut et Baptmus ex hujus dicta-
bit. Circumcisio sicut dici de aliis antiq. Prouti n̄ fecisse de ad-
dultis Scriptura, sicut n̄ supplevisse defectu iusticiae, nec hujus effectus
de adultis Circumcisis, sicut et Baptmus. Quare hic n̄ se habebat Cir-
cumcisio quoad contenti, qua illius remiq e parvulis n̄ se, et Cir-
cumcisio, o adultis est oppositaris, et conseqit Innocentiq; de pcqdue, et
potuisse in substali suo sigq significaris, et opari, quā ex ope opato
grāq imate, et sequisse confert.

Deni datē discrimen opisopantis, et opati
n̄ posse sibi admitto in novis sacris: nā sicut imbibit exalx
doloris supnalē de peccatis, q opus subsl e merentis, saltē de congruo,
grāq et alia pia opa facta ex auxio Dei: go discrimen datē,
aut bonū n̄ e, aut saltē n̄ spectat ad signis novis sacris. Rx
nde abstē an. Ad pbaos adiuncta rei veraq e, et nondū nil-
ominus cons inde deductā: qa et n̄ sufficit, go dolor ille habeat a iusto,

ut dicat illud conferre Sacrum sibi: ita non sufficit, ut dicat conferre sibi per
quae Sacralia esse Sacrum; hoc n. non competit ei, qui Dei, aut Christi nomine
operans Sacrum ipso quasi opere aut per instrumenta producit. hoc autem cum per
proprium sit solius Ministri conferentis Sacrum, non ut subiecti recipientis illud, ideo
licet ex huius aliquod Sacrum sit probata opus operantis, et aliquomodo im-
petratorium; ex parte Ministri nullum tale est ex indigentia, et ideo no-
va omnia Sacra ad dictum aliorum per conferunt ex opere operato.

Imitatur, et infertur quod Ministri meritum separat modo
in Sacri administratione, aut collatione, per ex opere operantis confert subiecto.
Non dico eorum quod licet antiquitus ita siebat, acceptante Deo fides meritorum
Ministri in favorem subiecti, cui conferebat Circumcisio, modo autem id non
agit: sed ad summum acceptabit Deus illud ministri meritum, ut bonum ali-
quod meritum, quomodocumque sine per subiecto conferat aliquid. Unde in novis
Sacris ad differentiam antiquorum, sicut non requiritur meritoria ex parte Ministri,
et parit subiecto recipienti illa, ita nec defectus meriti ex parte eiusdem
tollit, aut retardat fructum ex Sacro proveniens subiecto. Et hoc est
ratio, quare, licet Baptismus conferat ab aliquo Haeretico, puer adhuc bap-
tizatus, et rebaptizandus non sit contra decretum [illegible]

Alterius quoque necessitas Circumcisionis ita a nobis adducta
est, ut non excedat terminos necessitatis praecepti. Sed dubitari poterat,
an etiam extenderetur ad necessitatem medii, ita ut hanc imitaret,
et ad illam reductionem pertineret. Partem affirmantem sequuntur omnes,
aut plurimi, ut disputationibus occurrentibus, aliter, quam ex propria Sacramenti
satisfieri posse ostenderemus; sed cum modo ad propriam locum huius disputationis
devenerimus, eiusque propria absoluta decisio non est amplius differenda.
Dico itaque nativi, et primo: quod Circumcisio non fuit inducta a Deo ut

medii

omnium parvulorum ad iustificationem parvulorum, nec ut ordo naturae necessitate imitante necessitatis omnium: ergo non excessit terminos ordinis naturalis necessitate praecepti. Ad quoad 19. probatur ex dictis § 1. scilicet praeterea quoad ergo quia ordo, qui de lege communi, et ordinaria insupplebilis non est, naturae non est necessitate imitante necessitatis omnium; hoc non. at ipsa diximus insupplebile est de lege communi, et ordinaria; de Circumcisione non fuit eiusmodi ordinis; cum non deficeret varijs de causis suppletionis potestas ad tot casibus, quos adduximus a §. 3. huius sectionis: ergo.

Confirmatur: si Circumcisio fuisset inducta ut ordo naturae necessitate imitante necessitatis omnium, pueri ordinis fuissent effecti parvuli de populo electo, et fideli, quam parvuli de populo Gentilico: nam ad horum iustificationem sufficiebat aut sola fides interna, aut fides aliqua quam per Circumcisionem manifestata, verum de parvulis Hebraeorum iustificatis; hoc non est dicendum: ergo necessitas. — Nec dices ipsorum esse velit aliquos in nos retorqueret ordinem necessitatis ex praecepto a Circumcisione removeat, fallit egregie quia ut praecepta legalia, et ceremonialia non reddiderunt Hebraeos peioris ordinis quam Gentiles, ita nec praecepti Circumcisionis, quod ut tale servari ab eis debebat, neque modo poterat. Immo quia Circumcisionis duntaxat credebant aliqua de Deo quae fides ipsius, et Mediatoris dum magis, et ordinationibus in eadem erant, ostendit fuit necessitas praecepti Circumcisionis, quam de fide eius populo Gentilico, apud quos fidei et Dei ignorantia in dies grassabat magis absque dubio pro adultorum, quam parvulorum pernicie.

Denique (ut alia omittam ob temporis angustias) Circumcisioni specialiter annexa fuit promissio terrena propagationis ut posteritatis Abrahae, et possessionis terrae Palestinae. Et ex loco citato Gen. ubi Abraham non in Circumcisione, sed in praeputio iustificato, ut ait Apostolus

cap. 4 ad Rom. sic Deus promisit: ponam foedus meum inter me, et te: et multiplicabo te vehementer nimis. Et paulo post: daboque tibi, et semini tuo terram peregrinationis tuae, omnem terram Canaan. Sed quia haec promissio terrena figura fuit promissionis spiritualis, et Caelestis, quae danda erat iis, qui non carne, sed corde circumcidendi erant (quod non latuit Patriarchas, et Prophetas, aliosque viros probos illius temporis) fuit porro Circumcisio, et indicio eius in [illegible] figurativo, et mystico sacramento aliquo modo causativa iustificationis nostrae.

Quod vero [illegible] littera non fuerit annexa circumcisioni carnali circumcisionis spiritualis promissio, patet authoritate D. Pauli ad Hebr. dicentis, quod eius mandati verbo facta fuerit propter eius infirmitatem, et inutilitatem: adde illustre D. Hieronymi testimonium in cap. 3 ad Galatas totum nostrum [illegible] aptissime confirmans, inquit: ex semine Abrahae erat Christus oriundus, et ab Abraham usque ad Christum multa erant saecula transitura, providens Deus, ne [illegible] dilecti Abrahae caeteris nationibus misceretur, et paulatim familia eius fieret incerta, omnes Israelitas quodam circumcisionis cauterio denotavit. Denique per quadraginta annos in Eremo nullus est circumcisus, soli quippe erant gentibus alterius omnino non miscebantur. E contra vero ut Iordanis usque transgressus est populus, circumcisio nunc futura eos omnino gentibus provideat errori. Quod autem a Iesu Duce de[s]cribit populum circumcisum, significat in Eremo cessare circumcisionem, quae in Aegypto realiter exercebat; et a Domino Nostro Iesu Christo spirituali circumcisione credentes esse mundandos. Quid illustrius?

Verum quod circumcisio fuerit sacra in Lege antiqua, cum D. Aug. et cum [illegible] atque aliis admitto; eam tamen non contulisse gratiam ex opere operato, evidentia rationis est. Audiat prius D. Aug., qui in Psal. 73. ait: Sacra

non

n̄ ss eadē, q̄a aliā sȷ̄ dantiā salutē, aliā p̄mittentiā Salvatorē. Sacra novi Testam.ti dant salutē, Sacra veteris Testam.ti p̄miserunt Salvatorē. Et Epist. 19. ad Faustum. ... non dico p̄cepta illa veterū Sacrorū nec bona fuisse, q̄a eis n̄ utebantur hoes? Umbrae n̄ ss p̄nunciantes rerū, qua utimur. It. q. 25. in Levit. Nume. ait: si p̄ se attendant Sacra vetera, nullo pacto poss merere n̄ā rei ipsius, quarū hec Sacra sȷ̄ imagines, in eis inveniri poterit purgatio peccorū.

Quoad Sacrificia antiqua (et eis annectat p̄missio remissionis peccati, illud tn̄ n̄ remittebant ex ope operato. Ut n̄ tn̄ accedit ab Aug. tr. 41. in Ioann. ubi dicit in Sacrificiis n̄ erat expiatio peccorū, d umbra futurorū; d insup colligi ex qualitate p̄missionis eis Sacrificiis annexae. ... remissio fiebat ... peccorū remissione, n̄ indiscriminatae, n̄ indefinite, ... peccorū rem fuisset offerens Sacrificium: quare ... dumtaxat mortalis reo dimittebat illud, cuius remissionis p̄missio annexa erat Sacrificio oblato, n̄ dimittebat aliud, ad qd n̄ extendebat p̄missio. ... peccū n̄ dimittebat quoad culpā ex vi Sacrificii, et p̄missionis ei annexae: ... neutrū, sicuti ex pluribus mortalibus, neque unū quoad culpā dimitti, alijs similiter n̄ dimissis.

P̄missione ergo illae alias multo inferiores, teste Aug.no, p̄missionibus novi Testam.ti, et efficacia veterum Sacrificiorum sistebant ... in legali mundicie, qua ... ex ignorantia n̄ servabant caeremonias Legis, et in expiatione ... ei peccati ex ... caritate formata iā remissi adhuc carentis: ... n̄ extendebat ad eorū ... quoad culpā, et poena aeternā expiāndā ex ope operato ... Et p̄missis

verum est, quod 6. Lev. dicatur sacrificio animali expiari re id peccatum, quod solent homines peccare; non tamen est sermo de omni peccato simpliciter, de quo est aut A. Bellarm. de omni peccato est ablatum reatus aeterni: aliaque invalida cap. hoc antecedenti assignaverint varia sacrificia pro variis peccatis.

Disp. 3.

De intentione tam ex parte Ministri, quam ex parte recipientis Sacra ad horum valorem necessaria.

In hac tertia disp. de iis, quae ex parte Ministri, et recipientis requiruntur tam ad valorem Sacrorum, tam ad eorum fructum perceptionem, breviter agemus. Et quia inter haec praecipuum locum obtinet voluntas, et intentio conferentis et recipientis Sacra, de ea generaliter disputamus, nulla de aliis dotibus dicemus. Minister vero sufficiens, et necessarius ad Sacra conferenda ille est, quem Christus Dominus Institutor fieri designavit: namque Institutoris Sacrorum est illorum materiam et formam designare, ita et Ministrum, eiusque intentionem, ut eorum conferenda sint Sacra. Horum quo ordinarij Ministri homines Viatores sunt ex Christi institutione: non Beati, non Angeli, non Daemones; extraordinarij tamen ex potestate a Deo accepta aliqui Angeli Sacra confecere: nunquam vero Daemones, ut eos mala Ministerij hoc sepius attentarint. Videatur Layman lib. 5. de Sacr. cap. 3. q. 1.

Sed ut Sacrorum omnium Ministerium hominibus viatoribus commissum sit, non tamen sibi dicitur, quae circa singula Sacra potestatem habent ex institutione Christi. Qui vero interdum potestatem non habent est; namque aliter incapaces erunt. Debita intentione, omnium requiri debent a recipiente, excepto Matrimonio, in quo recipientes sunt et Ministri conferentes illud. Et ut licet Minister aliis, et sibi ea conferet, tamen tunc illud Ministerium non est confectio Sacri, sed pura eius administratio. Deinde quod attinet ad valorem Sacrorum quibus requiri

ipsos pot eē Ministh Baptmi, Matrimij ℓ. Fideles oes baptizati; Eucha et extrem. Unctionis qlbt Sacerdos, Penitiae ℓ Sacerdos iurisdictionem hens: Firmationis a, et Ordinis solus Episcopus iure ordinario, & ex dispensatione qlbt Sacerdos.

Ad 2.a qd attinet ad eorum valorem, hic n pendet ex fide, aut probitate Ministri, nec ob huius probitatem, aut improbitatem auget, aut minuit Sacri vim, et nec eius fructus. Unde quamvis Minister iniquus sit, ℓ ab Ecclesia p heresim, aut Censuram praecisus, validum tn, et fructuosum conferabit Sacrum, si alia necessaria servarant, et p requisita n deest. Ro ē voluntas Christi sic instituentis, q p traditionem Ecclesiae satis innotuit. Cui addi pot haec consequentia; ne scilicet dubius maneret Sacri valor ex probitate Ministri saepe immorali dubia, et fale [illegible] digens.

Quoad 3.m liceitatem Sacri administrationis praeter potestatem conficiendi illud requiritur ex pte Ministri ius, seu facultas ad illud dispensandum. Ro ē, qa dispensatio mysteriorum Dei ē ad sacra, ad qm digne conficiendum servarant Ministri: atq adeo q ex servare n accepere ius ad ministranda Sacra, illicite ea administrat extra casum necessitatis. Unde, excepto Matrimonio, soli Sacerdotes licite administrant reliqua Sacra. Imo int Sacerdotes ipsos n hent plene hoc ius, nisi q potestatem iurisdictionis hent ℓ delegatam a proprio Pastore, ℓ ordinariam: qre Sacerdos, q s huius facultate, aut delegatione, ministerium alterius usurparet prater invitum, qm illi facit, peccaret, et illicite administraret Sacra.

Subiectum Sacra recipiens, et eorum capax n ē solus homo, aut solus viator, ut alij Haeretici somniarunt; & quis ho viator: Ro ē, q viatoribus, et in ipsorum remedia instituta sunt Sacra, et ideo

B.ti nec damnati capaces sunt Sacrorum: illi, quia nec amittere, nec augere possunt gratiam; isti, quia absque redemptione semper carebunt peccatorum veniâ. Sed non propterea omnes Viatores capaces sunt omnium Sacrorum, de singulis aliquid, aliqua validè, et fructuose recipere valent. Explico: ex Viatoribus, qui non est baptizatus, incapax est reliquorum Sacrorum; ideò quia absque Baptismo (adhuc intercedente bonâ fide, aut ignorantia invincibili) alia Sacra reciperet, specie tenus, non reipsa, et certè nec fructuosè; nec validè susciperet ea. Omnis tamen homo Viator cujuscumque ætatis, et sexus sit, capax est Baptismi: itaque qui baptizatus capax est aliorum Sacrorum recipiendorum.

Dico recipiendorum, quia ut à Baptismo depeat sufficiens naturæ valor aliorum Sacrorum, quia defectus ejus sufficiens est, ut alia Sacra evadant irrita; solus tamen Baptismus non est potestate sufficiens in singulis Viatoribus ad reliqua omnia Sacra validè recipienda: ad aliquorum sufficit ita ad validè, et fructuosè recipiendum Confirmationem, et Eucharistiam. Ordinis verò incapaces sunt ex jure divino feminæ: Matrimonii à omnes parvuli, aut et amentes perpetuo adulti, vel impotentes. Pœnitentiæ et extremæ Unctionis incapaces similiter sunt parvuli, et fatui, et hujus ultimæ adulti sani. Alii celibati.

Quæstio 2.a

Quænam voluntas sufficiat exigitur confert. et recipit. Sacra ad eorum valorem.

Ut tamen quæstioni satisfiat supponendum est: ex quo ministrantis, seu conferentis Sacra semper, et nascio requiri aliquam voluntatem, seu intentionem conferendi illa; hæc autem intentio cum sit actus voluntatis liberè tendentis in finem habita a ministro redditur liberè tendens in Sacrorum. Sed cum multiplex habeatur potest à ministro hæc voluntas, ut discernatur quæ sufficiat, dividenda est. Ita ejus intentio in maalem, et subitalem: illa est, quâ tenderet

deret in solo aõs extrinis Sacramenti, lavandi aqua, ungendi, et proferendi forma: ista v. quae tendat ad conficiendum Sacramentum vel explicite, quatenus velit tale Sacramentum separatim conficere, vel implicite, quatenus conficiendo ipsum velit facere, quod intendit Ecclesia, aut Christus instituit.

2. dividenda est intentio Ministri in actualem, virtualem, habitualem, et indirectam, seu interpretativam. 1a est voluntas conficiendi Sacramentum cum coexistenti plena forma, et adhibitionis materiae. 2a est intentio non quidem praeterita non retractata, quae manens in virtute, et influens in opus, quod tunc fit. Habitualis est intentio mere praeterita, et non retractata; haec autem datur quando quis habuit voluntatem Ministrandi Sacramentum, fuit tamen ita interrupta, ut neque per effectum, nec per virtutem relictam influat usque ad extremum effectum. Vel ut alii volunt tunc datur, quando quis sola consuetudine ductus adhibet materiam, et formam Sacramenti. 4a datur, quando quis nec habuit actum, nec adhuc habitum volendi in ministro, quod si adesset talis aliquid comparare, ut si ab eo petat Sacramentum, illud conferret; vel quando velit Sacramentum administrare in casu, volendo ut somnum, aut ebrietatem, in qua sciat conferre formam, et adhibere materiam baptismi etc.

3. adhuc dividenda est haec intentio Ministri in absolutam, et conditionatam. Illa est, quae tendit in obiectum absolute conditione; ista v. quae sub aliqua conditione tendit in ipsum. Et quia haec conditio potest esse vel praesens, vel praeterita, vel futura, pro eius varietate, variari etiam potest intentio conditionata Ministri. 4. denique dividenda est praedicta intentio in intentionem cadentem supra certam, et determinatam materiam, et personam, et intentionem versantem circa indeterminatam personam, et materiam. Quod autem spectat quando in Ministro detur intentio conditionata, discursum habebis a quaestione 6. disputatione 25: et quod attinet ad materiam dubiam, et incertam, multa habebis a quaestione 4. eiusdem disputationis.

His praemissis circa 4am divisionem duplex antiquitus fuit

saa; alia nam, requi intent[ionem] aliqm ex pte Ministri, hunc q sa-
cerj sfectura qmvis iocose, et derisorie se gereret in applicaone mat.
et formae Saj. Haec fuit 1a error Lutheri, et qa est haeretica ex-
plosa e haec saa: tj a Leone X. in Bulla contra hunc Haereticum, tj
a Conc. Flor. et Decr. Eugen. numerantibus intent. Ministri
inter ea, q efficiunt Sacra: tj demq a Trid. Sess. 7. can. 11. ubi sta-
tuit: siqs dixerit, in Ministris, dum Sacra conficiunt, n requi in-
tentionem saltem faciendi qd facit Ecclia, anathema sit: et infra sess.
14. Can. 6. ubi definit poenitentem n manere vere absolutum, si Sacerdo-
ti, aliud serio agendi et vere absolvendi desit. Veritas go Cathoca
requi, ut supposuimus intent. aliqm ex pte Ministri ad conficienda
Sacra.

2a alia saa fere tj abolita e a 4. pauci dictans, et
nunc resuscitata a Gallis quodm Ioanne Maria, quam efficacit
impugnat Card. de Lugo d. 8. a sect. 2. defendit, sufficere in Mi-
nistro serio intent. faciendi externas aoes, et ritus Ecclae ad sola
Sacra ptinentes, ut illa efficiant. Tribuit haec saa Catharino, cui
favere videntur Sylvest., Palud. et alij, quos adducit Sembonius
d. 1. de Sacram. a q. 6. Cg tn cont. steterunt reliq Theoi varijs censu-
ris illa inurentes. Attingq roe. 1a: qa ut qs valide remittat alte-
ri debitum, ut Deus oret, ut Matrimonium contrahat, et sic de alijs, satis n e,
qd externo mo verba serio proferat, si desit internus aius; absq hoc n.
nec remissio externa e valida, nec preces ore recitatae sunt vera orao,
nec consensus fictus Coniugum facit verum Matrimonium, ut oibus pt: go intio
nara in Ministro, q ex allatis testimonijs colligitur, n e sola in-
tentio maalis faciendi serio aoes Sacrales externas, d intentio

substali faciendi illas absq alla fict.ne intna.

2.a stare pot valor Sacri Bapmi vg, l absq extna ablutoe serio facta, l facta sub simulatoe lavandi pueri in medicinã l alij fing: d hoc fly eet, si oppta saa vera foret: go vera n e. V.a paret maxis stat in eu, quo aliqs, ne agnosceret Xpiãn, a circumstantijs, simularet, se volo offerre vta, et applicare aqm infanti diceret (vero tn aio baptizandi illu) hoc gasto agunt Xpiani: ego te baptizo etc. 2.a ej paret stat in eu quo aliqs inter infideles parvulu moribundu baptizaret glatã secreto fiã, et abluendo ex the in alij fine; in hoc n. utroq eu utexq infans maneret baptizatus vere; et tn in neutro interveniit ao extna eo mo regulari, quo fit ab Eccla; sigt in l. appareret iocosa, et in 2.a pfana, seu n sacra: eo n intio trata ad soliar externas ores serio, et religiose faciendas, d intio tendens in fine qui in eis sibi pigit Eccla e q in his, et in alijs casib, fant vera Sacramta.

3.a et q me maxe movet, e, qa sequeret ex oppta saa verũ semp sficere Sacri ey, q sub sdtoe n subsistente mentali sr pfta, serio absolvit, aut baptizat extne. Qd fasiung, et seqla px: qa in hoc casu adẽ seria extna absolutio, seria externa ablutio, et fra baptismalis plao n pfane, d religiose, et mo quo Eccla solet facta, et lt insne adsit, n tn adit sria intentio n absolvendi, si sdtio n subsistat; d hoc, et nil aliud requit oppta saa, ut vere sficiat Sacrũ: go ita sficeret in casib allatis, et vere sicera sub sdtoe mentali pfta absolveret, aut baptizaret qs illu, de cuius capacite, aliqt volte, dubitat: semp sigte sficeret ablte Sacrũ. Oliuis tn xo e manifa:

qa si in oppta saa n. obest valori illorum Sacrorum intentio absta, et contraria Ministri non faciendi Sacra, dummodo exterius non proderet: quo multo minus obest valori illorum intentio contraria Ministri, ordine non substente in ipsa; et exterius non prodita: siquidem minus contrariat haec intentio non magis apud adversarios sufficienti ad absolutum effectum Sacri.

Sequor itaque 3.9 religiosorum ~~[illegible]~~ Bolattiorum, sacramenta asserentes requiri ex parte Ministri intentionem faciendi quod Christus instituit, aut facit vera Ecclesia. Et ne sana ista cum prudenti confundat, huius intentionis obiectum explabimus: rei quod difficilis, est aggredienda. — Dico igitur, Ministrum hanc intentionem velle non solum actum, et verba externa Sacri, sed etiam quod ea sua actio, et locutio accipiat, et estimet pro actione, et locutione non sua, sed Christi. Et quamvis haec intentio ex se non sit efficax, cum tamen ex parte Christi alia similis concurrit voluntas, qua, deputando Ministrum, voluerit, huius actiones in tali, vel tali genere esse consequenter suas in ordine ad tales, vel tales effectus: fit inde, quod hanc intentionem ponente, alia intentio subserviat Ministri fiat, et reputetur efficax in prudentum estimatione, et vi illius operetur Ministrum, operari quod velit non nomine proprio, sed Christi nomine, et ut Ministrum eius.

Sed quamvis Ministri intentionem requisitam ad conficienda Sacra velit operari nomine Christi; namque tamen non est, quod id expresse, et explicite intendat: sufficiet enim quod id velit implicite, et contingere potest multifariam. 1. si intendat facere, quod facit Ecclesia sua. 2. si nescit cogitando de Ecclesia vel velit facere, quod facit Ecclesia Granatensis: aut quod facit talis Parochus: aut quod faciunt homines talis, vel talis Regionis, apud quos audivit, adhibere ea signa tanquam ceremonias Religiosas. Nam apud Parum est: quia hic omnibus minus apprehendit, aliquid latere sub illis signis, quod, quidquid illud est, in confuso intendit, et sic implicite vult quod ex-

plicite

plicite nos exprimimus.

Suadet breviter haec ista: quia minister operatur in Sacris, ut minister Christi; quod non potest operari, ut minister alterius, nisi habeat animum operandi nomine illius: ergo minister in Sacris operandi animum, et intentionem habet operandi nomine Christi, et contra hoc detrahato animo, et intentione efficit Sacra vera, et se gerit, ut minister Christi. Major huius discursus supposita est, et contraria bene infert. Minor vero suadet: quia si ego procurator, et minister ejus libros, quos indigeo mihi, vel illi emere possim, et non habeo animum emendi illi, nec habet emptio est illi valida, nec in ea me gero ut procurator, et minister ejus, ut deficeret; quod non aliam de causam, nisi quia absque illo animo, et intentione non operor, et emo nomine Christi: ergo nullus operari potest ut minister alterius, nisi habeat animum operandi nomine ejusdem: ergo actiones externae Sacrorum, quae possunt fieri a ministro, vel nomine suo, vel nomine Christi, non fient hujus nomine, nec erunt proprie Sacrales, nisi minister sua intentione id dicat: et contra ad hanc doctrinam, id est quam non stat verum Sacrum, requiritur in ministro intentio implicita, aut explicita operandi nomine Christi.

Dices vero exemplum procuratoris esse contra nos; quia si ego vere externe emerem libros illo ut procurator ejus, licet internum habeam animum emendi non illo, quod mihi emptio tamen facta censebitur pro illo: ergo similiter qui vult exterius operari ut minister Christi, licet interius contradicat, re tamen vera operabitur nomine Christi, nisi oppositum exterius manifestet. Respondeo non assumptum: Ad probationem concedo ans. et nego consequentiam; quia aliud est, quod emptio illa praesumatur facta nomine Christi, et aliud, quod ita facta sit: vidimus 17, et num. 27. Unde ipso in actione sacrali dicat, se agere nomine Christi, et habeat animum non agendi nisi suo, quamvis praesumet facere Sacrum, re tamen vera non efficiet.

Instas: Athanasii, quem coetaneos baptizavit, et Baptismum validum fuisse declaravit Patriarcha Alexandrinus; non ergo requiritur intentio à nobis petita, quae defuisse videtur in hoc casu. Admitto ant., et nego cons.; quia aliud est fictio, et aliud ludus: defuit illa, adfuit tristis, quod cum debitâ intentione administrabat cum ea seriò: et quia res per diligens examen spectata fuit, ideo declaratum fuit validum ille Baptismus.

Dices 2°: in contractibus, et rebus humanis non requiritur talis intentio in Nuntio, et in Ministro, quod executio operis sibi à Domino iniuncta: ergo cum in Sacris Christus sit, qui per Ministros operatur, non est requirenda horum intentio ad illorum valorem, quia intentio Christi sufficiet. — Resp. Ministri Sacrorum non se gerere in eis tanquam meri nuntij, aut executores alienae voluntatis, sed tanquam oeconomi facultatem habentes ex praescripto Domini ad emendum, et vendendum eius. Unde sicut ad emptionem, et venditionem valide faciendam non sufficit externa actio sine interna intentione, ita similiter in actionibus Sacralibus. Praeterquamquod si verba à nuntio proferenda indifferentia sint, ut dicant ab ipso proprio nomine, vel nomine heri, non sufficit externa executio; sed necessaria erit intentio aliqua interna, quae determinet ad loquendum potius nomine alterius, quam proprio. Plane autem indiget cum habeant, ut diximus, verba Sacramentalia, necessaria est in Ministro praeter externam prolationem intentio interna eam indifferentiam opportune tollens. Hinc vel omittes, vel negabis antecedens, ob universalitatem, qua loquitur, et consequentiam deinde.

Dices

Dices 3. ignorantia est nobis intentio interna ministri, quoniam veritas non decuit valorem sacramenti pendere a voluntate ministri, ne semper incerti essemus. Respondeo esse, sic non decuit, neque ideo eius intentione pendere. Contra: quia rigidum est aliquem damnari ob alienam malitiam, quod tamen contingeret apud nos, si minister nollet habere debitam intentionem baptizandi infantem moribundum. Ergo dicendum est, hunc universaliter tunc per Baptismum, et ad illum conferendum sufficere illam intentionem generalem matris, et fidem ecclesiae. Respondeo antecedens non cogere. Nam a priori dis-
paritas est, quia voluit Christus, ut hoc ita decisum, quod pro libito valorem et effectum sacramenti
alligare potuit, et voluit intentioni, et voluntati ministri. Et in hoc argu-
mentum est adhuc disparitas: quia fides, et voluntas ministri est facilius amissi-
bilis, quam intentio conferendi sacramentum ex intentione Dei, quod raro, et non in hac
perversitate deficit ex malitia.

Ad confirmationem fateor, pie aliquem opinari, supplere Deum
in extremi casu defectum intentionis ministri, quia hoc decet bonitatem Dei, et in hunc
sensum allegant auctoritatem D. Th. a nobis allatam supra. Sed re-
vera hoc pietas non est, sed, ut ait Rex Suarez, quod est ingenuitas,
ut ait Rex Henricus, error, et temeritas a Lutheranis, et im-
pietas a reliquis, cum nec lege ulla, nec promissione, nec ratione certa, nec probabili
fundetur, sed pugnet potius cum lege generali, aut regula a Christo tradita, non
quorum remiseritis; quorum retinueritis, retenta sunt. Et si impossibilis
intentio debita ministri, quam potest si velit substrahere illam, regeret absolute fo-
ret sacramentum, cuiusque Christi, Apostolorum, et Baptismum. Tunc infra disquisitionem ma-
xima confirmationis. Rigidum est aliquem damnari directe et per se ob alienam malitiam,
non maxime indirecte, occasionaliter, et per accidens non maxime, et ita mirari in
tali dicto non illum in V. quia negligentia alienum peccatum, seu malitiam, quod per
proprium originale peccatum damnaret illum. Deinde non est, et sed per accidens

Vs de Sacramentis

ex malitia ministri nolentis removeri phibens, necessarii illi puery; hoc tn non ee absurdu, cu idem agat, et dicere teneant adversarii, q qui parvulu, quem videt morituru, aut non vult baptizare, aut impedit volentes. Ergo utrumq refertur ad ordinem eorum, qua Deus hoi, et hoi relictis iudiciu statuit providere remedia.

Dices 4. Sacra sunt signa à Christo instituta; sed signu non habet suam significationem dependenter ab eo, qui signum adhibet, sed dependenter ab eo, qui imposuit, ut pt in voce ista homo, q licet ego nolle, hoc significabit. ergo nec ministri adhibens hoc Sacramentu pot impedire, quod significet id, ad quod significandum est instituta à Christo. — R. ad maiorem, distinguo minorem sed signu non habet suam significationem dependenter ab eo, qui signo utitur, concedo: dependenter essentialiter, nego minorem; ut pt in ipso exemplo vocis homo, quam si nolle proferre, hoc non significabit deficiente extrinsecus à me dependentibus. Verum itaque est, quod voce ista iam extante, impedire non possum eius significationem: nihilominus verum est, quod Sacramento extante impedire non possum significationem; sed tamen impedire possum, impediendo extrinsecam causam, qua absente non stabit, intentionem mei subtrahente, à qua velut à ratione dependet, etsi qua ad extrinseca sacramenti et externa in quo differat à voce homo) non habebit absente applicatione significationem à Christi institutione eius, et adest praevenientis.

Dices 5. licet minister nolit causare effectum sacramenti non potest sacramenti effectum impedire: ergo nec poterit impedire significationem, licet non habeat intentionem significandi. Ans. ex certu: quia licet Sacramentu sit causa gratuita, sed habet tn instar causae naturalis, quae subiecto disposito nequit non sperare suu effectu. Cons. à deget à paritate. — R. solutionem ee hoc argumentu antes reduce. Sed q addo, Sacramentum, et eius significationem non esse res distinctas, cum significatio Sacramenti illius in aut sit de essentia Sacramenti: at Sacramentum, et eius effectus sunt res realiter distinctae, et hic non est de illius essentia: ex quo causa

Quulli

nullg poterit velle Sacru, qn velit eu sigfaos; poterit tn velle
Sacru, et aliquomo n velle re sigfatu, seu effu: dixi aliquomo,
qa stare negt, qd Sacru sit volitu, qn in eo, tanqm in caa volit,
eu sit implicite, et virtualr effus ipse a Sacro tanqm a caa naali spe-
tandus, ut be ait probo antis.

Clarus obiter occurrit opportune dicg, Xptu Dnu et ee
videri, ut institutore Sacrorum, et ut offerente illa: ut institutor se
solo operat, et caa instrali, seu Ministro n utit; ut offerens vero caa
instrales admittit, et sub eis Ministro Sacra operat. Utrumq hoc munus
exercet Xptus volte sua, hpeg ut conret l. versat ee dhimaos mag,
et fig Sacrorum, [illegible] per eis annexoru; ut v. conret v. munere
versat ee deputaos Ministri, et ptimaos Dei, et hoc, qua aoes Mi-
nistri ee dhimatu mag, et fig, efficiendu quod ea seqr, ut Xpti aoes
attendit, et ptimdit. Fit inde, ergo aos Sacrales a Ministro positos ee
morales aos Chri duplr, institutive vlt, et effive: institive e solus Chri,
sicq ungredit structio Sacri; effive vero e Chri et Ministri ei, hui, ins-
trale, illi, vero pricipale. Sicq licet ipse se Sacru stituat, qa ipse se e tacus,
et effus volu offerentu Chri, et Ministri, q Sacru agunt. In ista Mi-
nistru e n stituit, d perficit Sacru regularit faciendu. Recole dicta d.
1. q. 3. sec. 2.

Dices vlt. Ministr prong; et vices gerit Eccles; d Eccla
ve iudicat ee baptizatu, quos excipui videt recte baptizari: go Mi-
nistr e intrios inthng Eccls n sfg. si heat extng illi sfg. et faciat
qd ipsa facit, irritare n pot Sacru. R st Eccla subordinta e Chro
eiq caae sic eq q vt Ministr prg, et vices Eccls gerit, eiq caa
subordin. e in iis, q agat. Inde st Eccla nc Chri agit, q Sacra

ɔficit, ita Ministri, q. potius Christi, qm Eccle Ministri ē, vice illius, noie agere debet in Sacris ɔficiendis, et vere here debet intiõs intinq ex-hire ɔfeq: Sed a Eccla ve iudicet baptizari, qui rite baptizare videt, tunc audiet, qd n̄ het unde ɔtrium suspicet; sin. heret, baptm l. ablte, l. sub ɔdiõe reget curaret: q cy temeraria n̄ sit fixa, qia ē in iudiõe validum fuisse baptm, et ex pte Ministri n̄ defecisse debitam intim q; q tn si deficit, ɔtrium iudium Christus de occultis iudicans feret, et ratum n̄ hebit baptm n̄ suo noie collatum.

Sect. 4a

De aliis intiõis Ministri divisiõibus

Ca 2 divisiõis intiõis Ministri in 4 enumerata membra factum dicendum ē 1. et cy oibus supponendum, sufficere ad valorem Sacri intiõem actualem, virtlem illud, et hanc qs in mediate sit, quam et, ut pfitius, et q magis decet Sacri Ministerii dignitatem. Id dictum ē evens: qa si aliqua intio sufficit, q magis, qm melior, et pfior, qlis ē actualis.

Dicendum ē 2. n̄ sufficere ex pte Ministri intiõem hitualem supra explicatam. Suadet: n̄ suffit ad valorem Sacri ea intio Ministri, q hunc, et ho Mn n̄ influit p semetipsam in actum exhiminos Sacralem; d. eiusmi intio n̄ ita se het: go. Pba ans: intio hitualis nec p se pxe, nec p se remote influit in Sacrm: go n̄ influit in illud sufficienter. Pba ans; qa in tali eiusmi intio ē iam interrupta, et to hitualiter pmanens, qs ponit actum externa Sacralis: pterea ex illa n̄ pcedit actus aliqua, q sit cy Sacri administratione connexa; alioq n̄ eet intio mere pterita n̄ retractata, ut desept. d intio virtualis: go.

Dices: intio ista, et pterita iam sit, et au n̄ maneat, manet tn hitu, et hinc vere influet p se in Sacrm. Sed ɔa; qa hoc iam ē

ɔ-

ofundere aliquomo intiõz hitualz cu actuali, et tera illas ofunditto.

Ob. et alij, quos cu dicant sufficere intiõz hitualz ministri ad valorz Sacri; auigere Abem, de intiõe n mere hituali, ad actuali: d.º 2.º: qa n q̃rit voltas ofer.di ex Bagmy qa gerat, aut relingt hitz ofer.di, aut volendi ofere illij, potuit n. itanire, et nunqm regeti; vnde qo manebit ille hitus: Pt.a qd hec voltas sit hitualis e qse, qt n sit revocata; d. Stat qd revocata n sit, et n maneat hitu, seu qd eo ea n relinquat hit, p quz influat in Sacry; et n. vny sequr na- rio ex alio: go.

Dico. denique et dem, ex intiõe qhita relicta fuisse osuetude, aut hitz lavandi puery ofer.di ista bagmi; qmvis res ita sgat, adhuc bagm, pot n ee valid. Pr: qa stare pot, qt bagti- zari opet ex osuetude pur, immemor pporiti baptizandi iq qhiti, etnec au, nec vhite qmenti; d tunc bagmy qfert, n eet valid; n eet n. eff volunt, cu osuetudo, a qua oriret voltarie, n quede- ret at illo pposito, nec at ista otinuatio, seu a ey subordinatany onexz heret eq administraoe bagmi; pot n. p sommy, aut aliz hec osuetudo iungi cu distinaoe, et interrupt illany a ey et ita sup- pt: qo Bagm, ex mera osuetude qfert, pot n ee valid.

Dicendy e 3.º n sufficere in ministro ad valorz Sacri intiõz indirectz, seu interptivz ofer.di illud. Pr: administraso Sacri, vt hoc validy sit, debet ee in se au hum, et moralis; d eiusmi n e au voltari, ts in cau: go administrao Sacri, vt hoc validy sit, n debet ee voltarie ts in cau: qo intiõ indirecta, seu interptiva in cau n suffit etc. Vtraq eoa ostat, et mar ex eo pt, qd ex illa intiõe negat ad Sacat administraoz huna, et moralis opao mi-

ministri cum intentione proxima, et vera operatione in semetipsa proxime moralis; et humana, sed mixta: quae non dat in se actus proxime moralis, et humanos, quia non dat actus liberatas intentionis, actus exterioris; sed tamen non dat, quia actus est voluntarius, in causa: quaere: et vera valida, non esset baptismus, qui collatus in ebrietate, quem vellet qui sciens esse in ea baptizatum.

Resp: quia antea compos mentis intentionem habuit baptizandi et modo impos mentis baptizat, Sacramentum validum non conficit, ut omnes fateri debent; sed non aliam de causa, nisi quia in ipsa administratione Sacramenti non procederet humano modo, planeque libero: ac administratio Sacramenti, ut hoc validum sit, debet esse actus non indirecte solum, et in causa, sed directe, et in se voluntarius, proximeque moralis, et liber. Ex qua conclusione, et fundamento eius liquido constat, non sufficere ad valorem Sacramenti, hoc utraque conferri ex praecedenti actus praeparatione, quae erat aliquis modus interpretandi intentionem in ministro.

Dicendum est 2. sufficere intentionem actualem in ministro, ut validum conficiat Sacramentum. Ita fere omnes, quos supra impugnatos non fecerunt, quos libenter sequimur cum P. Suarez hic d. 13. sec. 3. Laym. d. 138. n. 16. et aliis ibi videndis. Ratio: ad valorem Sacramenti non requiritur in ministro intentio actualis conferendi Sacramentum; ac alia sufficit; sed non mere habitualis, nec mere interpretativa, ut vidimus: ac virtualis sufficit liquido constat supra ... hoc a ministro agitur est; quae est moralis impossibile, ministrum semper actualiter attendere, ac intendere illo actu; cum non sit in potestate eius, quod numquam distrahatur ex prudentissima a Christi institutione non requiritur, nec requiri potest ad valorem Sacramenti quod est moraliter impossibile eo ipso ministri.

Ita vero ea intentio sufficit eo ipso ministri ad valorem Sacramenti, quia ipse humano, ac morali modo procedit, ipsaque Sacramenti administratio evaditur directe,

et

et in se realis et libera: dum enim est intentio actualis; est n. per se remote saltem influens usque ad extremam actionem pertinentem ad Sacrum: ergo ad huius valorem sufficit ex parte ministri intentio virtualis. Probatur: quia sufficit haec intentio virtualis ad procedendum moraliter humane, et libere in aliis negotiis humanis ab hominibus transigendis: ergo etiam sufficit ad procedendum humane, et libere moraliter ad conficienda vera Sacra. Ansa sumitur ex fundamento oppositae opinionis. Confirmatur ergo: quia nullo ex capite constat requirere Christum Dominum ad validam Sacrorum administrationem majorem attentionem, et intentionem, quam ad gravia alia hominum negotia requiri soleat: ergo.

Ut autem melius dignoscatur haec virtualis intentio, et a reliquis insufficientibus valori Sacri discriminetur, tria, ut dixi, requiruntur. 1° quod praecesserit voluntas actualis conficiendi Sacrum (vel in actu signato dicendo, volo conficere illud, vel in actu exercito advertendo operationes Sacrales, quas exercet, aut patrat, sciens, et volens eas peragere. 2°, quod haec voluntas non sit retractata per contrariam intentionem. 3° et potissimum, quod mate[rialiter] saltem, et remote influat in actiones Sacrales, quia ut ita impellit actionem illam, ita applicet potentias executrices ad illam efficiendam, ut in omnibus actionibus exterius ad administrationem Sacri subordinatis continuo perseveret ejus efficacia, nec opere alio ob administrare Sacri decursum per se interrumpat.

Quid autem sit illud, quod inter actiones Sacrales ponitur, et intentionem actualem praecedentem mediat, et medium tamquam ex hac relicta sufficiens enumerata peragere difficile est explanare. Ego autem ex omnibus, quae legi, verosimilius judico esse sufficientem aliquam voluntatem actualem tenuem, et leviter loco praecedentis voluntatis subrogatam in actiones praesentes, ut bonum, et utile ad finem per se volitum, quae nunc etiam confuse perseverent, tendentes: ad modum quo agricola toto die laborans propter mercedem necessariam ad alendam familiam semper fert per omni-

bis illy fine initio præfixy, semp(er) q(uod) vult illy labori p(ro)p(ter) utilit(atem) n
n. invenit in eo alia r(ati)o boni p(ro)p(ter) se appetibilis) ad finē illy tunc
ꝯficere p(ro)p(ter) obtin(en)dy; et p(ro)p(ter) tenu it, et ꝯfici(t), aut n(on) advertat. Vel
sufficit aut imaginative, et appetit, maalis impant p(ro)cessionē ab
ey ordine, et aut ad priorē intrioē; neq et nec imaginativa reperat,
nec appetit, appetat illy eq(ui)dē r(ati)oē boni, q(uia)m sugit intly, et intendit
voltas in aoe Sacrali, ferunt t(ame)n in aliq(ua)m r(ati)oē boni sibi p(ro)p(ri)o q(uod) in
eadē aoe, et aliquomo conteniē superioē ominē, q(uia)m, dy asseq conant,
via p(ro)sequunt; sicq(ue) ministr(i) ve ꝯtinuat ex intioe p(er)fecta r(ati)oē Sacra-
tis p(rae)sentē.

Ic aq(uod) q(uod) d(ivi)nis intiois inabsolq, et ꝯdiatē duo certa mihi ss
(ed) peccare ministr(u)y, et grave Sacrilegii ꝯmittere, si absq(ue) necessitate,
et iusta caa n(on) absta, ꝯdiata volte Sacry ꝯferat. (ed) peccare e(st)
gravity si inhreviente rationabili caa utendi ꝯdiata volte, q(uia) debito
va prudenti de valore preoni Sacri, de sufficientia p(rae)sentis Mag(istri),
et de capacite, aut dispone requisita in subio, Sacry adhuc absta, sed
absta intioe ꝯferat. Ro e eadē, nempe p(er)iculy frustraoēs, cui exp(on)it
Sacry, si ꝯdio int. cu n(on) subsistat, et si bapm ꝯficit, subsisterit in d(ict)o, defuerit ve aliud eo enumeratis, a quo valor Sacri dep(en)det.
Quoad I. validy administraoē Sacri sub ꝯdioe dati.

Dicendy e, validy e Sacry, si ve, q(uia) ꝯfert, ꝯdio subsistat;
invalidy v(er)o, si ꝯdio tunc n(on) subsistat. Ro (ed) p(ri)us e; q(uia) Sacry
n(on) valet, q(uia) deficit absta intio ꝯferendi illud: illa a deficit, q(uia) ꝯferat
sub ꝯdioe n(on) existente tunc; q(uo)d p(ro)b(atu)r: q(uia) q(uia) ꝯfert Sacry sub ꝯdioe, aut
vult n(on) ꝯferre Sacry, si ꝯdio n(on) subsistat, aut n(on) vult ꝯferre illud
ꝯdioe tunc n(on) existente: quomocumq(ue) a exponat eius voltas, absta de-

ficit

fuit, cdiõe tunc n' existente, ut pt. R. Ill. p. e: qa cdiõ tunc existens reddit absq intiõe, sub quã ꝯfert Sacrũ; oes n. admittunt, absq cdiata purificatã cdiõe, transire in absq, aut ei æquivere; d. q. nil aliud ẽẽ, et Sacrũ ꝯfert sub intiõe absta valet: go valet Sacrũ cdiate collatũ, si tunc cdiõ subsistat.

Hinc si qs ministret Sacrũ sub cdiõe de præsenti, aut de præito, q̃ tunc vẽ subsistat, statĩ valet Sacrũ. Dixi statĩ, qa valor Sacri nunqm manet suspensus, atq adeo Sacrũ collatũ, aut statĩ, aut nunqm valet. Excipit inde Ostratiũ; qui xos inficio tradendũ. Quid ẽ ꝯgeret, si qs baptizaret aliq dicendo, si Hæreticus es, n' te baptizo; si aũ ẽ Catholicus, ego te baptizo; dubiũ ẽ, qd a cdiõe natiõe resolvit, qmvis baptizatus Catholicus sit. Sed cũ q. Clericus. Suarez, et alys oppõ ẽ resolvit. Ro; qa ibi concurrunt, debita maa, et fia, et intiõ cdiata facta ẽ absta, siqdẽ cdiõ ẽ de præsenti, vẽ subsistit. Dices: intiõ illa n' ẽ fac. qd facit Eccla; siqdẽ hic Hæreticos, et Cathos baptizat. R. privatis errores ministri n' obest tunc baptizato, qa n' tollit aliqd essale Sacrao illi induali, q̃ cũ talis n' reddet ab intiõe gerali, qua het Eccla erga oes psonas.

Dicendũ ẽ 2°: Sacrũ collatũ sub cdiõe de futuro contingenti vel sub cdiõe restitutionis, ieiunij, aut alterius operis etiã licite faciendi: invalidũ ẽ. Ro ẽ; qa Sacrũ sic collatũ nec valet statĩ, nec valet postea. N' statĩ; qa ministr sic ꝯferens n' vult p tunc ꝯficere Sacrũ, ut ea diximus; siqdẽ n' suã intiõis suspendere vult suũ effectũ q ad cdiõis purificaoẽ: n' postea; qa q. purificat cdiõ, n' existunt ea, nec sufficient concurrunt cũ intiõe facta absta maa, et fia, q. ptes Sacri essales s. go. Excipit, ut fra Matrimonij; qa cuius valor su-

penti pot usq ad ɔdiōn purifaoq; qa naa ɔdōne, in quo fundat, et pmittit.

Dices: multoties illicite, et invalide absolverem, si pœnitens ɔfurari, ni et postea restitueret, qi absolutio Sacralis valida tunc erit, ut impensa sit sub ɔdiōe de furo ɔgenti. Rn ani laborare pqvocaoe; qa aliud ē suspendere effy absolutiōis usq ad restitutiōis absq exitg, et hoc illicity ē, cruq Sacri valori, in quo fu fly ē ani: et aliud impendere ex nunc absoluoq sub dispoitiōe ɔgenti pœnitentis aīo, et opportune aut in restituoq de furo ɔgenty faciendaq versante, et hoc vy ē, licity, et frequenty practicandy, et valde distans a ɔdiāta absoluoe; hac n. n ita impendit, qa pœnitenti ɔponenti restituere cras, si habeat, impendat; pot impendit absolute, n expectata a ɔfessario ɔdiōe futura, sed inspecto ɔgenti aīo tendente cu illa. Unde vera anti in hoc firmitas n. ē coa.

Quid a ageret, si ɔferens Sacry sub intiōe ɔdiāta, sive ret ɔdiōis fure neuty ɔtrarg, sive mealy, resolva pot ex dictis; qd sit nully ɔficiat Sacry, si auy habeat suspendendi illy valorg usq ad futura variy exitg. Ex q^a valay ɔferri Sacry ab illo Ministro, resolvendy ē; si auy ey sit illud absolute dare, et ɔdiōis de futuro nario exxy ut addat ob magis exprimendy, aut persuadendy suy verg intiōq ɔferendi aulr illud Sacry, qd si de mente baptizantis ey sub hac formula, ego te baptizo, si Sol cras oriet, aut si Deus cras erit, n satis ɔstat et necq revera ad qry; nec ex circystiis colligi pot, q fuerit illy mens, iubere iteraui sub ɔdiōe Sacry, quique Bapmy, et ordiny.

Sect. 2.

De recipientis Sacra intiōe rara.

Eg.

Egimus de intentione ex parte conferentis necessaria ad valorem Sacramenti; breviter nunc agemus de intentione ex parte recipientis requisita, et sufficienti eidem valori. Pro cuius explanatione supponendum est, dubium non procedere circa parvulos, aut etiam adultos perpetuo amentes; nam hi, certe valide accipiunt Sacra, quae eis licite conferunt; Baptismum scilicet, et confirmationem absque ullo consensu, et intentione in eis requisita, ut contra Hereticos declaratum est pluries in Catholica Ecclesia: imo ex Sacris, quae eisdem illicite administraverint; Eucharistia, quae in permanenti consistit, et vere sicut antequam recipiat, valide ab eis sumeretur, prout ac sumeretur ab adultis capacibus rationis ignorantibus tamen, aut nulla, qualibet vel intentione manducantibus. Idem judicium fero de Ordine parvulis collato; prout ut plures sequentes D. Thomam in 3. p. q. 72. art. 7. asserunt, non apparet unde exigat natura hoc Sacramenti actum recipientis. Quoad vero poenitentiam, et extremam unctionem quae pro peccato natura aulepecum, et Matrimonium importans essentialiter consensum, dicendum indubitatum est, illicite, et invalide conferendam parvulis, et amentibus perpetui, et rationis incapacibus.

Tota ergo dubitatio devolvitur ad adultos rationis compotes, et loquendo de his, supponendum est adhuc, valide, quamvis indigne manducent, recipere Eucharistiam ob rationem allegatam: invalide sine consensu suscipere Matrimonium, et etiam invalide poenitentiam, contra ulla volte susceptum; ille non criminosus est, qui nec explicite, nec implicite poenitentiam petit, aut vult nec contritus, nec attritus, et coram illo auctoritate, et doloris, quae essentia requirit hoc Sacramentum. Loquendo ergo de aliis Sacramentis in quibus non poenitentis non est pars essentialis ipsorum

Dicendum est I. requiri in adultis rationis compote voluntatem aliquam, et intentionem recipiendi Sacramentum, ut hoc validum sit. Est contra paucos

postea citandos ab oi Schola, et coi ADy deficientes. Ro a primi
e voltas Dei, et Xi sic disponentis ex coi ADy, et Eccle su nobis
ostans. Ro 2.a e a paxite. qa De, p gra sua n iuifat adultz
hos i hui, lebo sui; indecens n. eet, qd hoi invito pay Deus gra
pferret: go nec p sacra oreiat De, ni lebe volentz illa suscipe,
et p ea oreeari; sic n. ostendit maris Dei prdia. Aliq ii xoes
q sgalx a sñai data volti sacris, q pot.a in eorz myi ingss.

Que vrg d. fuxa sit hec voltas vexti indecky: in
quo 1.a Saae, qm tenet Gloss. in Cap. Maiores de Bagmo asserens,
suffixe in xeup.te ad vexits sacri, qd dicat, se ssentixe, qmvis
calle dissentiat. 2.a Saae Caiet. in Comment. ax. 5. q. 156.
asserentis, suffixe volts neutz in xeup.te, hoc e, talz, vt ne 2-
sentiat, ne dissentiat bagmo vz, vt hic valid, vot; ostat tn im
polz ee casz illz. Tradit Ledes. in 4. l. p. q. 9. aat. 2. putans,
vz fore bagmz, sqs illz exhius suscipet, intus ne ssenti-
endo, nec dissent.do d simile iudicat, casz ee impolz. Vtrusz
d. casz polz, et dfao ipe ee putat Rex Vasq, Saai xelatas cz
coi Scholasticorz impoans d. 158. a cap. 2.

Dicendz igr e 2. requi in adulto volts aliqm
positivz, vt va sint sacra, q xecipit. Ita oes qz duos citatos AD.xes
Ex hoc dictz ex xoib allatis intl; n n. abte libe vult sacrz,
q nullz libextz exexcet cc illi xecepts; d iba sehbet, q het vol-
tz neutz; hec n. n e voltas, seu positivz voltis exixhz; nao
n. voltis, seu exixhz, n e pot libe, ast dfe pt: go q het volts neu-
tnz n vult abte libe sacrz: go illo n initiat: go nec in xe, nec
in vixe acupit gra, et woex invalide suscipit sacrz.

Ex 2o

Pro Bapmo addē hic specialis ro dicto nro ex favens: qd
slt propter voltis dnus suscipiens Bapmu intendit fieri Xpianus p-
fitendo, subditus Eccle fieri, et pecci obligationis aliena volte; 2.° ve-
riq seq: d ut ve subjiciat Ecclę, nariu ē, qd velit subijci; sim-
pliciter invitus accedat ad bapmu, liber manet, et n tenet Xpiā-
ne vivere, ut definivit Innoc. 3. in Cap. Maiores de Bapmo his
vbis: ille v. q nunqm consentit, d penitus contradicit, nec rem, nec cha-
racterem recipit Sacri quo ut qs rem Sacri recipiat, nariu ē, qd il-
lud potius velit hoc expostante na ejus bapmi pro parvulis, et
adultis pariter instituti.

Ex hinc inferas, n valiturum Sacrum, si recipiens
consentit metu ex gravi, et cultus exterius invito coactus. Et
ro ē; qa si recipiens sel consentit, voltas eius, lt coacta, n ē penitus
coacta, d manet simpla liba, et iure nare sufficiens ad valorem
eius, nē pro eius potius excitet, ut accidit in Matrimonio, qd ex
hac rone exceptum ē ab ista regula: qo lt sui recipientis metu gravi
extortus, aliqd involuntarium heat admixtum, erit adhuc sufficienter
voltarius, et realis, et Sacra sub ipso recepta va erunt, et va-
lida. Provenite huius cor, et doctrinę hemq aliq definitę Alex. 4. To-
letani approbata ab Innoc. loco citato.

Dicendum ē 3.° Ad valorem Sacrum sufficit ex parte
recipientis voltas mere habitualis, et n requir actualis, nec virtualis illa vol-
tas qm diximus ee nariu ex parte Ministri. Pd n requir voltas ac-
tis constabit, si constet, sufficere mere habitualem. Pd 2. n requir virtualis,
probatur: qa neq requir, ut bapmus va sit simpla volitis a recipiente. nec
virtute in illum influat: qo. Cons. pba ē, et ans pr: qa intis voltas

explicita n. retractata permet habitualis: ergo baptismus simplex volity
explicita volte, eadq n. revocata, manet simplx habitualis volitio:
et vocem voltas habitualis mere sufficit, ut Sacram ut simplx accipte
cipe volity. Insuper recipiens in Sacris, in quo n. e. sui minist.
n. se gerit agens, d ut patiens: go ex parte eius n. regr ad valo-
rem Sacri voltas, q influat in illud; d eunm e. voltas actualis:
go hec n. regr ex parte recipientis.

Aliunde fale, qr iq 1 parr dicti: qa illa voltas suf-
fit valori Sacrorum ex parte recipientis qui dte roadix illa petit, et velit; d vol-
tas mere habitualis sufficiens e. ut illi, ut dicat qs illa roadix petere,
ac velle: go. Ita bae, max suppr, et mi certa e. ex ypcaoe Innoc.
ubi ixa. deyait, amentes, q fuerunt sui sptes, et volty hucrunt
bapmi, qm n. retractaverunt, baptizandos ee: go cy ex mente eiusd Pon-
tificis nulli qr, inuit, et nolens trahend e ad baptmy, ad eundem
roadicia accipte sufficit voltas explicita n. retractata, seu mere habitualis.

Ex data doctrina ostat iq discrimen et disparitas; quia
in recepte Sacrorum discriminant in suis volitis, minist, et sub-
iectillorum; l tr. Atr sua intent in egd recepte Sacri tendat,
Minist tn in illy tendit, ut in effy a sua intioe procedens, et ideo
requirit in illo intioa actualis; recipiens v. in egd tendit tm ut in
obby volity, et ideo ex parte eius volte mere habitualis tendi suni. Deny
tre, in qua recipiens convenit cy ministro, in eo sit, qd voltas recip.
Sacri debet eq ee abta, aut huic equivalens, ne frustret Sacri, qd abq
dubio frustraret, si velit suspend valory eius. Exigit Maturius do
roy dicty.

Nec ad singula Sacra ve recipienda regr in recipiente voltas

ex-

explicita recipiendi illa; licet enim haec ad [illegible] ob eius [illegible] petat, et ad
videndum [illegible] tantum status mutatos ipsi animae, quam potestati nullus adultus
censet posse, nisi aliquid haberet expressum voluntatis recipiendi illud: ad alia vero Sa-
cra, Baptismum excepto, Ordinis, et Extremae Unctionis valide recipienda sufficiet voluntas im-
plicita, quam quia baptismum habet, quia vult esse Christianus, iterum vero, aut alterius
de suis peccatis, quia talis dolor includit voluntatem [illegible] servandi, quae debet
praecepta, inter quae est unum recipere baptismum. Eadem voluntas implicitum habet, quae alia
duo Sacra quae ipsi Christiani Catholici vivunt; hinc enim si voluntas non habent non
recipiendi Sacramenta, requiritur quae ultra, etiam nescienti, aut in amentiam incidenti
[illegible] valide conferri Sacramenta, quia censet aliquomodo velle, aut voluisse
conferri sibi illa [illegible] Sacra, quae Christianis omnibus valde sunt utilia quibus [illegible]
in vita, et Extrema Unctio in articulo mortis. Haec tamen non bene mi-
nistrabit [illegible], quia in ipso [illegible] peccati [illegible] reis, bene [illegible]
[illegible] peccati [illegible] privatos [illegible] [illegible].

Praeter hanc [illegible], nulla alia dispositio supernaturalis, aut [illegible]
[illegible] requiri in recipiente ad veritatem Sacramenti, praeterita excepta, supra posita,
quam probari debet ex decisionibus Conciliorum, et Pontificum tradentium, non esse
rebaptizandos, aut reordinandos haereticos baptizatos, et ordinatos extra [illegible] Ec-
clesiae Catholicae. Sicut enim in Ministro, ut validum conficiat Sacramentum, sufficit intentio sola
faciendi quod facit Ecclesia, ita in recipiente, ut validum accipiat Sacramentum, sufficiet
sola voluntas recipiendi quod sub ipsis caeremoniis in Ecclesia recipi solet. Hoc
autem [illegible] exit etiam si ex intentione vitiosa reddat ex pravo fine [illegible],
[illegible] est a recipiente etiam intento: nam cum voluntas [illegible] Sacrum, et
pravus finis sui intentum [illegible]; et non pertinent ad Sacramentum [illegible],
quamvis obsit fructui Sacramenti, non tamen eius valori.

Dices cum Caiet: voluntas neutra, seu status voluntatis [illegible]

saperi suffic. in parvulis ad valorem baptismi &c.: ergo etiam sufficiet in adultis.
Confirmat ex Innoc. in cap. citato: quia ibi dicit Pontifex: tunc quo charac-
terem Sacramentalem imprimit operatio, cum obicem voluntatis contrariae non invenit obstan-
tem; sed baptismus collatus adulto neutrum quia illum se habenti; ergo invenit
obicem contrariae voluntatis habens non est voluntas positive repugnans baptismo: ergo.

R. ex ante n.° cap. Majores assignat D. Thom. in dicto
parum voluntatis liber, quo gaudet adultus, caret vero parvulus; neque ex hanc
differentiam necessarium fuit adstruere diversitatem ordinis in eis requisitam
ad valorem Sacramenti. Observa hic notabilis, nunquam pro receptione Sacramentorum
absque intentione Ministri, et requisitam recipientis sola requisita intentione.
Ut patet Eugenius exprimens in suo decreto quod ad perfectionem cuiusvis Sacramenti
requirunt Ministri intentionem concurrunt, secus vero recipientis. Ad confirmatio-
nem vero, nomine: quia ex mente Pontificis antea declarata non
sola voltas positive repugnans baptismo, sed carentia etiam intentionis in adulto
impedire non obicem obstitens valori Sacramenti.

Q.° 2.°

Utrum recipiens debeat intentio, a quo dependet Sacramenti valor?

Quaestio ista agitata apud nullum video; indico tamen, non debere obstare
in ea quod ita de intentione conferentis, quam recipientis Sacramenti, pedimus interrogationes,
sed sufficiat recipi a Ministro, vel a recipiente intentione, de qua egimus, et di-
ximus sufficere, et requiri ad Sacramentorum valorem. Breviter me expedio di-
cimus debere sufficit recipi a quovis eorum, vel ab eo vel intentio, quo ponitur
vel pars Sacramenti, vel ante ad hoc instans perdurante intentione, quas suffi-
cere diximus, ex parte Ministri, et recipientis. Unde intentio Ministri et
recipientis non sufficiet ad Sacramenti valorem, si cupiat post aliquem tempus
praeteritum transactum.

Pbo. sec. loq. int.is de intñe Ministri; qa ipse tunc suspē debet à Ministro, q. totu Sacru sit eius effus; d n̄ suscipiat l. acce. eius obtu p. eius indivisibilis partit. l. imate anq n̄ exit eius effus totu Sacru: go. Coa ea e; et maior supposita ex dictis; qa ita q mix; qa tunc totu Sacru n̄ exit effus Ministri, et intentionis eius, q. aliqd ipsius positu fuerit ante eius intentioz, et qn influxerit in illud, ut de se pt; d si predicta intentio suscipiat aliquo ex predictis modis, aliqd Sacri positu exit ante intentioz Ministri, et qn in ipsu ille influxerit; aliqz ad totiu daret pona, et pars Sacri precedens ad intentioz subsecutaz Ministri huius effus diceret; qd absurdum e: go.

Pba: Ministri intentione ex pte eius requita e caa Sacri pon.; go Ministri intentione ex pte eius requita antecedere debet Sacru pondy, l. antia nae, l. antia tporis, qm pmittat influxu a Ministro in Sacru pstando. Anis supposita: qa inter Cathos nemo dubitat, Ministri intentione sua ee instrum, seu caz instrales Sacri collati, aut pferdi. Coa eti evens mihi e; qa oe caa antecedit effectu salti antia nae, qm qd dicere negat, n̄ salti coexistat effui p eo insti, quo inugit ea Sergo, d Sacru n̄ sit totaliter sumptu, et pq ee pty eius, de h a I.a usq ad ultima eius pte e effus Ministri, et intentionis eius; huius n. effus e qqd Sacrale pferat, pstruitq Sacru, qd de qualibt eius pte verifat: go.

Pba V. duplicem, quoz I.s sit: adhibeat qs aqua infanti, et alt aio baptizandi pferat ba: certe neut baptizat, qa à neutro ponit totu Sacru s. pte sua oei, et singulas eius p. 2.s sit: incipiat I.s Ministri intentione applicare aqm et dicere, ego te bapt, sur-

gendat q, et alij debitā intioē subiungat Stati: ergo in xo Statuere certe neuti baptizat; et nulla alia de caā, nī qa neutiq in tioē Stute ponunt, et copulant in vng effi oes, et singulj ftei Ma, et fri baptizantis: ergo ita oes, et singuli debent poni a Ministro, ut eius intio saltj antiā ne illas antecedat.

Dfr 3: q. apposita mā, et frā prolatā absq ollā intioe imate post adverteret, et superet debitā intios, nī baptizaret; dī alia de caa, nī qa intio nī fuit opportune apta: ga opportune o-cipi debet, ut Sacraq valeat; dī sujit opportune involto inti, et qd ponit verbq indisute Sacri, neq qd ponit genuslq, nec qd ponunt alia ad id subsecuta: go saltj qd illud ponit, sujit opportune a Mi-nistro debita intio. Ro muni subiungit e; qa in neutro illorq oc-paus Sacri, cui exercite intio Ministri ita mt ut ipo solita ut pariq alij pter pcedentes ptinter ad Sacrq reddant volit, et po-sitq ex intioe Ministri lesē, et rcabilē, ut de ept: go.

Insup loqr de intioe requir. ut Sacri sit cauda lecti obtinet in fiebq illius, aut ē eius dispositio; dī sive stabili sciliq Sa-cri, sive illud dispono ad id requir dy debet ea antecedere, sal-tj antiā ne, qualr oe fiebq, et dispositio eius antecedit effq pduc in subto disponito, et ab illo dependet: go intio requirete antecedere debet saltj na oes, et singulas Sacri ptes et coent sujū debet a requir. ē antequm ponant, ē Stati ac lā ponit: it-que nulla ē, q volita a requir. sufficiat, ut alie ejq pcedentes in-tios eius reddant opportune volit.

Dices: ut Sacrq operet, suffit, qd removeat obex p intti olloq quo efficit: go ut valide recipiat, sufficit, qd p intti A-

vltro, quo pficit, et ponit vltra parem, recipiat a Ministro, sacerdote
initio debita ex parte vniuscuiusque. Praeterea: nos agentes de sacr-
amentis partium sacralium vt loquar qui mane post cuius exosculatos
dicit: ego deosculor crucem: ergo vel recipit Sacrum qui mane post appla-
tum magnum, et plato facto, aut recipit, si Ministri est, initio baptizandi: ergo,
aut, si subdiaconus est, initio accipiendi baptismum. Respondeo nobis posito, quam
nos esse anglos, et oppositos eius: nego ergo consequentiam, non de cognoscit: quia sicut
sermonis obiicis numquam, nec potest esse post collatos gratias, sed ante
antea proxime, cum quia salus est dispositio a qua debet esse effectus,
ita similiter initio Ministri, aut recipientis recipit opportune recipi
post totum actum sacralem, sed ante antea proxime, cum ex dicta.

Ad oppositos similiter, nego antecedens, non cognoscit: quia sicut adventus hu-
ius rei, communis natura est, quod cuius exosculatio rationabiliter fiat, et prae-
dat eo initio cognoscendi viuentis exosculationis rei communis, ita, vt sa-
cralis operatio rationabiliter fiat, et recipiat, procedere debet in Ministro eo
initio eius partes seu copulante, et imperante; et in recipiente ita debet
soluta esse opportune, vt vnaquaeque pars sacri exstiva a sua rationabi-
liter dispositio recipiat.

Dices adhuc: quod vnus Ministri incipit et alter prose-
quitur operationes sacrales nil dat, quod eas partes adnectit, et continuet, et sic
nil mirum, quod tunc Sacrum non teneat: at quando idem Ministri incho-
at, et prosequitur operationes easdem, si in medio, cum fine advertat, debitoque in-
tentionis recipiat huius rei, et continuationis omnium illarum partium Sacrum tenebit;
aliquo signo distractus, operationes inchoavit, et advertens sub debita
initio prosequeretur non reiteraret, sed teneret repetere istam, vt operatio
valeret, quod non est dicendum: ergo.

Q. nec in V. cu tenere Sacra, qa si tnao operis extrinç Sacrali ñ fuit facta mo rali, et hum, ð maalr, et irrabilr ex mero hitu, ssuetude, aut cu, q ñ sufficiunt ad irare rrabilr ver operari Sacrali pres rigds in eis operatur fuit Minist, et loqut tangm Simia, et Psytacus, et ñ tangm hō Minist Chri. Ad illaq dico, aliud ee, Ministru inchoare distrialr, qd operalr ey ritualr intiōe sseerandi, et sseeraoq ñ invalidat, sive actuet, sive ñ actuet debita intiōe, et hoc mo fla ē sequella; et aliud, qd nullā intiōe inchoet, et sub debita mō, l fine opta prequat, hoc mo vra ē sequella, et absq hesitaoe dico, reqeri da ee vba, et sseerao valide fiat.

Q.o Ultima

Quç dispositio requirat in recipiente, ut grq ex Sacro pcipiat.

Reo 1.o ex prjj nais rigri, et sufficiē in dultis precoñ ad Sacra mortuorq accedentib. pt, vltq pdiq acq illa, valq altri oq suprnalq desuis precis. Ptat ex dilhi d. 2. q. 3. Ro, quare req rat ē, qa ex Dno fuit quovis tpore ad impetrandq veniq hic sbriois mstq nauq; dio n. debat, qd q se voltarie a Deo averterat p pecq, voltarie hoc detestando, semetipsy ad Dey reverteret. Ro qrie sufficat altrio ē inthio heny Sacrorq presentiq ex ope operato mrahur Deo dare viq suprnalq, qm ppta suppere ñ debent. Qd si adultq hens ss origale ad bapmy accedat ñ dolore, ð pro alio aq motu, fidei, vlt, et spei sufficient disponet ad grq ex bapmo pcipq.

Reo 2.o ad pcipq grq ex Sacris Vivorq, pt vltq aui di illa nulla alia dispositiōe naxiō indigent culr. Dico culr; qa

contritionem iustificantem recipientis nihil operantur in eo, etiam per accidens, hec Sacramenta, ut hec à q. 2. disp. 2. dictum est; quia hec Sacramenta semper, et omnibus, in quibus non est voluntarium obex peccati, conferunt gratiam ex opere operato; sed iusti volentes accipere hec Sacramenta obicem peccati cum gratia in se positum non habent: ergo sufficienter dispositi sunt ad gratiam ex eis Sacramentis percipiendam. Consilium, ut magis consulat reverentiae Sacramenti, eiusque fructui, valde decebit, quod quisque, quamvis iustus, ad illa percipienda, devotius, et contritius se excitet, ne lateat peccatum fructum impediens.

In tertia sententia, ut iniusti percipiant gratiam tamen ex his Sacramentis, satis est attritionem de peccatis, ultra ea detestantis, requiritur etiam bona fides recipientis, quâ aut contritionem existimet suam attritionem, aut in gratia esse sibi persuadeat: alioquin licite accederet ad illa cum conscientia peccati mortalis, dignèque manducaret Christi corpus accedens ad edendum de illo non se prius probatus, ut iubet Apostolus, sed animo scilicet profanandi, et usurpandi per illud, quod horribile est. Omnia ergo conferre possunt hec Sacramenta, ut per accidens aliquando conferre possent etiam gratiam, nunquam tamen licitum erit in quavis Catholica sententia recipientibus accedere animo scilicet usurpandi per illa.

Opus Deo Homini Jesu Christo Sacrum, cui
ultima manus fuit imposita die
9 Julij anni M.DC.XCIII.
Ad maiorem Dei
Gloriam.

Y5½